

GROOVE

Nummer 1 • 2005 Sveriges största musiktidning

Unik CD
till prenumeranter

The Mars Volta

Caesars

Bright Eyes

Doves

A photograph of two men lying on their backs on a large, dark, rectangular box. The man on the left is looking up at the sky, and the man on the right is looking up and to the side. The box has the text 'The Chemical Brothers' printed on its front. The background is a plain, light-colored wall.

**The
Chemical
Brothers**

Dark Tranquillity • Sage Francis • Stereo Total • Mercury Rev • The Frames • Ane Brun
Angels • Dogs of Pompei • John Alexander Ericson • Radio LXMBRG • Sambassadeur

Groove 1 • 2005

The Frames	sidan 5
Fyra frågor till Ane Brun	sidan 5
Galaspektakel kusin vitamin	sidan 5
Mercury Rev	sidan 6
Svenska skivfynd	sidan 6
Stereo Total	sidan 7
Favvoplatior	sidan 7
Sage Francis	sidan 8
Dark Tranquillity	sidan 8
Dogs of Pompei	sidan 10
Radio LXMBRG	sidan 10
Sambassadeur	sidan 10
Angels	sidan 11
John Alexander Ericson	sidan 11
Doves	sidan 12
Caesars	sidan 15
The Chemical Brothers	sidan 16
The Mars Volta	sidan 19
Bright Eyes	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenrecensioner	sidan 26
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 1 • 2005	sidan 31

Iedare Magiska numret 10

I år firar vi på Groove att vi gett ut vår musiktidning i 10 år. Hurra, hurra, hurra! Kan man tänka sig att tiden går så snabbt... Vår åtgärd är att expandera och ge ut 10 nummer under 2005, varav detta är det första. En förändring och förbättring som vi hoppas alla gillar, nästa år siktar vi mot att släppa 11 nummer. Detta gäller även för skivan som alla prenumeranter får hemskickad tillsammans med tidningen, i år 10 stycken, nästa år 11. Just skivan är en otrolig källa till inspiration, denna gång har vi bland annat med Q-Tip. Javisst blir man stolt ibland!

2005 ser ut att bli ett riktigt intressant svenskt musikår med nya platior från Håkan H, Kristofer Å och Moneybrother, internationellt väntar jag med spänning på Chemical Brothers, Queens of the Stoneage, New Order och The Mars

Volta. Men utmärkelsen bästa platta hittills i år går ändå till The Game. Hans *The Documentary* är den bästa hiphop-platta jag hört på länge. Otroligt fet produktion parat med intelligenta och underhållande texter – det är bara för konkurrenterna att vika ner sig.

Men denna uppräknings innehåll bara män, påpekar vän av ordning. Det stämmer. Men lyssna då på vår Groove-CD så får du stifta bekantskap med Vanessa Liftig, Ane Brun, Crucified Barbara, Elin Sigvardsson och Susie Päivärinta – bland andra. En otrolig mängd artister med vilja, kraft och nyfikenhet kring vad man kan göra i en studio. Detta kommer att bli ett bra år. Det känner jag på mig.

Gary Andersson
chefred@groove.se

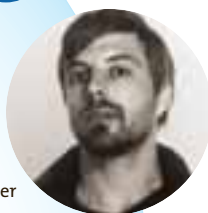

Här är några av sakerna
du kan vinna
om du surfar till
www.groove.se

Groove topp10

enligt Andreas Eriksson, ae@groove.se

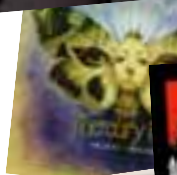
- Logh – A Sunset Panorama** (kommande album)
Förtrollande vackert av pågarna från Lund.
- Dipper** (konsert)
Det skånska rockbandet firade tio år på KB i Malmö. En av de bästa liveupplevelserna efter Thomas Öberg & co.
- Soilwork – Stabbing the Drama** (kommande album)
Helsingborgarna befäster sin plats som ett av Sveriges bästa metalband.
- The Kills – No Wow** (låt)
Duetten mellan VV och Hotel är hetare än en finsk bastu.
- Mercury Rev – Secret Migration** (album)
Jonathan Donahue, Grasshopper och Jeff Mercei hyllar naturens mystik och förtrollar lyssnarna.
- Vårens konserter: **...And You Will Know Us by the Trail of Dead**, **The Blood Brothers**, **Silverbullit** och gamla hederliga **Scotch** är bara några som besöker södra delen av Sverige i vår. Mums!
- Årets skivsläpp: Skivskörden kommer inte att vara god mot min ekonomi.
- Svensk Punk 1977–81: Varför tror du vi låter som vi låter...** (bok)
En genomblickning får mig att önska att jag var tonåring när det begav sig.
- Radio LXMBRG – L'Indifference** (EP)
Storslagen och visuellt svensk rockpop som har känslor av en sjuttitalersfilm.
- Musikbyrå** (SVT)
Ännu en säsong är i gång med den bästa musikbevakningen på tv.

Biljetter till
Ideal-festivalen

Biljetter till
Mercury Rev

Dark Tranquillity-
prylar

Chemical Brothers-
vinyl

Omslag
Hamish Brown

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikanter Henrik Lantz, Alfred Nerstu

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Mats Almegård
Dan Andersson
Gary Andersson
Daniel Axelsson
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Mattias Elgemark
Andreas Eriksson
Fredrik Eriksson
Moa Eriksson
Mattias Falk
Sandra Fogel
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren

Annica Henriksson
Johan Joelsson
Robert Lagerström
Per Lundberg G.B.
Kalle Malmstedt
Thomas Nilson
Daniel Severinsson
Niklas Simonsson
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Moa Stridde
Henrik Strömberg
Christian Thunarf

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

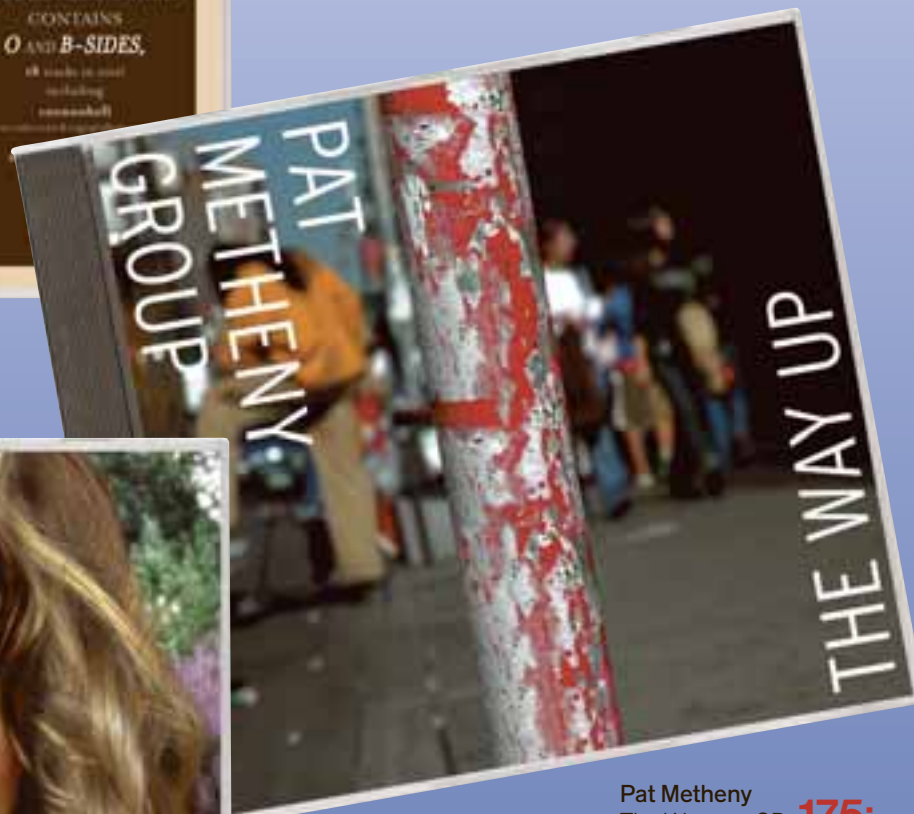
CMM GROUP

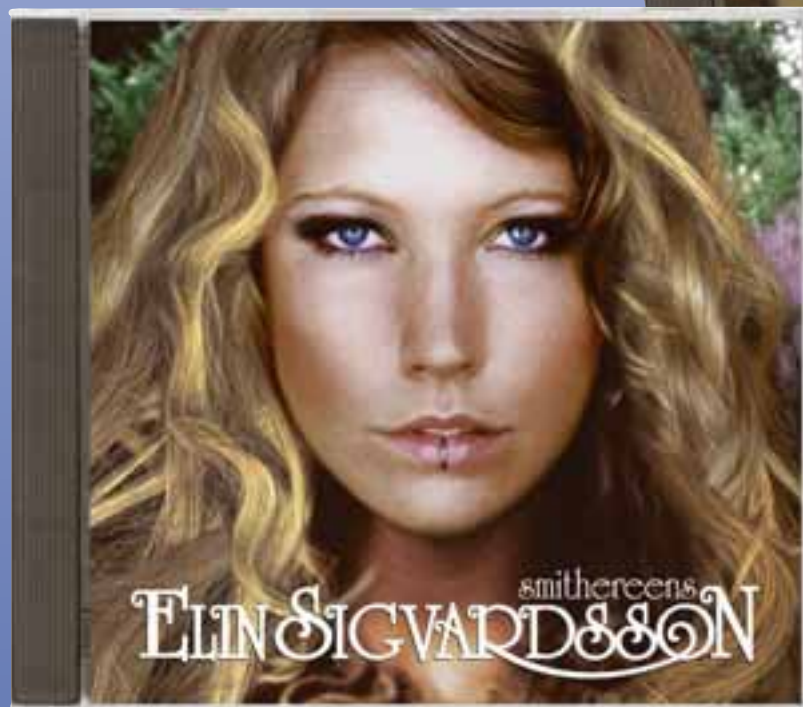
Damien Rice
O and B-Sides.

CD **179:-**

Innehåller "The blowers Daughter"
från filmen Closer

Pat Metheny
The Way up. CD **175:-**

Elin Sigvardsson
Smithereens. CD **149:-**

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Priserna gäller t o m 30/3, så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett varuhus, tusen möjligheter

www.groove.se

3

Independent Music For Independent People

RECKLESS TIDE "REpent OR SEAL YOUR FATE"

THUGGA METAL I BLANDNING AV NYTT OCH GAMMALT MED NÅLSTYCKANDE NYTT OCH NEDSÄTTIGA ÅRSGÅNG MED CD:EN KOMMER EN BONUS DVD MED LIVE MATERIAL, BILDER, STUDIO REPORTAGE, TUNING DAGBOK OCH ETT HJULST METAL DVD!
CD: ANGEL / DARKROOM

ANDER "BLISS"

EUROPA RELEASE AV ALBUMET MED ANDER, ETT AV PORTUGALS BESTÄ RANGÄNGSDESKA METAL BAND! INOMLÄTT FÖRSTÄND AV TOMMY MONTON, GILGARD APPEY 12 TUFFA LÅTAR I SKYGG DISCOPACK, NICK NICK PA. www.angermusic.com
CD: HUSK / DARKROOM

DRACONIAN "ARCAINE RAIN FELL"

ATMOSFÄRIG, KÄNSLIGSSÄDD OCH TUNGT MÖRK DOOM/GOTH METAL. ANDRA ALBUMET FRÅN HESSA DRACONIAN SOM ÄR ETT SÄLVÄRSLIGT VAL FÖR ALLA SOM KÄNNER SIG BEFYNDIGAR MED SÅNG SOM ANATHEMA, NY STYLING, BUCKE, KATITONIA OCH LYNNARDE.
WYDE / NAFER

GRAVE DIGGER "LAST SUPPER"

EFTER 20 ÅR OCH RELEASEN AV "HEAVY METAL BREAKDOWN" HAR NU BANDET HITTAT TILL RÄA TILL RÖTTENNA OCH PRESENTERAR ETT 100% HEAVY METAL MASTERPIECE! EN STARK UTMANING TILL SÅNG SOM RICHARD WILDE, RAGE OCH GABRIEL BRY!
CD: HUSK / DARKROOM

SOILWORK "STABBING THE DRAMA"

FÖRSTA SMÅALBUMET FRÅN DET MYCKET STARKA KOMMUNIKATIVE ALBUMET. SINGELN INNEHÅLLER EVEN EN EXKLUSSIV LÅT, "ASYLUM GARDEN" MED DENNA NYA SINGEL, VOICEN OCH ALBUMET KÄNNAS SOILWORK FÅ SITT RÄTTIGT STORA GENOMBROT!
CD: HUSK / DARKROOM

ELVIRA MADIGAN "ANGELIS DAEMONIA"

HETT NYA PLATTAN MED SVENSKA ELVIRA MADIGAN UPPFÖLLAREN TILL KRISTINENSSAIDE "WITCHES - SÄLEN". LIKA ORIGINELLT SOM VÄRLST. FÖRSTOM ATT DETTA ÄR EN PLATTAN BESTÄNDE ENBART AV COVER COLUMB AV CHRIS DE BURGHE, HEDERNA TOM ARNE, W.F.L. SOM DE HADE LÄTT OM GOMMA BURGHE OCH CRUELTY SCOT SOM ELLER ELVIRA - SOM A-R GORT DET!
HUSK / DARKROOM

ASTRAL DOORS "EVIL IS FOREVER"

FRÅN "INDUSTRIAL" ÅR 1980 LÖST SVENSKA ASTRAL DOORS OCH SÅNGEN MED "WILLES OCH BARK" MED SIN SÄRSÄTTIGA OCH RÄDORND / PURPLE INFLERADE HÄRNUCH OCH DETT BEKÄNT SOM TUL DE FÖRRA ÅRST SÄLVFÖRNE OCH FÖRSTÄNDIGARE MED STORNY KU KOMMER UPPFÖLLAREN FÖRSTÄND AV PETER TÄGTERBY!
CD: HUSK / DARKROOM

KÖRPIKLAANI "VOICE OF WILDERNESS"

ANDRA ALBUMET FRÅN FINLÄNDS FOLKMETAL METALBAND KÖRPIKLAANI VISTE HÖR DET ATT DETT ÄR FINKET DÄRINOM BÄRIG INGEN TYSKARE METALLICA OCH DENNA HÄRIG FÖRSTÄNDIGARE MED NYHETSLÄRPA OCH HÖRIG INFLERADE I FÖR FÄR AV FINNISK, SLAALÅT, JOY, ETC. SPÄLLEVERIGT I FÖRSTÄNDIG!
WYDE / NAFER

HELLFUELED "MIDNIGHT LADY"

NY MED FRÅN SVENSKA NYA HÄRIGROCKS KOMETI EN LÅT FRÅN ALBUMET. TÅN EXKLUSSIV SPÄLLEVERIGT I FÖRSTÄNDIGARE PÅ P.L. ROCKLÄSSAVER, ETC. RÄDORND FÖRSTÄNDIGARE PÅ EXKLUSSIV NYHETSLÄRPA, SÄMT HESAN ALABAMA FRÅN SVENSK ROCK FESTIVAL 2000 LÖSTIGARE SÄRIGT, ETC. ÅR 1980 NYHETSLÄRPA, VIKEN HUSK PA. 2 TV OCH MTV!
HUSK / DARKROOM

MASTERPLAN "AERONAUTICS"

ANSLAGEN KOMMER UPPFÖLLAREN TILL DET ALBUM SOM BLEV ETTET TILL "MANAGING ALBUM" I R.L.A. ROCK NARS, HEAVY OOR NARS, METALLAN OCH SVENSK ROCK MAGAZINE! HUSK OCH ULT FRÅN HELLWEEN!
CD: HUSK / DARKROOM

HAMMERFALL "BLOOD SOUND"

HÖRIGALÅT IN ÄR HÖRIGEN, FÖR NARS HUSKARNA TILL BÄRIG. THE TOPLAND OF STELLI PÅ DENNA SINGEL, TUNING EVEN EN KÄRIGAL VERSION DEN EN LIVE INFLERADE AV "THE METAL AGE". HALL SÄRIGT OCH PÅ DETT JOY, ETC. HÖRIGEN ATAM SÄRIG LING! NYA ALBUMET SLÄPPS I SVENSK OCH ÄR NARS!
CD: HUSK / DARKROOM

DOITS "THIS IS ROCK SCIENCE"

DETTA ÄR SVENSKT OCH RÄDORND FÖR FÖRSTÄNDIGARE SÄMT DETT NYHET ALBUMET OCH RÄDORND, NARS OCH TÅN HELLACOPTERS HÖRIGEN OCH DETT. DETTA ÄR SOM NÅGON LÅT "THE BLANK GENERATION" HÖRIGT! HÖRIGEN OCH RÄDORND, TÅN SÄRIG RÖY, HÖRIGEN, SÄRIG, ETC. TÅN RÖY, NARS, SOM DEN ÄR HÖRIGT ATT NARS!
HUSK / DARKROOM

Daragh McDonagh

Utanför ramarna

The Frames

En rödlätt irländare med akustisk gitarr antror scenen i utsålda Bush Hall. The Frames är något så ovanligt som en hybrid mellan sangvinisk folkmusik och introvert mangelpop, och mixen av Pixiesskrik och akustiska låtar uppskattas av Londonpubliken. Men det har inte alltid varit så. Bandets irländska härkomst var en gång i tiden ett hinder för en karriär i England, hävdar sångaren och gitarristen Glen Hansard.

– För ett par år sedan beslöt vi oss för att inte spela mer i England. Vi blev ignorerade av publiken för att vi var ett irländskt band som inte blivit omskrivna i engelsk press. Men nu har vi fått en självkänsla som inte är beroende av engelsk press.

The Frames har funnits i femton år. Medlemmar har kommit och gått. Bara Glen Hansard och violinisten Colm Mac Con Lomaire är kvar från den ursprungliga sättningen.

– Bandet har hela tiden förändrats med dess medlemmar. Jag har inte blivit bättre som gitarrist men vi har definitivt blivit bättre som band. Men det är vad

ett band är. När kollektivet är bättre än den enskilde, menar Glen Hansard.

Det nuvarande The Frames har funnits i cirka tre år sedan gitarristen Rob Bochnik från Chicago gick med. Han jobbade i Steve Albini's studio och stötte på The Frames under inspelningen av *For the Birds*. Han flyttade till Dublin som är bandets bas och där de nästan uppnått U2-status.

– Det finns en generell medvetenhet kring musik på Irland. Alla spelar eller har spelat något instrument. Musik är integrerat i det vardagliga livet, säger Rob Bochnik.

En tydlig linje i The Frames musikaliska utveckling har varit steget från raka poplåtar till mer komplexa strukturer. Och *Burn the Maps* skiljer sig från The Frames övriga produktion ur många aspekter.

– Det är en mer färgstark skiva. Mer mystisk, och vi låter mer som ett band än på någon av våra tidigare skivor, förklarar Glen Hansard.

The Frames har genom åren jobbat med namnstarka typer som Frank Black

och Steve Albini. Men det är kanske samarbetet med Craig Ward från belgiska dEUS som påverkat mest.

– Tidigare var vi ett band som bara spelade låtar och följde ackorden. Men Craig fick oss att fundera över vad låtarna handlade om. Han är väldigt bra på att göra musik för hjärnan och höfterna. Vi har mer gjort musik för hjärtat. Så det vi alltid gillat med hans band var allt han var villig att ge till oss och vice versa.

Efter femton års harvande i en trög och många gånger oförstående rockbransch har The Frames nu landat på en popularitetsnivå som tilltalar bandet. Beroendet av skivbolag och distributionskanaler är inte längre några problem.

– Vi började som stjärnögda ungar som gjorde allt för att bli signade. Sen satte bullshitradarn in. Men vi har aldrig blivit cyniska, vilket är tur. För har man väl blivit cynisk är själen förstörd, säger Glen Hansard.

Johan Joelsson

4 frågor till...

Ane Brun, aktuell med nya plattan *A Temporary Dive* och Sverige-spelningar i februari.

Hur känns det?

– Det känns bra. Det känns som att det finns mer erfarenhet inbakad i den nya skivan, att man har kunnat ha visioner om hur saker ska låta redan från början. Vi har funderat mer på arrangemang den här gången. Förra var ju låtar från många år, inspelade vid olika tillfällen.

Du har med en ovanlig cover, *Laid in Earth* av Henry Purcell.

– Jag lyssnar en del på mer seriös musik. Jag jobbade på den klassiska avdelningen i en skivaffär tidigare, och blev bekant med en del. Att jag gör *Laid in Earth* var lite av en slump. Jag råkade höra den, tyckte den var vacker och ville prova att göra den. Det är inte helt omöjligt att jag gör något liknande igen någon gång.

Hur kommer turnén att se ut?

– Den turné som startar nu spelar vi som trio; jag, en gitarrist och en på klaviatur. Men ibland spelar bara jag, och ibland har jag spelat med helt band, dock inte på den här turnén. Att spela med helt band är i och för sig kul, men det finns en risk att det blir lite för vanligt, att känslan och nyanserna i låtarna försvinner.

Känner du att det är någon skillnad att spela live nu än tidigare?

– En av de första spelningar jag gjorde var när jag gick en kurs om att spela i band i Bergen i Norge. Mot slutet av kursen fick vi alla spela på en lokal krog, det var där jag kände att, wow, det här vill jag göra fler gånger. Den stora skillnaden nu är att man märker att folk har hört skivan och kommer för att faktiskt höra på mig. Det är lite skillnad jämfört med att spela på studentpubar, där man undrar om man faktiskt hörs.

Magnus Sjöberg

Galaspektakel kusin vitamin

Jag är glad och tacksam för att det kommit ett tv-sänt alternativ till *Grammisgalan* så att vi alla förskonas från Per Gessle. Dessvärre känns alternativet *P3 Guld* mer som riksfinalen i *Musik Direkt* än den glamourösa gala den försöker att vara. Publiken består av nyktra gymnasieungdomar i palestinasjalar som ser så där lagom uttråkade ut. Kvällens galavärd Petra Markgren Wangler är lika pinsamt obekvämt i rampljuset som min biologilärare under högstadiets sexualkunskapstimmar. Hennes käcka utrop i stil med "Har ni kul?" andas ren och skär desperation. Stackars människa.

Ett annat misstag som görs – förutom valet av värd och publik – gäller tacktalen. På

Grammisgalan var tacktalen en höjdpunkt då man hoppades att någon skulle kläcka ur sig något dumt (tänk Popsicle) eller börja gråta av glädje. I *P3 Guld* däremot klipper tv-teamet bort de flesta av talen. Istället för att flina åt grodor och röras av tårar får man följa med en fjunig reporter backstage och se hur han intervjuar den ena motvilliga artisten efter den andra utan att någonting egentligen sägs.

Kvällens underhållare består av två tjejer som gör en tre timmar lång sketch om Bob Dylans skor. En av dem klär ut sig till en skånsk tant som flirtar med alla. Det är humor, det är humor, det är humor! Men kvällens höjdpunkt är (bortsett från José

Gonzales breakdancenummer) Marit Bergmans efterlängtnade framförande. Hennes nya låt *Adios Amigos nummer 3* är både spännande och innovativ. Hon far runt på scenen, gör kullerbyttor och jonglerar (färdigheter sen den tid då hon gick på cirkusskola) och bevisar för alla att hon är Sveriges ledande popstjärna. Och allt detta trots att hon bara är sjutton år!

Vår andra svenska superstar Lars Winnerbäck spelar en vemodig låt om hur det var när han och Marit gick på cirkusskola tillsammans. Winnerbäck diskvalificerades som skäggiga damen eftersom det visade sig att han var kille – ett trauma han aldrig kommit över (förmodligen hade det gått bättre för

Promoe vars kön man bara kan gissa sig till under lagren av hår). Slutligen som grädde på moset och socker på tårten framför The Ark en cover av Falcos *Rock Me Amadeus*. Eller har jag bara drömt alltihop?

Moa Eriksson
moa@groove.se

Mercury Rev

Förförisk smältdegel

Deras musik är tänkt att skänka en gnista av hopp i en upp och nervänd värld. Och Mercury Rev gör det med omtumlande toner på nya skivan *The Secret Migration*. En hyllning till naturens mystik. Men den tog tid att få färdig, bland annat kom en svensk artist emellan.

Steve Gullick

– Det finns en kultur av rädsla som sprider sig på grund av vissa politiker. Människor gömmer sig i sitt inre. Därför behöver vi alla trygghet, fler borde gå ut och titta på stjärnorna och inte vara så misstänksamma mot andra. Det är en vacker värld vi lever i och förhoppningsvis kan vår skiva ge en gnista hopp, säger keyboardisten Jeff Mercel.

Han tar en ny tugga av den gigantiska Club Sandwichen och verkar vara nöjd med hur livet utvecklats. Bandet är i Köpenhamn för att spela förband till Nick Cave. Utanför SAS Radisson Hotel visar sig naturen från sin kalla sida och små snöflingor faller över den danska huvudstaden.

Mercury Rev bildades redan i slutet av åttiotalet och har med *The Secret Migration* släppt sex album. En karriär på krokiga vägar. I dag är det bara sångaren/gitarristen Jonathan Donahue och

gitarristen Grasshopper som återstår från originaluppsättningen. Efter världsturnén som följde släppet av deras andra album *Boces* lämnade grundaren David Baker gruppen och trummisen Jimmy Chambers och flöjtisten Suzanne Thorpe följde snart efter. Jeff Mercel började 1998 som Mercury Revs trummis när inspelningarna till *Desert Songs* skulle inledas.

– Under den tiden var det mycket förändringar i luften, det var en osäker period. Jonathan visste inte vad som skulle hända så vi blev alla förvånade över framgångarna med *Desert Songs*. Men vi har alltid stått med båda fötterna på jorden och gör inte saker så spektakulära. Vi försöker vara ärliga och låter lyssnarna bestämma.

Arbetet med *The Secret Migration* började under hösten 2002, bara veckor efter avslutningen på deras senaste världsturné. Men den egna musiken fick till en början stå tillbaka för andra projekt. Först bygg-

des ett apotek om till studio, ett arbete som tog flera månader och efter det satte sig trion bakom producentspakarna på Nicolai Dungers senaste skiva *Here's My Song, You Can Have it... I Don't Want it Anymore /Yours 4-Ever Nicolai Dunger* och på Heather Novas *Storm*. Samtidigt hade trion ändå tid att skriva och arbeta med egna låtar. Men än så länge var det bara på demostadiet.

Ett år senare kallades producenten Dave Friedmann in för att påbörja inspelningarna av *The Secret Migration*. Dave var från början basist i bandet men även han lämnade skeppet för att koncentrera sig på arbetet vid mixerbordet.

– Dave är en nära vän till oss och vi har bra diskussioner. Han låter det naturliga i bandet komma fram, andra producenter vill förändra för mycket. Allas åsikter är viktiga i bandet men alla måste vara pas-

sionerade och slåss för sin sak, annars blir han överkörd, menar Jeff.

Från början var tanken att resultatet på *The Secret Migration* skulle bli en reflektion över deras tidigare album. Mercury Rev ville göra en lugn skiva med små, ”tysta” låtar men vissa visade sig ha egna liv och växte. Oftast var det Dave som insisterade på att de skulle använda trummor i låtar som från början skulle vara utan.

The Secret Migration tar med dig på en sagolik resa in i naturen. Låtar som *Secret for a Song*, *Black Forest*, *In the Wilderness* och avslutande *Down Poured the Heavens* andas mystik.

– Vår musik växer fram från vår omgivning, vi har mycket skog där vi bor så naturen är en naturlig del, säger Jeff. Jag brukar flugfiska när jag är ledig. Ljudet av naturen är väldigt meditativt.

Andreas Eriksson

Svenska skivfynd

krönika

Ibland är det en bra liten värld vi lever i. Jag gick nyligen omkring i East Village och letade skivor. Inte efter något speciellt och utan bara bläddrade igenom rad efter rad för att när jag såg det kanske skulle veta vad jag ville ha. Just då hände nåt konstigt. Jag bläddrade förbi en CD jag inte sett på typ tio år, eller rättare sagt som jag aldrig sett på CD, men vars vinyl jag inte sett på tio år. Första Stillborn-plattan *Necrospiruals* från 1989.

Stillborn var ett doom-band från Göteborg som släppte en klassisk skiva som var någon slags korsning mellan Lee Hazelwood, Sisters of Mercy och Cathedral. Jag vet inte om de nånsin spelade utanför Sverige med den sättningen, men inför nästa platta så hade sångaren slutat och de lät som alla andra metallband på den tiden. Men nu

fanns alltså deras första platta i en affär här i New York. Jag köpte den direkt.

Grejen är att detta inte var första gången som en underlig skiva dök upp på ett oväntat ställe. I Minneapolis råkade jag (i en liten punkaffär av alla ställen) hitta en CD med Ronny och Ragge – som dessutom inte var begagnad.

Jag har en kompis från Portland, Oregon som delar min musiksmak, och som aldrig varit i Sverige men som trots detta, av någon helt outgrundlig anledning, i sin skivsamling har en Orup-platta samt en remix-platta med Trance Dance! Jag frågade var han fått dem ifrån, och Orup-plattan var tydligen ett skämt från en kompis (och nej, kompisen var inte svensk heller) och Trance Dance-skivan

visste han inte riktigt. Så var kommer då dessa skivor ifrån?

Jag vet att jag som exil-svensk sprider mitt hemland runt New York som kolera, men jag fattar inte hur skivaffärer får tag på vissa saker. För tre år sedan hittade jag i en källare i Alphabet City tre vinyl singlar med ett kängpunkband från min hemstad Oskarshamn som heter Smalltown. Vad jag vet har de aldrig varit i New York och vid den tiden hade de knappt spelat utanför Oskarshamn. Men tre av deras vinyl singlar fanns till försäljning i en liten punkaffär i New York. Jag vill inte tro att svenskar ligger bakom allt detta, men det är troligtvis sanningen.

Hur kommer det sig att så fort vi flyttar utomlands så förstärks vår stolthet över vårt hemland (som vi självmant lämnat) så pass

mycket att vi tvingar på det nya landet våra vanor och vår musik? Som exempel kan jag säga att när jag för en tid var DJ på Virgin Megastore i Times Square så slängde jag regelbundet på Thåström, Souls, Fireside, Broder Daniel, Cornelis Vreeswijk och till och med gamla Pojken med grodan i pannan. Det ger en viss kick när USA:s största skivaffär spelar gammal svensk rock på svenska på maximal volym en lördagseftermiddag.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Stefanos Notopoulos

Förra gången jag intervjuade Stereo Total var för två år sedan i deras lägenhet i Berlin. Vi drack te och pratade om Serge Gainsbourg, pinuppor och deras syn på feminism. Men nu med Françoise Cactus blir det tjugo minuter i Sverige. Stereo Total är ute på pressturné för att göra reklam för sitt nya och efterlängtrade album *Do the Bambi* och jag anar en viss trötthet i Françoise röst.

– Vi ville ha en annan atmosfär än på vår förra skiva. Några låtar är lite ”mörkare”. Det blir en spännande kontrast mellan det mörka och det söta kitschiga.

Titeln på albumet var till en början ett skämt. En av Françoise och Brezels vänner har stora bruna ögon och långa vackra ögonfransar och de brukade alltid be henne att ”Do the Bambi!”. Men albumtiteln har också att göra med att Bambi symboliserar kitsch, oskuldshet och söthet. Och så leder det förstås tankarna till sextiotalets fäniga temadanser.

– Vi har tänkt på att skapa en egen Bambi-dans så att alla kan dansa den på våra konserter!

Att det dröjt så länge som tre år sedan förra skivsläppet beror inte på att Françoise och Brezel legat på sofflocket. – Vi har turnerat massor runtom i hela världen. Vi har spelat i Ryssland, USA, Mexico och Japan! En annan anledning till att vi väntat med att släppa skivan beror på att vi bestämde oss för att ta det lite lugnare. Tidigare har vi släppt skivor med bara något års mellanrum och vi behövde sänka takten.

Förutom allt turnerande har de dessutom hunnit med att göra musik till en teateruppsättning av filmen *Christiane F* från 1981. Filmen handlar om knarkande, prostituerade tonårsbarn i Berlin och ursprungssoundtracket gjordes av David Bowie.

– Flera av våra vänner, inklusive Brezel och jag, var med i pjäsen som aktörer. Låten *Babystrich* från föreställningen finns med på skivan.

Att Stereo Total är två inbitna cineaster märks albumet igenom. Låten *Cinémania* är skriven till en dokumentärfilm med samma namn. Texten räknar upp en mängd filmstjärnor och regissörer: ”Marilyn Monroe, Jeanne Moreau, Robert de Niro, Mia Farrow, Woody Allen, Sophia Loren, Ingrid Bergman...” En annan cineastgrej är deras blinkning till *A Clockwork Orange* med låten *Orange mécanique*. De har använt sig av soundtracket och känslan från filmen men istället för en kille återfinns Françoise i huvudrollen.

– I filmen blir alla kvinnor mördade och våldtagna men vi har bytt perspektiv så här är det istället jag som är the bad girl!

Ni firar tioårsjubileum i år. Tror du att Stereo Total kommer att finnas i tio år till?

– Nej, det tror jag inte. Vi vill inte bli electropopens Rolling Stones!, skrattar hon hest.

Moa Eriksson

favvo-plattor

Vi har frågat några artister om deras favoritplattor, så här svarade de:

Tom Waits

Thelonius Monk
Brilliant Corners
Riverside (1956)

”Vad som helst av Thelonius Monk, Muddy Waters, Chuck Berry, Ray Charles, Solomon Burke, Bill Hicks, Lenny Bruce eller Frank Sinatra. Det finns andra också.”

Chips Kiesbye

Ramones
Leave Home
Sire (1977)

”Här har verkligen Ramones hittat sitt hem. Dom har hittat soundet och hittat rätt i låtskrivandet.”

DJ Embee

Miles Davis
Kind of Blue
Columbia/Legacy (1959)

”Det är en skiva som har allt, glädje och sorg. Fast mest eftertänksamhet.”

Sage Francis

Sage Francis från Rhode Island gjorde sig känd i USA genom att vinna poetry slams och freestyletävlingar. Under många år har den politiske undergroundrapparens spridit låtar som *Crackpipes* och *Climb Trees* i form av MP3-filer på internet. Där har han främst nått ut till den påläste musikälskaren, så hans namn har inte setts i de stora tidningarna. Förra albumet *Personal Journals* återfanns dock i välsorterade skivaffärers importavdelningar. Trots det har alla hans spelningar i Sverige varit proppfulla.

Nu har han släppt albumet *A Healthy Distrust*. En skiva som skiljer sig från den förra, främst textmässigt.

– Den största skillnaden är innehållet. Mycket av produktionen påminner om *Personal Journals*, det är fortfarande mörka nedstämda beats. Den handlar om det som händer ute i samhället istället för mina personliga saker. Jag ser utåt istället för inåt, det känns som en ganska logisk utveckling. På *Personal Journals* dealade jag med en massa personliga problem och nu har jag fått det ur systemet och ser utanför den lilla cirkeln jag lever i.

Anthony St James

Sages texter är ändå personliga och politiska. Men det känns inte som han försöker trycka ner sina värderingar i halsen på folk. Han vill inte utestänga de som tycker annorlunda. Han vill bara erbjuda idéer.

– Min avsikt är mer att ge folk saker att tänka över så att dom själva kan ta ställning. Jag vet redan var jag står i många frågor, säger han och ler stort. Men det blir inte intressant musik om jag bara skulle tala om för folk vad dom ska tycka. Det som gör min musik intressant enligt mig är att jag ger folk tillfälle att ta ställning till det jag pratar om.

Sin inspiration fick han tidigt av den friskspråkiga rapgruppen Public Enemy som aldrig dragit sig för att bilda opinion och ägna sig åt lobbying.

– Dom förändrade mitt liv, deras militanta stil, deras idéer och sätt att säga saker var något helt nytt för mig. Det var våldsamt. Chuck D var som en svart knytnäve i ansiktet, han fick mig att ifrågasätta mitt eget lilla vita samhälle och varför dom var så arga. Han fick mig att förstå orsakerna till det svarta samhällets vrede.

Även om Sages arga inställning och skramliga produktion kan jämföras med förebilderna så skiljer sig hans rap mycket från konventionell hiphop. Men det är han nog ganska nöjd med själv.

Moa Stridde

Dark Tranquillity

Inga lugna stunder

Lindor Tidäng

Vissa mognar sent. Hela gänget i Dark Tranquillity är runt 30 och några har barn. Men efter sex skivor siktar de nu mot nya höjder. Och ger sig ut på den längsta turnén någonsin.

– Man lär sig se tjusningen i att turnera efter ett tag. Man kan ju passa på att slappa och göra en massa saker man inte hinner annars.

Orden är Niklas Sundins, gitarrist i Göteborgsbandet Dark Tranquillity. Han är nyss hemkommen från promotionturné i Europa med sångaren Mikael Stanne. Elva hektiska dagar med 20 intervjuer per dygn.

Men de ska snart ut igen. När den här tidningen når dina skivvalkiga fingrar befinner de sig i Europa igen, nu som fulltalig sextett och tillsammans med legenderna Kreator. Rätt långt från den blygsamma starten i Göteborg för sexton år sedan.

– Det känns att skivbolaget satsar på oss nu. Det kanske har något att göra med att vi förhandlade om kontraktet efter förra plattan, säger Mikael Stanne.

Stanne och Sundin ska precis lämna replokalen vid Masthuggstorget efter en hård telefondag, men hinner ändå byta några ord med Groove medan första lådan färdiga skivor från skivbolaget packas upp. Och det är efterlängtrade skivor – inte bara för bandet. *Character* låg färdig redan i mars förra året, som vanligt inspelad i Studio Fredman vid Gullbergs Kaj. Men den där omförhandlingen av kontraktet försenade den.

– Nu hade vi nästan hunnit glömma den och hade inga förväntningar, men det är roligt att så många verkar tycka att den är så bra. Den är ju det mest tekniskt avancerade vi har gjort hittills, säger Stanne och visar upp färsk pressklipp från världen med enbart höga betyg som gemensam nämnare.

Jo, melodisk dödsmetall, som Dark Tranquillity något förenklat kan sägas spela, är stort. Större än någonsin kanske, eftersom hårda band i USA nu hakat på riktigt och även den marknaden öppnat sig ordentligt.

– Det hade varit så lätt att bara spela in något kommersiellt gångbart, men det hade inte känts sant mot oss själva. Så

det är skönt att plattan togs emot så väl i alla fall, säger Stanne.

Character är en komplex skiva, med många intensiva och rätt korta spår, som avslutas med en längre låt där bandet får blomma ut. Keyboardsen är mer sparsamt använda än på till exempel *Haven*, men Mikael Stanne och Niklas Sundin betygar att det inte är ett självändamål.

– När vi började visste vi inte vad vi gjorde för skiva. Men när två-tre låtar var klara såg vi att den här handlade mer om det tekniska, säger Sundin.

Som vanlig bytte bandet idéer över nätet i form av musikfiler och repade sedan ihop allt, i sann demokratisk anda. Texterna är Stannes, men musiken är allas.

Och nu ska alltså Dark Tranquillity ut på vägarna igen – sin längsta turné någonsin. Totalt fem-sex månader räknar de med att vara ute i år, med sikten på Europa, USA, Asien och Sydamerika.

– Då måste vi försöka ta det lugnt också. Men visst blir man lite söndrig, avslutar Mikael Stanne.

Kalle Malmstedt

THE BIGGEST CHAPTER IN THE HISTORY OF

HAMMERFALL

THE NEW ALBUM!

HAMMERFALL'S NEW
MASTERPIECE OFFERING YOU
THE MOST ULTIMATE
IRON HYMNS FOR
YOUR HEADBANGING
PLEASURE! ENJOY!

CHAPTER:
UNBENT, UNBOWED,
UNBROKEN

THE NEW HIT SINGLE!

INCL. 2 NON-ALBUM TRACKS!

OUT NOW!

LTD DIGIPAK INCL. VIDEO CLIP!

"DEFINITELY THEIR HEAVIEST ALBUM YET"
Sweden Rock

CD / PIC LP / DVD AUDIO
IN STORES: 04.03.2005

HAMMERFALL LIVE: 30.04.2005: GÖTEBORG - SCANDINAVIUM 10.06.2005: SOLVESBORG - SWEDEN ROCK FESTIVAL

SOILWORK

"STABBING THE DRAMA"

IS GUIDING US TO THE
FUTURE OF METAL!

IN STORES:
25.02.2005

CD / LP

LTD DIGIPAK
INCL. BONUS TRACK

WATCH OUT: DISBELIEF - 66Sick - 14.03.05 --- COVER IT UP - Vol. 1 - 21.03.05 --- LIQUIDO - FLAT - 21.03.05 --- EKTOMORF - INSTINCT - 29.03.05 --- THUNDERSTONE - NEW SINGLE - 29.03.05

pre-listening at:
www.NUCLEARBLAST.de

merchandise and more:
www.NB-STORE.com

NUCLEARBLAST
www.nuclearblast.de

BLÅGULT GULD

Dogs of Pompei

Stockholmsbandet Dogs of Pompei skulle vara det perfekta soundtracket till en nedcabbad resa i en öken. Allt enligt gitarristen Anders Klereborg, som tillsammans med Joel Holmer startade bandet för tre år sedan.

– Vi snackade om att göra något tillsammans eftersom båda två har samma musiksmak och älskar Kyuss.

Just insomnade Kyuss är en av de inspirationskällor som tydligast märks på deras musik. Dist ljudet är väldigt släpigt, Anders Klereborg berättar att de stämde ner guorna till C för att hitta rätta soundet.

Han och Joel Holmer var dessutom i London nyligen på inspirationsresa. På scenen stod Hermano, gamla Kyussångaren John Garcias nya band. Efter spelningen fick de goda råd av trummisen och basisten under loppet av några kalla öl.

– De frågade oss om vårt band, och i brist på bättre förklaring kallade jag oss ett stoner-band.

– Varför säger du så? Varför måla in er i ett hörn? Sätt ingen etikett på er själva, citerar han Hermanos råd.

Sådan får andra göra, journalister, fans och musikluggare på P3.

Förra året spelade Dogs of Pompei in sin första demo, en fyralåtarsplatta vars mest glasiga frihetsskänsla finns i introspåret *The PA Is Down*.

– Vi spelade in CD:n i vår trummis studio. Men vi ska in i en ny studio så fort det går. Vi har skitmycket nytt material som bara väntar på att släppas ut i det fria.

Kan behövas. Anders Klereborg berättar att han ständigt lyssnar på sin egna musik.

Via musikannonssajten Vendolin och genom andra kontakter fick de hyfsat snabbt igång bandet. Idag har de dock backat ett steg. – Vi har en del auditions för att hitta en ny sångare.

Dogs of Pompei bestämde sig för att gå vidare utan sin frontman Stefan Lundgren som sjunger på fyraspårs-CD:n. De hade olika syn på hur bandet skulle låta.

– Vi har testat ganska många sångare hittills och ger oss inte. När vi hittar någon vill vi att det ska vara perfekt.

Torbjörn Hallgren

Radio LXMBRG

Alex Svenson-Metés grundade bandet på hösten 2001 och ser sin skapelse som det perfekta blandbandet, eller som en orkester med rockbakgrund. Han skriver i stort sätt allt det musikaliska, spelar klaviatur, gitarr, sköter programmeringen och producerar själv allt som spelas in.

Radio LXMBRG är ett i många avseende unikt band, i varje fall i Sverige. Till kärnan räknas förutom Alex även Peter Korsbäck på gitarr, Fredrik Sandberg på bas, Karl-Alfred Nilsson på trummor samt de tre rösterna bakom mikrofoner; Sebastian Castro (som är bosatt i Paris), Lisa Holmqvist och John the Baptist. Alex passar ihop sångare och låt efter magkänsla och texterna skriver Sebastian, Lisa och John själva.

– Jag kallar sångarna för satelliter. De kretsar kring bandet, säger Alex. I framtiden vill jag samarbeta med fler sångare och på vår fullängdare som kommer till hösten sjunger jag själv på ett par låtar.

I dagsläget finns endast EP:n *L'Indifference* i skivaffärerna, en stark rockblandning av olika sångröster och luftiga toner som omedelbart placerar lyssnaren i en biograf med en sjuttiotalsfilm i projektorn. I mitten av februari släpps singeln *It's Cruel Up North*.

Sambassadeur

– Vi har nog inte riktigt tänkt på det än. Vi fanns ju knappt för ett år sedan – allt har gått väldigt fort.

Joachim Läckberg en av tre gitarrister i Sambassadeur. Han ser konstigt nog väldigt förvirrad, nästan förvånad, ut när det kommer på tal att de skrivit på för tre fullängdsskivor.

– Alltså, vi hade ju inte ens replokal när vi gjorde dom två, tre första spelningarna. Att fundera på att man har en massa framför sig har nog aldrig varit vår grej. Det har gått väldigt smidigt allting, vi har ju aldrig behövt jaga spelningar eller någonting, det har liksom gett sig självt. Det gör det nog nu också.

Sambassadeurs musik kan vid första anblicken te sig naiv och formalistisk. En enkel blandning av välmenande melodier, barbariska brusgitarrer och Velvet Underground-stomp. Men under detta döljer sig en förförlig pop-musik. Lika delar lakonisk stillsam som taggig och behagligt obekvämt.

– Melodierna beskrev någon som visor, säger Anna Persson som sjunger och spelar gitarr. Jag tycker att det är en bra beskrivning. Dom är enkla att sjunga.

I Skövde finns Daniel Permbö som delar sången med Anna. Det är hemma hos honom som det började för lite mer än ett år sedan. Då började de som trio. Ett gäng låtar spelades in på datorn utan någon direkt baktanke. Låten *Ice and Snow* dök några månader senare upp på musiktidningen Sonics samlingskiva och sedan rullade det igång. En singel släpptes senare under på Dolores singelklubb och nu hägrar en EP, senare under våren en fullängdare på Labrador.

– Vi spelar in allt hemma hos Daniel i Skövde, berättar Joachim. Sedan sitter han och pillar med det ganska mycket själv. Det blir inte så att vi står och repar och sådär en massa. Det är ju mer innan vi ska ut och spela.

Förutom Anna, Daniel och Joachim spelar också basisten Daniel Tolergård. Livetrummor saknas vilket inte hindrar dem att vara betydligt mer larmiga live, de tre gitarrerna mer påtagliga utan att för den skull tappa sin vackra romantiska lojhet.

– Det märks klart tydligare när vi spelar ute att vi är för lite oväsen, säger Joachim. Det är bra med den kontrasten: fina melodier och skräk. De spänningarna finns bland oss i bandet också.

Andreas Eriksson

Fredrik Eriksson

Angels

Många oetablerade band söker efter ett skivbolag som kan ta hand om dem och släppa en eller fler skivor med dem. Andra går sin egen väg. Angels från Göteborg har släppt sin första skiva på egen hand, på eget skivbolag. Och upptäckt att det fortfarande finns efterfrågan på riktiga CD-skivor.

Angels har funnits i några år, men det är först det senaste året som bandet tagit en definitiv, slutgiltig form, en form som alla är nöjda med. Och som för att bekräfta detta släpptes också debuten *Time is Ripe* strax före jul. En skiva full av bländande pianopop.

Grunderna till skivan spelades in i Bohuslän under sommaren 2003 av tre av medlemmarna. En del färdiga låtar, en del som provades fram i studion. När bandet till slut tog slutgiltig form gjordes pålägg. – Men skivan kanske är lite välpolerad i jämförelse med hur vi egentligen låter nu, säger Robert Lundgren, som spelar klavivar och gitarr. Vi är lite skitigare.

Men istället för att gå den vanliga sväng- en med att söka efter skivbolag som var intresserade av att ge ut den, valde Angels att, precis som med inspelningen och produktionen, göra allt själva.

– Det känns bäst att ha kontroll över det vi gör, säger sångaren Erik Schreiber. Då får vi det som vi vill ha det, även om det innebär mycket arbete.

Ett exempel på det är själva CD:n, både originellt och snyggt förpackad i denimfodral, som medlemmarna själva tillverkar. Något som givetvis tar både tid och kraft,

men också något som alla verkar nöjda med.

När skivan släpptes var det dels som CD men också via internet, gratis att ladda ner. Men trots att den finns för gratis nerladdning är den första tryckta upplagan av *Time is Ripe* redan slut.

– Det är intressant att folk ändå fortfarande vill ha en riktig CD, även om skivan finns att ladda ner gratis, säger Carl Boisen, basist i bandet.

– Och det är inte något ideologiskt eller politiskt ställningstagande att lägga ut allt på nätet, fyller Erik Schreiber i. Det är ett bra sätt att synas.

För att kunna höras i dånet från den ständigt mullrande skivfloden, för att kunna få uppmärksamhet för musiken, kontaktades också ett promotionbolag som hjälpt till att marknadsföra skivan. Erik Schreiber poängterar gång på gång att om någonting ska hända, det må vara spelningar eller annan PR, för ett debuterande band så måste man både ha och knyta nya kontakter. Ett exempel är att bandet som bäst håller på att jaga spelningar inför våren och sommaren, framför allt sommarens festivaler, och även där anlitat någon utom bandet.

Men innan dess ska man se till att ytterligare en upplaga av CD:n blir klar. Och planera inför inspelningen av ytterligare skiva, något som alla verkar längta efter. Den som visar upp hur de låter på riktigt.

Magnus Sjöberg

John Alexander Ericson

Att en artist släpper två album under ett år hör inte till vanligheterna. Kristofer Åström har gjort det, Ryan Adams likaså – men John Alexander Ericson satte förmodligen något slags rekord i höstas. I oktober kom solodebuten *Songs for Quiet Souls*, och efter en välförtjänt vila på ett par veckor släpptes uppföljaren *Savannah Songs*.

Det furiösa releasetempot har emellertid sina förklaringar.

– Jag skrev *Songs for Quiet Souls* redan för tre år sedan, men det tog ett tag att nå ut med musiken. Sedan slumpade det sig så att jag råkade ha en till platta på gång, berättar Alexander.

Den 32-åriga Uppsala-sonen, som har ett förflutet i syntpopgruppen The Northern Territories, flyttade ner till Berlin för tre år sedan för att finna inspiration och få miljöombyte. Förra våren turnerade han tillsammans med Nicolai Dunger, och för närvarande består vardagen nästan uteslutande av musik. I somras spelade han in ett tiotal låtar på en dag, två-tre plattor till år på gång – och detta kombineras med ett gäng Sverige-spelningar i februari och mars.

Musiken är lugn, poetisk och stämningsfull, med influenser som Leonard Cohen och Sigur Rós, och varierar inte nämnvärt mellan de två skivorna. Detta trots att inspelningsprocedurerna var minst sagt olika.

– *Songs for Quiet Souls* spelade jag in i en studio i Berlin, och det känns som att det tog ett år med stråkvartetter och en massa andra pålägg. Produktionen av *Savannah Songs* var mer "low key", den gjorde jag och en polare i Uppsala på ett par dagar. Men resultatet blev väl ganska likt, även om den första skivan är mer genomarbetad.

Över lag är produktionen dock av underordnad betydelse, istället är det Alexanders säregna stämma som står i fokus. Något han själv håller med om.

– Om jag ska strunta i att vara ödmjuk så är jag väl ganska nöjd med min sångröst. Fast det tog lång tid att lära sig sjunga, jag är ingen naturbegåvning utan utvecklade min stil genom något slags trial and error-process. Men numera är den min styrka – förmodligen eftersom jag är så värdelös på att spela instrument, skrattar han.

Mattias Falk

LUGER PRESENTERAR:

ARIEL PINK (US) + SUPPORT: SIGNER (NZ)

9/2 GBG STICKY FINGERS – 10/2 OSLO GARAGE
11/2 STHLM ACCELERATOR@DEBASER
12/2 MALMÖ PINK FLAG

SEX IN DALLAS (FR)

12/2 STHLM FRITZ'S CORNER

EVAN DANDO (US)

+ **SUPPORT: JOHN KASTNER (CAN)**

13/2 KÖPENHAMN LOPPEN – 14/2 AARHUS LOPPEN
15/2 MALMÖ KB – 16/2 GBG PUSTERVIKSBAREN
18/2 OSLO JOHN DEE – 19/2 BERGEN GARAGE
20/2 TRONDHEIM BLAEST – 22/2 STHLM DEBASER
23/2 UPPSALA KATALIN – 24/2 HELSINGFORS TAVASTIA

THE FRAMES (IRL)

19/2 GBG STICKY FINGERS

THE DEARS (CAN)

19/2 STHLM FRITZ'S CORNER@DEBASER

THE DONNAS (US)

21/2 KÖPENHAMN VEGA – 23/2 OSLO ROCKEFELLER
24/2 STHLM ARENAN – 25/2 MALMÖ KB

...AND YOU WILL KNOW US BY THE TRAIL OF DEAD (US)

23/2 GBG STICKY FINGERS – 24/2 MALMÖ KB
25/2 OSLO ROCKEFELLER – 26/2 STHLM MONDO
27/2 HELSINGFORS TAVASTIA
1/3 KÖPENHAMN LOPPEN

C.D.O.A.S.S.

25/2 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

THE MARS VOLTA (US)

26/2 OSLO ROCKEFELLER – 27/2 STHLM BERNIS

BRIGHT EYES (US) + SPECIAL GUEST:

RILO KILEY (US)

27/2 OSLO ROCKEFELLER – 28/2 STHLM CIRKUS

BRENDAN BENSON (US)

3/3 STHLM CAFÉTEATERN (SÖDRA TEATERN)

ADAM GREEN (US)

7/3 STHLM DEBASER – 8/3 GBG PUSTERVIK

TED LEO/THE PHARMACISTS (US)

8/3 GBG JAZZHUSET – 9/3 OSLO GARAGE
10/3 LINKÖPING HERRGÄRN
11/3 STHLM ACCELERATOR@DEBASER
12/3 MALMÖ PINK FLAG

JUNIOR BOYS (CAN)

14/3 KÖPENHAMN CAFÉ RUST – 15/3 LUND MEJERIET
16/3 GBG PUSTERVIK – 17/3 OSLO BLÅ
18/3 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

THE ARCADE FIRE (CAN)

15/3 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

SEX POSITIONS (US)

15/3 OSLO BARONGSAI
16/3 LINKÖPING SKYLTEN
+ **CONVERGE + PLANES MISTAKEN FOR STARS**
17/3 GBG MEETHS SALONGER

CONVERGE (US) + SUPPORT:

PLANES MISTAKEN FOR STARS (US)

16/3 LINKÖPING SKYLTEN + **SEX POSITIONS**

17/3 HELSINGFORS NOSTURI

MERCURY REV (US)

17/3 STHLM BERNIS

THE SAINTS (AU)

18/3 MALMÖ KB – 19 GBG STICKY FINGERS
20/3 STHLM DEBASER

JOSH ROUSE (US)

19/3 MALMÖ KB – 20/3 GBG TRÄDGÄR'N
21/3 UPPSALA KATALIN – 22/3 STHLM RIVAL

THE WEDDING PRESENT (UK)

28/3 STHLM DEBASER – 29/3 OSLO JOHN DEE

KEANE (UK) + SPECIAL GUEST:

RUFUS WAINWRIGHT (US)

30/3 STHLM BERNIS – 31/3 OSLO ROCKEFELLER
1/ 4 KÖPENHAMN VEGA

THE BLOOD BROTHERS (US)

31/3 KÖPENHAMN STENGÅDE 30
1/4 GBG PUSTERVIK – 2/4 MALMÖ KB
3/4 OSLO JOHN DEE – 4/4 STHLM DEBASER

LE TIGRE (US)

7/4 GBG TRÄDGÄR'N – 9/4 UMEÅ UMEÅ OPEN
11/4 KÖPENHAMN VEGA + **STEREO TOTAL (D)**

FEIST (CAN)

8/4 GBG PUSTERVIKSBAREN – 9/4 MALMÖ INKONST
10/4 STHLM SÖDRA TEATERN – 11/4 OSLO JOHN DEE
13/4 AARHUS VOXHALL – 14/4 KÖPENHAMN VEGA

SON VOLT (US)

25/4 MALMÖ KB – 26/4 STHLM DEBASER
27/4 GBG PUSTERVIK

För mer info om åldersgränser, tider, biljetter, fler kommande konserter samt turnéer med våra Svenska band Lex, Niccokick, Timo Räisänen, The Tough Alliance, Moneybrother, Caesar's Palace, Florence Valentin, Johan Borgert & Holy Madre etc. Se www.luger.se
Förköp i Stockholm: biljett direkt/ticket www.ticket.se, Södra teaterns biljettkassa 08-556 97 230, www.sodrateatern.com, China teatern 08-566 323 50/ biljettbokning@chinateatern.se, Cirkus 08-660 10 20, globen 08-600 34 00, Sound Pollution
Samt Record Hunter. Övriga städer, se lokal annonsering.

LUGER
WWW.LUGER.SE

The Doves

Vill hypnotisera mera

Känslosam popmusik värmer i vinterrusket. Brittiska Doves vill att lyssnaren ska förlora sig i deras musik som nu är mer livebetonad och direkt än förut.

Henrik Strömberg

Doves förra album *The Last Broadcast* fick inte riktigt de lovsånger i Sverige som det, åtminstone i mina öron, förtjänade. Visserligen är skivan något ojämn, men *Pounding* hade med sin malande trumma och starka refräng förutsättningarna att bli en av 2002 års mest självklara hits, och de mjuka harmonierna i *M62-song* förtjänade även de ett bättre öde.

I övriga världen gick det dock bättre – bland annat belönades skivan med förstaplatsen på englandslistan – och trumisen Andy Williams känner en del press inför släppet av uppföljaren *Some Cities*. – Ja, de sista två plattorna gick ju bra, så det vore bittert att floppa nu. Vi kunde självklart ha upprepat receptet från förr, men vi ville göra något nytt och det tycker jag att vi har lyckats med. Vi har i alla fall gjort vår bit – om det funkar kommersiellt eller inte kan vi inte påverka. Går det dåligt så... sånt är livet. Fast vi har stora förhoppningar.

Doves skapades i Manchester under kaotiska former i slutet av nittiotalet. Andy och hans tvillingbror Jez (gitarr) bildade då dansakten Sub Sub, men på brö-

dernas födelsedag brann gruppens studio ner – och elden passade även på att sluka all utrustning och Sub Subs kommande album.

1998 gick de bokstavligen ur askan i elden, och skapade Doves tillsammans med vokalist/basisten Jimi Goodwin. Genombrottet kom i och med succéplattan *Lost Souls* år 2000, och succén fortsatte alltså med *The Last Broadcast* två år senare.

Musiken har liknats vid såväl Radiohead som The Verve, och på grund av Doves ursprung har de även stämplats som en del av Manchester-scenen. Något som Andy Williams inte har någon större förståelse för.

– Vi har aldrig tagit någon notis om det där, även om jag antar att de flesta Manchesterband säger så. Men vadå, du skriver väl inte på ett visst sätt bara för att du kommer från Stockholm? Vi har aldrig känt någon gemenskap med övriga Manchesterband, utan hållit oss till det vi tror på.

I stället nämner Andy Williams diversa influenser som New Order, Queens of the Stone Age och Kraftwerk. Och på *Some*

Cities utlovar han mer direkta tongångar än på tidigare Dovesalbum.

– Vår nya skiva innehåller låtar som är kortare och har mer livekänsla än tidigare. Det är inte medvetet – om man sätter upp riktlinjer innan man skriver musik så försvinner all känsla – men det var ett naturligt steg i vår utveckling. Och det låter fortfarande Doves, vi vill fortsätta göra hypnotisk, känsloladdad musik som man kan förlora sig själv i. Skvalande bakgrundsmusik är det värsta jag vet.

Vilken är den bästa låten på albumet?

– *One of These Days* eller *Almost Forgot Myself*. Men frågar du mig om en timme så avskyr jag förmodligen båda två, det varierar ganska kraftigt just nu när låtarna knappt hunnit lämna trumhinnorna.

Framgångarna till trots så hävdar Andy Williams att livet som Dovesmedlem inte har förändrats nämnvärt under de senaste fem åren.

– Det är väl oundvikligt att gå in i perioder av rock'n'roll-liv när man är ute och turnerar, men jag har varken slagit sönder någon tv eller köpt några dyra bilar. Bandet tar upp all tid, vi sitter fortfarande och

skriver låtar hela dagarna. Fast med tanke på att jag var arbetslös innan vi satte igång så kan jag ju inte förneka att livskvaliteten har förändrats till det bättre (skratt).

Är du inte jävligt trött på att arbeta med din tvillingbror hela dagarna?

– Jag borde väl vara det. Men vi har alltid arbetat tillsammans med musiken och gillar samma saker, så det känns naturligt att fortsätta. Självklart småbråkar vi hela tiden, men de medier som har försökt måla upp en Liam/Noel-relation emellan oss är ute och cyklar.

För närvarande repeterar Doves inför en turné i Storbritannien, men Andy Williams hoppas även på en europaturné innan året är till ända.

– Jag blev just intervjuad av en snubbe i Ryssland, dit är jag otroligt sugen på att åka. Och så svänger jag gärna förbi Sverige på hemvägen. Vi bjuder på en bra scenupplevelse – det har du och läsarna mina garantier för...

Mattias Falk

border music

DARK TRANQUILLITY

CHARACTER

Ett band som bara växer, och snart regerar dom på den svenska metaltronen! Nya plattan är mörkare och hårdare än förut, men melodierna finns kvar. Det låter helt enkelt hur bra som helst! Direkt in på albumlistans tredje plats.

THE RADIO DEPT.

THIS PAST WEEK

Minst sagt efterlängtd EP med fem helt nya låtar.

"Majestätiskt, med små bokstäver"
4/5 AFTONBLADET

"...det är vackert som livet självt"
4/5 SYDSVENSKA DAGBLADET

VANESSA LIFTIG

WHEN WILL IT BE SILENT

Vanessa Liftig har setts och hörts i bland annat DJ Embees hip-hop produktion "Not Tonight", hon arrangerar stråksektioner och gör Electronicamusik, med andra ord, rör sig fritt i olika musikaliska genrer. Nu kommer hennes debutalbum med något som ligger henne mycket varmt om hjärtat: ett singer/songwriter-album. Personlig touch med både värme och distans i texterna.

STEREO TOTAL

DO THE BAMBI

Äntligen en ny platta från Stereo Total. Bandet som mixar en härligt skruvad electro med flera andra stilar. Den sköna mixen av tyska/engelska och franska är f'n inte fel heller.

BRIGHT EYES

I 'M WIDE AWAKE, IT'S MORNING DIGITAL ASH IN A DIGITAL URN

INTE BARA ETT - UTAN TVÅ HELT FANTASTIKA ALBUM FRÅN BRIGHT EYES

"I'm Wide Awake, It's Morning" är Bright Eyes mer folkrockiga sida av detta två-album-släpp. Som alltid, brillanta låtar som här får hjälp av bl. a. Emmylou Harris och Jim James (My Morning Jacket). "Digital Ash In a Digital Urn" är Bright Eyes mer producerade, bandinriktade album av detta två-album-släpp. Conor får här hjälp av bl. a. Nick Zinner (Yeah Yeah Yeahs).

BRIGHT EYES

KRISTOFFER JONZON

STORA SAKER

Kristoffer Jonzons "Stora saker" är en övertygande debut fylld med fallande gospelackord, stämsång, körer och fasettrefränger. "Kristoffer Jonzon skulle kunna sälja 100.000 ex. av denna skivan" Så skrev DN och det stämmer! Mer melodier åt folket.

4/5 SYDSVENSKA DAGBLADET

DIMBODIUS

HALF A LOVER

Nio veckors P3-rotation. Två exklusiva bonusspår. Debutalbumet "While we fall" har fått otroliga recensioner.

www.dimbodius.com

ISOLATION YEARS COVER THE DISTANCE

23/2 מתנגד / ז'ורנל

Caesars

Offside och alltid fel

Fredrik Wennerlund

Det är inte lätt att vara rockstjärna. Fråga bara Caesars-gitarristen Joakim Åhlund. Då berättar han om deppighet, en ruten musikbransch och känslan av att alltid vara offside.

– Folk har alltid uppfattat Caesars som ett jäkla "happyband". Som är så glada och sprider glädje. Jag har svårt att identifiera mig med det, för jag känner mig inte som någon muntergök direkt. Dom som träffar mig kanske tycker att jag är det för att jag har hög energi och snackar mycket. Fast egentligen är jag jävligt självkritisk och hatar mig själv jävligt mycket ibland.

Han tycker att nya skivan *Paper Tigers* speglar just den deppigheten. Lite mörkare och molligare kanske, men fortfarande poppig.

– Du vet, det är som när man skrattar för att tårarna inte ska komma fram. Eller när man festar för att glömma hur deppig man är. Sådan har vår musik alltid varit.

Precis som på förra plattan *Love for Streets* sitter Joakim Åhlund själv i producentstolen ("Jag blir mer och mer kontrollfreak på äldre dar"), och han har som vanligt skrivit de flesta låtarna själv. Låtar lagade efter karaktäristiskt Caesars-recept.

– Vi har det precis utstakat hur vi vill låta. Det finns ingen anledning att förändra för förändringens skull. Vi vill göra samma grej fast ännu bättre.

För att undvika en stämningsansökan från kasinot Caesars Palace fick de korta ner sitt bandnamn när de började

spela i USA. Numera ligger de på stora bolaget EMI, och i och med *Paper Tigers* väljer man att bara heta Caesars även här hemma. Ytterligare internationell uppmärksamhet kan följa av bandets medverkan i reklamen för en ny iPod.

– För en gångs skull tycker man att man fått ett break, säger Joakim. Men sedan såg jag en dokumentär, *Money or Nothing*, som handlar om hur äcklig och cynisk hela musikbranschen är. Hur pengar styr allt. Och just hur man smörjer kapitalismens hjul genom att vara med i reklamfilmer och så. Då blir man helt desillusionerad igen.

Och någon internationell popkarriär tror han inte särskilt mycket på.

– Nä, vi har fortfarande koskit på gummi-stövlarna liksom. "Vad är det för bonnläppar som kommer ut med sin skiva nu?". Vi har gjort garagerock i tio år nu, men när vi kommer ut med vår skiva utomlands så har The Hives stjärna redan börjat dala. He he. Och garagerocken är gårdagens nyheter. Det handlar om att vara ur synk och ur led med tiden. Offside och alltid fel.

Just känslan att vara på fel plats på fel tid återkommer i låten *We Got to Leave*, som är förstasingel.

– Ja, att man är fast i något ruttet ställe i livet där man inte vill vara. Både geografiskt, socialt och på alla möjliga olika

sätt. Jag har känt så i hela mitt liv. Jag växte upp i Bagarmossen, en jävla förort ute i nowhere. Man är offside på världskartan. New York är händelsernas centrum. Bagarmossen är raka motsatsen. Du kan lika gärna bo i ett tält på Nordpolen.

Här hemma på "Nordpolen" är förstås Joakim Åhlund också känd som medlem i Teddybears Sthlm. Ett band som inte läggs helt på is bara för att Caesars kommer med ny skiva. Teddybjörnarnas hit *Cobrastyle* hamnade på soundtracket till nya Pierce Brosnan-filmen *After the Sunset*, och nu vill Atlantic släppa en ny version av deras senaste skiva *Fresh* i Staterna.

– Vi håller på att spela in lite nya grejer just nu, säger Joakim. Så det blir ingen direkt paus. När man jobbar med något som mest, det är då det syns som minst. Då tror alla att man har "paus".

Växlandet mellan de båda banden funkar fint hittills för den energiske 08:an.

– Jag kan känna att Caesars är lite mer min "baby". Det är det jag gör. Men Teddybears är också roligt och det är kul att hänga med Arve och Klas. Det är mer som en social klubb för oss.

Daniel Axelsson

www.kulturrejeriet.se
046-211 00 23

10/2 eMIL JENSEN
Tor k.ö 20 • 70 kr

12/2 JORDANS DRIVE (DK)
Lör k.ö 21 • 100 kr

26/2 THE BUCKSHOTS + JET BLACK COMBO
Lör k.ö 21 • 60 kr

3/3 LOGH + NICCOKICK
Tor k.ö 20 • 80 kr*

4/3 SILVERBULLIT
Fre k.ö 21 • 150 kr*

11/3 HÅKAN HELLSTRÖM
Fre k.ö 20 • 270 kr*

12/3 THE DWARVES
Lör K.ö 20 • 120 kr*

15/3 JUNIOR BOYS (CAN)
Tis K.ö 20 • 90 kr*

17/3 THE RADIO DEBT. + THE EMBASSY
Tor K.ö 20 • 80 kr

19/3 GET ELECTROFIED FESTIVAL 2005
Lör K.ö 20 • 195 kr*

23/3 DOS NOUN (US)
Ons K.ö 20 • 50 kr

31/3 STEFAN SUNDSTRÖM
Tor K.ö 20 • 120 kr*

2/4 ESBJÖRN SVENSSON TRIO
Lör K.ö 19 • 240 kr*

FÖRKÖP:
JULIUS BILJETTSERVICE 0775-700 400
FOLK Å ROCK, LUND

Det finns bara två bröder

Tom Rowlands minns Stockholmsspelningar, pratar magsjuka och politik med Mats Almegård som försöker styra in samtalet på nya plattan.

REGNET HÄNGER I LUFTEN som så ofta i London. Vinden är kylig när jag går längs den till synes ändlösa Harrow Road. Runt omkring blandas sjabbiga restauranger, billiga affärer, bilreparatörer och allmänt slitna människor. Mitt bland allt detta ligger Virgin Records kontor, till synes fullständigt malplacerat. Det är stort, praktfullt och påminner mest om ett slott mitt i slummen. De höga staketerna som omgärdar trädgården har elakt spetsiga galler och innan man går in måste man anmäla sig till den stränga vakten i kuren. Han hänger på mig en besöksbricka och guidar mig till receptionen, där jag ska anmäla mig igen.

Efter det får jag slå mig ner och vänta på att en skivbolagsrepresentant tar hand om mig. Jag bläddrar förstrött i några tidningar och tittar på klockan. En pigg A&R-kille dyker upp och visar mig genom några korridorer, uppför en trappa, nedför en annan och uppför en till. Sedan är jag framme. Det känns som att få audiens hos påven. Men det är inte Johannes Paulus II jag ska träffa, utan Ed Simons och Tom Rowlands i The Chemical Brothers. Det är i alla fall vad jag tror.

På väg genom korridorerna får jag dock veta att jag enbart kommer att få träffa Tom. Anledningen är att han varit sjuk dagen innan och fått ställa in en del intervjuer. Nu ska de göra alla på en i stället för på två dagar.

– Hej är det du som är från Sverige? Orden yttras av Ed Simons, innan han återigen lyfter luren och fortsätter den telefonintervju han är halvvägs inne i när jag stegar in. Sen får jag skaka hand med en blek Tom Rowlands som snabbt plockar upp tråden. – Vi brukade åka mycket till Sverige och spela på Tranan i Stockholm. Och Lollipop måste vara världens bästa festival någonsin. Vilken blandning av artister. Hur är det i Stockholm nuförtiden?

Innan jag hinner svara är han redan igång och berättar hur sjuk han var dagen innan och hur läskigt det var. Han säger att han fortfarande är lite matt, men det är information som inte är helt nödvändig. Man ser direkt att den här killen skulle behöva krypa ner i en säng.

– Det kändes som om jag hade något levan- de i magen, något elakt. Nu känns det mest som om jag gått igenom någon avancerad tortyr och överlevt. Fy för maginfluensa! Jag känner mig verkligen inte så söt idag.

Ett blekt leende letar sig fram på hans läppar och på min fråga om bilder skakar han på huvudet och pekar på sitt ansikte. Medan jag sätter på bandspelaren och

påminner mig själv om att jag måste tvätta min högra hand efter intervjun fortsätter Tom prata Stockholmssminnen.

– När vi spelade på Lollipop 1996 blev vår ljudtekniker matförgiftad så vi fick låna en av ett annat band. Ljudet var kasst och när vi påpekade det för någon en bit in i konserten fick vi reda på att ljudkillen tagit syra någon timme innan soundcheck, skrattar Tom.

Han halvligger i soffan och tar sig då och då för magen, men nu verkar han pig- gare och jag utnyttjar hans skrattpaus till att styra in samtalet på det jag egentligen kommit för att prata om, nämligen duons första album med nyinspelat material på tre år. Efter den svaga *Come With Us* från 2002 har Chemicals släppt samlingsskivan *The Singles 93–03* och de har sagt i intervjuer att samlingen hjälpte dem att komma vidare musikaliskt. Den blev en sorts avrundning av vad de gjort, och samtidigt markerade den en nystart.

LYSSNAR MAN PÅ NYA albumet *Push the Button* är det lätt att skriva under på Toms och Eds teori. *Come with Us* kändes ganska introvert och sluten, medan nya skivan andas ny luft och letar sig ut åt olika musikaliska håll. Den börjar med singeln *Galvanize* där A Tribe Called Quests Q-Tip rappar över marockanska stråksamplinger och hårda big beatrytmer. *Galvanize* är en blytung rökare i stil med Chemicals-klassiker som *Block Rockin' Beats*.

De (obligatoriska) indieflirtarna finns kvar i *The Boxer* med Tim Burgess och *Believe* med Bloc Partys Kele O'Kereke på sång. Acid house-experimentet i *Come Inside* och *The Big Jump* blandas med politisk rap av Anwar Superstar i *Left Right* och dimslojad pop i *Hold Tight London* med utomjordiskt vacker sång av Anna-Lynne Williams. Så vad är nytt, undrar du. Visst, elementen har funnits där förr, men de får dra iväg mer åt sina respektive håll den här gången. Hip- hopen får vara mer hiphop, indiepopen mer indiepop och så vidare. Låtarna på *Push the Button* känns öppnare och inte lika ängsliga som de som fanns på *Come With Us*.

Stämmer det att ni kände er friare efter *The Singles 93–03*?

– Friare kanske inte är rätta ordet, för vi har aldrig känt oss ofria. Men visst, det var det bästa med att ge ut samlingen – att vi kunde gå igenom det gamla och känna att vi älskade vad vi gjort, att vi var stolta över det. Samtidigt som vi kunde välja ut vilka riktningar vi vill gå vidare i.

Jag tycker att nya skivan känns lite öppnare än *Come with Us*.

– Mmm, det är en bra beskrivning. Vi har experimenterat mer, arbetat med fler nya människor och haft en öppnare attityd när vi jobbade med *Push the Button* än med något annat album.

NU ÄR DET JU INTE FÖRSTA gången som Chemical Brothers anlitar gästsångare. Men enligt Tom var det mer spännande den här gången eftersom de valde vokalisterna som inte nödvändigtvis har en lång karriär bakom sig. De har inte letat aktivt efter okända röster men när de sett något bra band har de sett till att få med sig en demo hem. Eller så är det som i Anna-Lynne Williams fall. Tom köpte en skiva med henne och kände att det var en röst som han gärna skulle vilja ha med på en Chemicals-låt.

Chemical Brothers har aldrig skrivit en låt till någon sångare. Snarare är det så att en låt föder en idé om vilken sångare som skulle kunna komma ifråga. Ofta efter att Tom sjungit in någon text till låten i studion. Känner Tom och Ed då att det vore läge att gå vidare med en "riktig" sångare tar de kontakt med den som de vill anlita.

Vokalisterna på *Push the Button* har de träffat allihop. Tom och Ed jobbar helst med människorna i studion, fast de egentligen skulle kunna byta filer via nätet som många andra elektroniska band gör. Men Chemicals gillar att låta den kreativa processen innefatta fler än de själva.

– Ta Q-Tip exempelvis. Han är en gammal favorit och det var fantastiskt att jobba med honom. Vi hyrde en studio i New York, han kom dit och började freestyla över våra beats. Sen klippte vi ut det vi behövde, men under tiden hade vi ett utbyte om vad som skulle vara bäst för låten.

Det var Q-Tip som kom på idén med ett break där han rappar "push the button" och på så vis var inte bara den låten räddad, utan hela albumets titel. Det enda vokala inslaget på skivan som inte kommit till i studion tillsammans med Tom och Ed är Anwar Superstars stenhårda rap till *Left Right*.

– Vi hade bokat mer tid i den där New York-studion, men han dök inte upp. Så vi tänkte "va fan" och åkte tillbaka till London. När vi kom hem låg en CD i posten och ett brev där han bad om ursäkt. Det han presenterade var så starkt och harmonierade så bra med musiken att vi gjorde ett undantag för honom.

***Left Right* är nog den mest politiska låt ni släppt?**

– Det är väl den enda, skrattar Tom. Ja, den är annorlunda. När vi lyssnade tänkte vi "kan den här vara med på ett Chemicals-album" – men varför inte? Vi skriver under på allt han rappar och det är ju faktiskt så att världen förändrats under de senaste tio åren. Det vore dumt att förneka att saker hänt, politiska saker, som influerar oss även när vi gör musik.

ANWAR SUPERSTARS RAP VAR alltså ett undantag. Annars brukar Tom och Ed ha synpunkter på vad en text ska handla om och inte sällan är texten baserad på det som Tom sjunger in i studion. Sångarna har ett visst mått av frihet, men inte helt och hållet.

Kan sångarna påverka musiken något?

– Ehh, nej. Egentligen inte, vi har en klar idé om vad vi vill göra. Fast på *Close Your Eyes* är det faktiskt Magic Numbers som ändrade lite på ackordet i slutet.

Tom och Ed vill alltså inte låta sångarna bestämma så värst mycket över musiken. Till och med när Bernard Sumner sjöng och spelade gitarr på *Out of Control* på *Surrender* var det Tom och Ed som bestämde. Detta fast Bernard är en stor idol för de två och de själva först trodde att de skulle låta Bernard ta mer plats. Men när han föreslog att det skulle vara gitarr rakt igenom kände Tom och Ed att det inte spelade någon roll att han varit medlem i deras favoritband Joy Division och New Order. De sa blankt nej ändå.

Ni har aldrig funderat på en permanent sångare?

– Hmm, nej det har vi nog aldrig tänkt på. Det finns ju bara två kemiska bröder i världen och det är vi, haha. Fast det skulle kanske vara intressant att göra ett helt album med någon, så långt kan jag sträcka mig.

DE BÅDA HAR KÄNT VARANDRA i mer än femton år. De möttes när de pluggade historia i Manchester och upptäckte ett gemensamt intresse i musik och klubbbliv. Efter att ha DJ:at ihop började de producera musik och i år är det tio år sedan kritikerhyllade och storsäljande debuten *Exit Planet Dust* släpptes. Då vigde de sina liv till musiken. Idag är de familjefäder och producerandet är mer som ett vanligt kontorsarbete. De har turnerat flitigt och kommer under våren att ge sig ut på en turné för att göra reklam för albumet. Men trots att de varit verksamma länge och jobbat tätt ihop har det aldrig funnits stunder då de tröttnat och velat sluta.

– Det är klart att vi ledsnat och tyckt det varit tråkigt, menar Tom. Men så tråkigt,

Hamish Brown

nej. Vi bråkar och blir frustrerade på varandra, men vilka bröder skulle inte göra det? Mest är det när vi jobbar i studion som vi tjafsar. Om riktigt tekniskt nördiga grejor som om trumljudet på en snaretrumma är för högt eller lågt eller så. Annars är vi mest vänner.

Har ni fortfarande lika kul som när ni började?

– Det är annorlunda så klart. Vi är säkrare på oss själva som duo och det är roligare. Vi har varit med om mycket, så det är klart att vi ibland kan bli lite blasé på det vi gör. Men gnistan att göra dansgolvsrökare finns där än – tro mig.

JAG TROR HONOM. *Galvanize* kommer tippa upp och ner på en eller annan fest och det

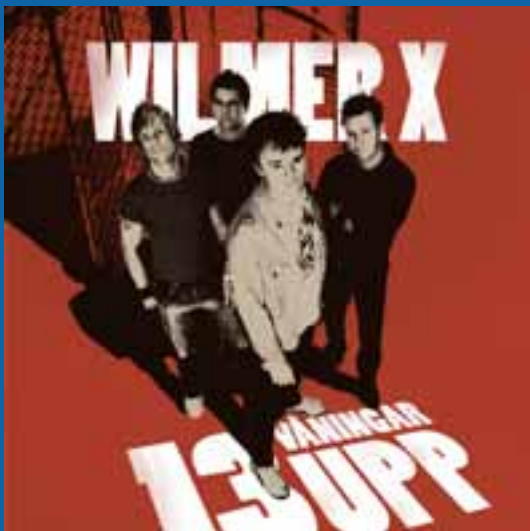
finns fler potentiella dansgolvsbomber på *Push the Button*. Men innan jag hinner säga det är tiden slut.

Vi skakar åter hand och Tom ler när han frågar om jag såg matchen. Han är Arsenalfan och är nöjd över att de slagit Rosenborg i Champions League kvällen innan. På vägen ut nickar jag åt Ed som fortfarande är upptagen med sina telefonintervjuer.

A&R-killen lämnar av mig i lobbyn och jag styr rätt in på toaletten för att tvätta mina händer. Jag vill nämligen inte att det som levt i Toms mage ska föras över till min via våra handslag. För det har Tom Rowlands också rätt i: maginfluensa är verkligen inte roligt.

Mats Almegård

Mot ljuset...

WILMER X **Tretton våningar upp** AMCD 2038

"Wilmer X står inför vinterns comeback."
Per Bjurman, Aftonbladet

"Har ni nån gång gillat Wilmer X kommer ni att älska
"13 våningar upp." *Mats Olsson, Expressen*

"Nära den primitiva rockmaskin som i mitten av
80-talet drev fram köttätande punkpop'n'roll-växter
till plattor som "Djungelliv", "Under hot" och
"Tungt vatten". *Håkan Steen, Aftonbladet*

"Wilmer X i utmärkt form, bästa på åtminstone tio år."
Nils Hansson, Dagens Nyheter

e.s.t. ESBJÖRN SVENSSON TRIO **Viaticum** ACT 9015, ACTSACD 9801

"...ett av landets främsta rockband." +++++ *AB*

"...så härligt befriande." 4 getingar, *Expressen*

"Enkelt, fyndigt och vackert" Fem tärningar, *SvD*

"Ett svenskt världsband." 4 DI, *Dagens Industri*

"...oerhörd fingertoppskänsla..." *Dagens Nyheter*

"...an infinite river of creativity" 4, *Mojo*

CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL **Scandinavian Collection** CCR 24

Första svenska enkel-CD-samlingen med CCR.

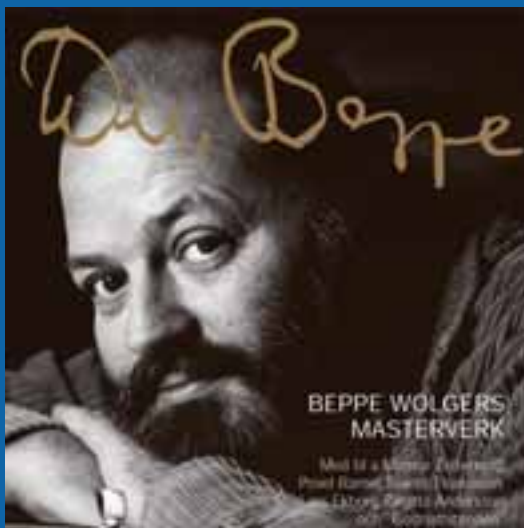
24 klassiker – alla hits + CCR-låtar som blev särskilt
stora i Skandinavien: "Molina", "Cotton Fields",
"Hello Mary Lou".

Frikostig booklet med historien om CCR i
Skandinavien. Unika fotografier. **Release 2/3**

SOFIA KARLSSON **Svarta ballader** AMCD 756

Sofia Karlsson sjunger nytt liv i Dan Andersson
tillsammans med Thorstein Bergman, Ale Möller,
Sara Isaksson, Lena Willemark, Esbjörn Hazelius,
Niko Röhlke (Weeping Willows), Lisa Rydberg,
Leo Svensson (The Tiny), Oskar Schönning m fl.
Release 23/2

BEPPE WOLGERS **Du Beppe** 334 21733

Beppe Wolgers mästerverk - 17 svenska klassiker!
Med Monica Zetterlund, Povel Ramel, Olle Adolphson,
Svante Thuresson, Birgitta Andersson, Lars Ekborg,
"Godnattstunden", "Sakta vi gå genom stan",
"Bunta ihop dom". Folkhemmet som CD!
Release 23/3

BETH HART **Leave The Light On**

Ny platta med amerikanskan som 1999 hade en
världsuccé med "L.A. Song"!

Från kommande album. **Release maj**

Färdigt omedelbart

Mörker och en morbid dagbok upphittad av en död före detta bandmedlem är grundläggande delar i The Mars Voltas kommande skiva *Frances the Mute*. Bandets sångare Cedric Bixler Zavala håller i bitarna till skivan som han vill ska vara ett olöslbart pussel.

– Vi ville göra något som vi alla älskade, som var lite mörkare än vår förra skiva. Den var inte så mörk som vi ville att den skulle vara, menar Cedric.

Denna gång har gitarristen Omar Rodriguez Lopez producerat. Bandet har därför haft full kontroll över processen och kunnat styra skivan exakt dit de velat.

Cedric Bixler Zavala röst är blyg och ung – det är nästan som att prata med en tonåring som bara råkat bli rockstar och till följd av detta fått ett nästan ursäktande tonfall. Men någon orutinerad snorunge är han inte, alla spelningar han och bandet haft är ett exempel på motsatsen. När jag undrar om han har hunnit vila något under bandets hektiska spelschema svarar han kort och gott:

– Ja, jag har åkt skateboard.

Mer talför blir han när *Frances the Mute* kommer på tal. Vi pratar om inspiration, viktigast för texterna är ett fynd som gjordes av den numer bortgångne medlemmen Jeremy Ward. Han jobbade tidigare som repo man, en amerikansk motsvarighet till vår kronofogde, där det vanligaste inom jobbet är att beslagta skuldbesattas bilar.

– Han brukade hitta en massa grejer på bilsäten, som vapen, droger och bilder... vi hade en massa konstiga bilder. En gång hittade han en dagbok som var skriven av en kille som hade upptäckt att han var adopterad. Han hade gett sig ut för att hitta sina biologiska föräldrar. Vissa saker i dagboken är väldigt mörka och morbida.

Tidigare skrevs texterna tillsammans med nämnde Ward, men denna gång har Cedric Bixler Zavala av logiska skäl skrivit lyriken själv. Han säger att på förra skivan, *De-Loused in the Comatorium*, hade texterna legat färdiga i ett år. Denna gång skrevs de just innan det lades på sång i studion.

– Det var bra för att det var omedelbart. Det var det som först kom ut och jag kunde inte ändra på något. Det var mer av en utmaning denna gång.

Budskapen är lika inlindade som de brukar vara när det gäller The Mars Volta. – Historien innehåller många metaforer. Det är en historia om att bli övergiven, om att vara en missbrukare. Det handlar om att upptäcka att hur långt bort man

än letar efter sitt hem, är ens hem där man själv skapar det.

Vinylutgåvan av *Frances the Mute* kommer att släppas efter CD-versionen, och Cedric Bixler Zavala säger att LP:n kanske kommer att ha ett extra spår.

– Hela skivan är som ett pussel. Man kan säga att det handlar om bitar som fattas. Jag har läst någonstans att extralåten ska dechiffrera albumet?

– Ungefär så, kanske. Men den kanske förvirrar lyssnaren ännu mer.

Vill ni att skivan ska vara ett olöslbart pussel?

– Oh ja, vi förstår inte själva allting. Jag förstår inte dagboken när jag läser den.

Men den passar perfekt att kombinera med musik.

Omar Rodriguez Lopez lägger grunderna för alla instrument och har en hel katalog med låtar – fler än som får plats på skivan. Kanske kan vi hoppas att dessa kommer att dyka upp som B-sidor.

– Nej, men det kanske kommer en remix-skiva, säger Cedric Bixler Zavala och låter undvika.

Den kommer även att innehålla remixar av gamla låtar. Aktuella remixare är bland annat Wayne Coyne från The Flaming Lips och rapparen LP. Dessutom ska en del oprövade förmågor få testa sina vingar. Bandet tycker att det är viktigt att ge en

chans till dem som ligger i startgroparna till en musikalisk karriär.

Frances the Mute gästas däremot av mer rutinerade rävar. Bland annat lirlar John Frusciante och Flea från Red Hot Chili Peppers, och den legendariske salsagurun Larry Harlow medverkar på piano.

Just salsa är essentiellt i The Mars Voltas musik. Cedric Bixler Zavalas röst glöder när han säger att bandet försöker sprida så mycket salsa som möjligt i världen. Han vill få folk att dansa till annorlunda beats.

– Vi uppskattar dansmusik, men vi vill inte vara ett postpunkdiskoband som försöker få kvinnor att dansa.

Mikael Barani

Sebastian Artz

Bright Eyes

Conor Oberst skriver låtar som kan göra vilken sund människa som helst illa till mods. Så pass att en varningstext på konvoluten vore på sin plats.

Södra Teatern. Conor Oberst är ensam på scen. Den här gången sansad och till synes nykter. Publiken sitter i andakt medan Conor med sammanbitet ansikte spottar ur sig ångestladdade låtar om låtsaskompisar, självdestruktion och politik. Hans röst darrar och kroppen skakar. När han skriker ut orden får jag svårt att andas. Inlevelsen hos Conor är så till den grad att man inte kan vara helt säker på om han klarar av att genomföra hela spelningen. När som helst kan han kliva av.

Det gör han inte, men han sparkar till ett dricksglas på scengolvet som går i tusen bitar och flyger mot publiken. Låten hinner knappt ta slut innan han ber om ursäkt, frågar om alla är okej och säger att han inte visste att det där skulle hända.

Några timmar innan spelningen träffar jag Conor i ett litet rum utan fönster och syre på Söder i Stockholm. *I'm Wide Awake, It's Morning* är en traditionsenlig Bright Eyes-platta. På den andra, *Digital Ash in a Digital Urn*, har Conor och de andra i det löst sammansatta bandet experimenterat med datorer.

– *Wide Awake* spelades in redan i februari, men jag hade flera låtidéer och skisser av sånger som jag pratade med Mike Mogis om och vi tyckte att den andra plattan, den mer elektroniska, kändes mer spännande att göra. Vi var rädda att vi skulle fastna i turné- och intervju-cykeln och aldrig blivit klara med *Digital*-skivan.

På vilket sätt har ditt låtskrivande förändrats genom åren?

– Jag tror inte det har förändrats så mycket. Det bara kommer. Tidigare skrev jag kanske mest bara för mig själv. Jag brydde mig inte om andra kunde förstå mina låtar. Medan jag nu vill att folk ska förstå. Och jag värderar finkänslighet mer. När man är tonåring är världen väldigt svart och vit. Nu har jag insett att den är grå eller olika nyanser av grått. Om man vill skriva en låt eller måla en tavla och kan ge uttryck åt de finare detaljerna och känslorna däremellan så får verket ett större djup.

Conor Oberst har tidigare sagt att han endast är lycklig när han skrivit en låt. När jag påpekar detta ler han halvt generat och säger att han mår bra i en sekund eller två. – Lycka eller glädje är något konstigt. Den kommer och den går, fortsätter han och ler igen för att sedan få ett allvarligt uttryck i ansiktet och tom blick.

– Men det är inget man kan hålla fast vid hur mycket man än skulle vilja, nästan viskar han.

Nuförtiden bor Conor mestadels i New York. Bakom sig lämnade han det konservativa Nebraska där 66 procent av rösterna i presidentvalet gick till Bush. I mars 2003 gjorde Bright Eyes ett gig i Omaha till förmån för en antikrigsorganisation. I höst deltog de i Vote for Change-turnén med Bruce Springsteen och R.E.M. i täten. **Hur känns det efter presidentvalet?**

– Jag är ledsen. Rädd. Arg. Jag vet inte riktigt vad jag ska göra. Men jag vet att vi inte kan sluta för att halva landet känner lika starkt för det här som jag. Du tycker säkert

samma sak om vår regering. Jag tror att det är en väldigt mörk tid just nu. Men det har funnits flera sådana i USA:s historia. Vi måste fortsätta propagera för sunt förnuft och humanitet. Att krypa under sängen eller flytta till Sverige är inget alternativ. Jag älskar mitt land för mycket och jag bryr mig om vad som händer. Mike Mogis har precis fått en liten flicka och min bror Matt har två små barn som jag älskar. Jag oroar mig för den värld dom lever i.

När Conor talar om den politiska situationen i USA och Mellanöstern får han tårar i ögonen. Han pratar om rättigheter, om Yassir Arafat som är döende (och numera redan avliden) och det verkar som

om Conor Oberst bär hela världens samvete på sina axlar. Inte konstigt att han är deprimerad.

I låten *Road to Joy* sjunger han till marscherande trumkomp: "So when you're asked to fight a war that's over nothing/It's best to join the side that's gonna win/And no-one's sure how all of this got started/But we're gonna make them goddamn certain how it's gonna end".

– Det enda man kan göra är att utbilda sig och jobba så aktivt man kan för fred och logik, menar Conor.

Och det är precis det han gör. Bless his soul.

Annica Henriksson

Mattias Elgemark

Klarsynt Conor

Johan Lindqvist

EVERY SATURDAY!

MER MUSIK PÅ LÖRDAGAR

JAG HAR LOVAT ATT FYLLA EN HEL SIDA – OM JAG FÅR HJÄLP AV DIG

VAD VILL DU ATT JAG SKA SKRIVA OM?

VILKA BAND, VILKEN MUSIK?

SKICKA ETT MAIL TILL: johan.lindqvist@gp.se

GP

BLOC PARTY

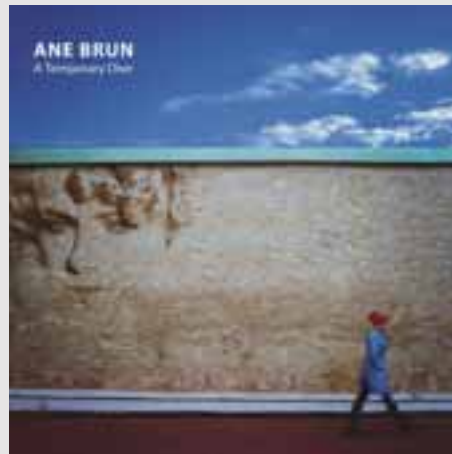
SILENT ALARM

Efter att ha turnerat över hela världen och släppt ett antal hyllade singlar och EP:s kommer nu Bloc Partys debutalbum "Silent Alarm". Det var länge sedan en skiva var så efterlängtd, hypen kring detta engelska band har varit lika stor som inför The Strokes och Oasis respektive debuter. Med tanke på vilken kvalitet singlar som "Banquet", "Little Thoughts" "Helicopter" och "So Here We Are" har hållit råder det knappast något tvivel om att Bloc Party kommer leva upp till förväntningarna. Förutom nämnda låtar kommer albumet också innehålla 9 tidigare outgivna spår.

Bandet har redan besökt Stockholm två gånger, i somras på Accelerator - The Big One, och i höstas då de öppnade upp för Interpol. Till våren planeras dock en ny turné, och då lär de inte behöva vara förband till någon. Vi, och många med oss, ser fram emot att få se dem igen på svenska scener.

9/10

DAGENSSKIVA.COM

ANE BRUN

A TEMPORARY DIVE

Ane Brun kallas utomlands för Skandinavians Singer/Songwriter drottning. Sedan hon 2003 släppte sitt kritikerhyllade debutalbum "Spending Time With Morgan", har hon konstant befunnit sig på turné. Debutalbumet är nu släppt i 15 länder och bäst har det gått i Nederländerna där Ane nu rankas som ett av dom absolut största namnen i genren.

Uppföljaren "A Temporary Dive" som Ane spelat in tillsammans med producenten Katharina Nuttall speglar året som följde debuten, ett år som för Anes del bjöd på skyhöga toppar men också djupa dalar.

"ANE BRUN LYCKAS MED BEDRIFTEN ATT VARA ÄNNU BÄTTRE ÄN UNDERBARA ANNA TERNHEIM."
LINDA NORRMAN SKUGGE, EXPRESSEN

MERCURY REV

THE SECRET MIGRATION

"The Secret Migration" släpps den 26 januari. Även denna gång har de tagit hjälp av producenten och f d bandmedlemmen Dave Fridmann - som förutom Mercury Revs tidigare skivor också producerat artister som The Flaming Lips, Ed Harcourt, Mogwai och Sparklehorse.

Mercury Rev åker på Europaurné i mars, i samband med nya albumet "The Secret Migration", och passerar Skandinavien. 17 mars på Berns i Stockholm. Vi ser fram emot att få höra bandets majestätiska ljudbild återskapas live.

16/3 ROCKEFELLER, OSLO
17/3 BERNS SALONGER, STOCKHOLM
18/3 AMAGER BIO, KÖPENHAMN

NIC ARMSTRONG "The Greatest White Liar"

One Little Indian/Border

Den 24-åriga Newcastle-sonen Nic Armstrong har fått sitt hemland att göra i byxorna ett par gånger de senaste månaderna. Britter brukar ju inte jobba smäskligt när det gäller hyllandet av artister. Och med jämna mellanrum finns det lite bas i fundamentet – i Nic Armstrongs fall är det klart befogat.

Soundmässigt är det som att kliva rakt ner i Nuggets-boxen, ett Dorothy-språng in i en annan värld. Röst, produktion – allt är porlande fyllt av det bästa sextiotalet hade att erbjuda. Inledande *I Can't Stand it* sätter riktmärket direkt, ett tempo som håller plattans alla 14 spår. Problemfri pop, charmigt direkthäftande, med många höjdpunkter – fjolårssingeln *Natural Flair* kan mycket väl komma högt på bästa-listor.

Retro utan ironi. Definitivt då den är som bäst.

Niklas Simonsson

THE BELL RAYS "The Red, White & Black"

Alternative Tentacles/Sound Pollution

Vanliga dödliga har hört henne sjunga i Basement Jaxx-låten *Good Luck*, en låt som gick varm under 2003. Ni som vet lite mer känner till att Lisa Kekula tillsammans med sin make Bob Venuum startade The Bellrays 1990. Då vet ni också att de rör sig väldigt långt från vad Basement Jaxx gör.

The Bellrays är ett punkrockband med en sångerska som har soul i rösten, riktigt stor soul. På bandets fjärde album fyller man återigen varje sekund och andetag med svett, hjärna och hjärta. Det här är klassisk soulrock av ädlaste märke. Det svårt att motstå en sångerska som Lisa Kekula. Svårt att inte headbanga till låtar som svänger kopiöst och heter *Sister Disaster*, *Revolution Get Down* och *Black is the Color*. Det är lätt att älska The Bellrays. Ett självklart skivköp.

Per Lundberg GB

BENJAMIN GIBBARD & ANDREW KENNY "Home EP"

Morr Music

Ojoj. *Home EP* är en splitskiva signerad två melodimästare som gör fyra låtar var. Benjamin Gibbard från The Postal Service och Death Cab For Cutie kan man alltid lita på. Gitarr, röst och ibland ett taskigt uppmickat trumset fungerar här som hjälpmedel för att föra fram Gibbards genialiska låtformel.

På den här lilla skivan inspelad 2002 delar

han utrymmet med Andrew Kenny från American Analog Set. Skivans fyrkanalsound passar herrarnas akustiska låtar som kommer väldigt nära. Andrew Kennys bitar påminner en del om Erics Trip musikaliskt och soundmässigt. Men framförallt i sin förmåga att skriva melodier som naglar sig fast.

Det enda negativa här är egentligen att skivan tar slut efter 23 minuter.

Johan Joelsson

BLOC PARTY

"Silent Alarm"

Wichita/BonnierAmigo

Efter kanske tionde försöket lyckas jag ta mig igenom *Silent Alarm*. Det har att göra med ett bristande intresse och ett humör som är upptaget med helt andra saker än en massa meningslöst gapande. För Bloc Party måste ha en väldans massa att säga eftersom de är så fullkomligt uppe i varv hela tiden. Hela tiden. Ständigt. Jag förstår inte vad de hetsar om. Andfådd har jag i panik stängt av skivan någonstans strax efter *Banquet* (spår fyra), känt mig gammal och nästa gång är det samma sak igen. Just *Banquet* har gått ifrån poänglös via en period av ett visst uppskattande (ganska mycket) till att nu bli fullkomligt outhärdlig. Jag blir bara trött och på dåligt humör. Tänker mer på Placebo eller något annat idiotiskt lightdepp än på Manchesters finaste, trasselsudd i tennisskor och Fast. Nej, jag gick inte på Franz Ferdinand, jag gick inte ens på Oasis och jag kommer inte att låta mig luras av synkroniserad massmedial toppjuck den här gången heller.

Så varför blir det så här? Varför kan jag låta mig förledas att i ett ögonblick hittat hem till extas, till ungdomlighet i en plastask? För ett ögonblick glimtar Bloc Party till, Chameleons utropar jag men blir strax översköld av en massa onödigt hamrande, mer gapande och jobbigheter. Den goda smaken visar sig vara skämd. Jag tror inte på Kele Okereke när han sjunger i desperat hög röst, jag tror inte alls på resten heller. Jag dansar inte heller till deras så välmenande vita funkförsök, helt stel och med lätt panik sitter jag kvar på stolen och svettas. Jag fångas inte heller av min vanliga känsla "de gillar samma saker som jag gör, de måste vara bra". Det funkar inte så. Bloc Party är bara en hög av vackra referenser som de med största slarvighet slaktar sig igenom på ett nästan skrämmande könlöst sätt. Jag kämpar mot min reaktionära attityd, slår ner rockgubbar och vill verkligen ta alla Londons stiligt upplådda popgunstlingar i mina armar och utbrista "Jag älskar er!" med hög

röst. Men då blir det Bjurman av alltihop. Hej och tack Bloc Party, sommaren var fin, hösten okej och nu är det över.

Fredrik Eriksson

BRIGHT EYES

"Digital Ash in a Digital Urn"

"I'm Wide Awake it's Morning"

Saddle Creek/Border

Jag har länge stått emot Bright Eyes, eller Conor Oberst som han egentligen heter. Jag har inte velat lyssna på hans musik eller hört på hans känslomässiga klagande om svåra tider i tonåren och tjejer som slet sönder hans själ. Men från och med nu kapitulerar jag. Jag drar min motvilja ur hölstret, lämnar in min bricka, blickar upp och svävar i ljuset från hans klara ögon.

Digital Ash in a Digital Urn är precis som namnet antyder en skiva som innehåller digitala ljud – electro och beats. Inledande *Time Code* andas Nine Inch Nails, och följande *Gold Mine Gutterd* har blivit min personliga jullåt.

Down in a Rabbit Hole gnistrar av stråkar och smärtsamt gnisslande gitarrer som tränger djupt in bakom den vänstra delen av min bröst-korg. Den vrider ur mitt hjärta som om det vore en disktrasa. Mina känslor kläs av totalt och efteråt känner jag mig tvungen att höra av mig till min flickvän för att bekräfta att hon verkligen existerar.

Samtidigt som skivan är hjärtskärande bjuder den på en lekfull sida. Inte för att det på något sätt blir alldeles för kompakt med sorg och en lättare motvikt behövs, men Obersts finurliga tragikomik lägger till ytterligare nyanser i paletten.

I'm Wide Awake it's Morning släpps samma dag som föregående album och får ses som en motpol med sina akustiska gitarrer och singer/songwriter-stuk. Den får även ses som en motsats ur ett annat perspektiv – den är inte alls lika rolig och rörande. De flesta låtarna saknar det där riktiga djupet, den där speciella udden. Jag finner mig ofta rastlös och med fingret på next-knappen på stereon. Låtarna med behållning är de som är duetter med gästartisten Emmylou Harris.

Detta har gjorts förr, men hade antagligen klarat sig om den hade släppts på ett eget datum. Nu får den finna sig kuad i skuggan av sitt syskon. För Conor Oberst är som bäst när han lägger undan gitarren och tar fram datorn. Det är då han avslöjar alla förklädnader jag bär på och håller upp mig likt en nyfödd baby.

Fast denna gång skriker jag inte. Istället sträcker jag ut mina armar och håller hårt om

allt jag har kärt, däribland *Digital Ash in a Digital Urn*.

Mikael Barani

ANE BRUN

"A Temporary Dive"

DetErMine/BonnierAmigo

Livets växlingar mellan skit och fint är någon slags tema på den norsksvenska skönsångerskan Ane Brunns uppföljare till debutplattan *Spending Time with Morgan*. Innehållet i texterna är ett slags balanserande över en svart avgrund och behandlar både det vackra i att hålla sig uppe, men också de mörkare fallen ned. Ane Brun lyckas även fånga gitarrens många nyansmöjligheter väl. Gillar det hårda slidespelet i *The Fight Song* där hon tar i som tusan.

Brun är medveten om sin förmåga i röst och gitarrspel och känns bekväm med sitt musikaliska uttryck vilket gör att skivan blir både enhetlig och stabil. En del av låtarna på *A Temporary Dive* fastnar omedelbart, andra kräver mer tid.

Många av låtarna är spartanskt ackompanjerade. Oftast trevar sig Brunns sång fram hand i hand med enbart en gitarr. Men den stråkspäckade covern *Laid in Earth* från Henry Purcells opera *Dido and Aeneas* sticker ut och visar att Brunns musik också fungerar fint i andra instrumentkonstellationer.

Rubber & Soul hugger sina inätvända hulingar i hjärtrakten och vägrar släppa taget. Och gungiga duetten *Song No. 6* med Ron Sexsmith känns helt rätt.

Johan Joelsson

THE CHEMICAL BROTHERS

"Push the Button"

Capitol

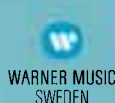
Genom hela karriären har The Chemical Brothers sett till att göra riktigt bra låtar, låtar som funkar lika bra på dansgolvet som i hemmastereon, någonstans på gränsen mellan pop och techno. När det sedan blivit dags att sätta ihop ett album har det tyvärr gärna slunkit med en hel del utfyllnad. Så även denna gång.

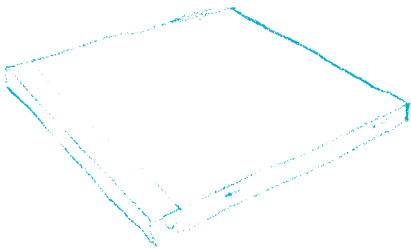
Push the Button inleder starkt med underbara Q-Tip-samarbetet *Galvanize*, senare hittar vi *Hold Tight London* med Anna-Lynne Williams, hypnotiska technorytmer mixade med vacker sång och snygga gitarrslingar. I övrigt är det svårt att hitta några riktiga favoriter. Krigskritiska hiphop-spåret *Left Right* med Anwar Superstar sticker ut lite men det är allt. Sjuttiotalspsykedeliska *Close Your Eyes* med The Magic Numbers har en snygg euforisk uppgång i andra halvan av låten, men någon *The Private Psychedelic Reel* är det inte. Resten av skivan faller snabbt i

NEW ORDER

NEW ALBUM MARCH 30

"WAITING FOR THE SIRENS CALL"

glömska – samarbetena med Kele Okeroke (från Bloc Party) och Tim Burgess känns mer pliktskyldiga än intressanta. Men som sagt, *Hold Tight London* är seriöst bra.

Henrik Strömberg

CRUCIFIED BARBARA "In Distortion We Trust" Black Egg/Border

Med en krutig förstasingel och ett otroligt bra namn har Crucified Barbara letat sig in på både P3 och ZTV. Det svenska bandet har en stenhård attityd och lämnar ingen oberörd. Men ett försök att skapa något eget har de inte gett sig in på.

Efter Mötley Crües bok *The Dirt* har plötsligt 1980-talets hårdrock stigit i graderna. Den dog visserligen aldrig ut, men band som The Darkness, Lordi, Crashdiet och nu Crucified Barbara visar att skivbolagen har tentaklerna ute för den här trenden.

Med enkla, klyschiga refränger som "Come on, come on, come on" och lika klyschig LA-image kan Crucified Barbara gå hem hos unga skivköpare. Tyvärr nördar de till sig själva på vägen. Att kalla sig Nicki Wicked och Ida Evileye känns alldeles för pubertalt för ett band som har funnits sedan 1995. Ett roligt internt skämt kanske, men utåt sett är det lika fiantigt som Crashdiets fej-kade namn Dave Leopard och Martin Sweet. Ta er själva på allvar istället, musiken håller för det.

Losing the Game, som kaxigt nog inleds med ett gitarrsolo, förtjänar all uppmärksamhet. Metallhymnen *In Distortion We Trust* är också en bra låt rent musikaliskt, liksom coola *Hide 'em All* och *Play Me Hard*. Med tungan rätt i mun kommer Crucified Barbara få slå sönder precis så många hotellrum som de vill, spotta öl mot kameramän och knulla groupies.

Torbjörn Hallgren

DARK TRANQUILITY "Character" Century Media/Border

Dark Tranquility släpper sin sjunde fullängdare. Jämfört med Metallica skulle det bli samma platta som *Reload*. *Character* är å andra sidan en mer spännande platta än så. Ändå lyfter aldrig taket riktigt ordentligt.

Det låter mycket Göteborg men det låter också elektroniskt. Till skillnad mot In Flames senaste platta finns det dock inga klara hits. Där In Flames hade särskilt starka låtar har Dark Tranquility en jämn, ljummen linje på plattan som varken går upp eller ner. Eller, jo, den går

sakta neråt ju längre det lider mot spår elva på sluttampen. Med det sagt borde alla förstå att de två första spåren, *The New Build* och *Through Smudged Lenses*, är två nummer som definitivt kommer med på den kommande turnén.

Character är en omständlig platta som är svår att ropa bu eller bå åt. Den är inte på långa vägar färdiglyssnad efter tio omgångar i CD-spelaren.

Torbjörn Hallgren

ANI DIFRANCO "Knuckle Down" Righteous Babe/Border

Jag har sagt det förr: Ani DiFranco balanserar alltför ofta på det smala repet som skiljer det geniala och det fullständigt absurda. Hennes skivor har ofta varit en brokig samling av fantastiska låtar och närmast aviga ljudlandskap med hennes gitarr som guide. Och det har också känts som att hon skulle kunna göra en tidlös klassiker som slog ut allt i genren om allt bara styrdes upp till en sammanhängande helhet istället för att spreta så.

Därför känns *Knuckle Down* välkommen. För den känns mycket mer sammanhållen än många av de senaste skivorna hon gjort. Visserligen inte så renodlad och så fantastisk att man aldrig vill lyssna till något annat någonsin igen, men ändå ett tecken på den där känslan man haft, att det skulle kunna vara så bra. För *Knuckle Down* är bra. Både spåren med rytmiska och drivande komp och de mer tillbakalutade. Visst finns det en del avigheter, men de färgar inte helheten, och de tar inte över i sin avoga antites till publikfrieri. Till skillnad från många andra DiFranco-plattor återkommer man gärna till *Knuckle Down*.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER "Sunday Nights – The Songs of Junior Kimbrough" Fat Possum/Bonnier Amigo

"You better run don't let them get you". Så inleder Iggy Pop Junior Kimbroughs låt *You Better Run*. Startskottet för en fantastisk skiva med fantastiska artister som tolkar en fantastisk blueslegend som gick ur tiden 1998.

Om söndagskvällarna i Holly Springs, Mississippi, ett litet samhälle utanför Chulahoma, brukade Junior spela sina låtar på sin juke joint. Hans eget hem som han gjorde om till spelställe varje veckoslut. Ett ställe som svetta-

des och frustade adrenalin ut i den mörka Mississippinatten.

Det var hit de riktigt stora artisterna fick komma om de ville se honom spela live. Rolling Stones, U2 och Sonic Youth var alla hemma hos Junior på nittioalet.

De artister som här tolkar Juniors låtar går verkligen inte av för hackor heller. Här hittar man Iggy & the Stooges, Mark Lanegan, Pete Yorn, Cat Power och ett Blues Explosion som inte låtit så här taggat på flera år, tillsammans med Elliott Smith på gitarr. Att höra Spiritualized tolka Junior Kimbroughs *Sad Days Lonely Nights* blir på något sätt helt självklart. Kimbrough och Spiritualized är lika suggestiva och drömmande.

Annars är det svårt att plocka ut en favorit bland alla dessa guldkorn. Inte ett svagt spår. Några som imponerar är The Fiery Furnaces, Heartless Bastards och Black Keys.

En sak är säker – det här är en av 2005 års bästa plattor.

Sunday Nights avslutas som den börjar. Iggy mässar. "Let's get out of here. A-1-2-3".

Per Lundberg GB

THE DOITS "This is Rocket Science" Wild Kingdom/Sound Pollution

För många månader sedan befann jag mig, som vanligt, på Debaser i Stockholm. Jag minns inte vilket huvudbandet var den kvällen. Men jag minns supportakten. Det härligt boogiewoogiga Heartbreakers-soundet, sångaren i krasskjorta och de självklara melodierna som gjorde det svårt för ölen att stanna i glaset. Det var givetvis The Doits som stod på scenen den kvällen. Nästa dag letade jag förgäves på nätet efter nedladdningsbara låtar. Men nu är skivan här, mixad av Nicke Andersson och Thomas Hedblom, och det låter precis så bra som jag minns det.

Även om Johnny Thunders-influenserna är tydliga låter ändå Doits mer som Mooney Suzuki möter Hellacopters med sin melodlösa bulldozerpunk. Altay Sagesen sjunger också uppkäftigare än Thunders som stundvis kunde låta som en skolpojke från *Sista natten med gänget* (inget fel med det dock). *Some Kind of Motion, Movin' On* och *Got My Aim On You* är toppenlåtar men framförallt lovar de oerhört gott inför framtiden.

Thunders hade varit stolt över sina efterföljare.

Annica Henriksson

DURAN DURAN DURAN "Very Pleasure" Cock Rock Disco/Dotshop.se

Den här skivan måste man nästan bara äga bara på grund av chockvärdet. Med ett explicit homoerotiskt omslag (även om det är tafligt tecknat) och helt förbjudna samplingar (Ace of Base?!!) i brutala breakcore-attacker får Duran Duran även den mest världsvane musikaficionadon att höja på ögonbrynen. Gärna med ett glatt leende på läpparna. Bara *I Hate the 80s* Yazoo-stölder eller *Purple Passions* pudelrockspastisch torde få vem som helst som var med för 20 år sedan att smälta.

Bandet har Kid606:s förkärlek för ögonblickligen igenkännbara hit-samplingar, parat med Venetian Snares känsla för galet hårda trumexperiment som fortfarande är dansbara på något skumt sätt. Även om *Very Pleasure* bara är 34 minuter lång (ingenting tillåts tjasat ut) är det nästan för mycket. Det är helt övervuldigande och definitivt kul. Funkar bäst i små doser på grannarna-klagar-volym.

Henrik Strömberg

ERASURE "Nightbird" Mute/Capitol THE BEEP KID "Please Enter"

Frosti/BonnierAmigo BOOKHOUSE BOYS "Dealy Plaza"

Envis Produktion

Efter electroclashens härjningar på tidningssidor-na märks en långsam återgång till hur det var innan. Då syntpopen var syntpop kort och gott. I Erasurs fall är det väl inget att häpna över. De har stått stadigt på sin plats under alla dessa år. Så och med nya *Nightbird*. Möjligtvis kan man märka lite mer upptempobeats än vad som präglat deras senaste skivor, samtidigt som det låter lite mer moget. Andy Bell sjunger bättre och Vince Clarke styr inte iväg till de mest struttiga omgivningarna. Men annars är det sig ganska likt. Söta fluffiga melodier och schlager möter elektronik och Bells kvidande röst. Förutom låten *Breathe* är det inget som får mig att ropa alltför högt. Den är söt och god som en ill-grön Princesstårta.

The Beep Kid gör lite mörkare syntpop än vad herrar Bell och Clarke presterar. Det är väl orättvist att jämföra med Erasure, de har ju trots allt varit med lite längre. Men om man är orättvis och ändå jämför, kan man snabbt konstatera att produktionen är något sämre och sången lite svajigare hos The Beep Kid. Men annars är det faktiskt bättre. Särskilt när The Beep Kid smaskar på lite i *Ze Groove* som är en dansant pärla. Men det är inte bara den. Det finns en hel del att upptäcka här; starka melodier, intressant programmering och sköna idéer.

Detsamma gäller för svenska duon Bookhouse Boys. De tar syntpopen med sig ut på dansgolvet och sneglar försiktigt mot housen. Inte alls dumt. Produktionsmässigt snäppet bättre än The Beep Kid och ett bra driv och en känsla för maskiner-nas puls. Ett album som också växer.

Mats Almegård

FEEDER "Pushing the Senses" Echo/Playground

Feeders tredje album *Echo Park*, med oförskämt hyllade singeldängan *Buck Rogers* i spetsen, blev walesarnas genombrott efter tio års harvande. Men precis när champagnen korkats upp förbyttes glädjen i tragedi, då trummisen Jon Lee begick självmord och bandets fjärde album blev av förklarliga skäl mindre inspirerat.

Nu är dock Feeder, med gamle Skunk Ansanie-batteristen Mark Richardson bakom cymbalerna, tillbaka i gammal god form. Sångaren Grant Nicholas röst passar tongångarna som hand i handske, och musiken är vacker, harmonisk och avsevärt mer melankolisk än *Echo Park*. Cold-play-doftande *Tender* är exempelvis lysande. Feeders problem är att låtmaterialet tenderar att bli enformigt, och hela plattan är kanske lite mycket att svälja i en munbit.

Mattias Falk

SAGE FRANCIS "A Healthy Distrust" Epitaph/BonnierAmigo

Den vita intellektuella och ångestladdade medelklassens främsta emcee är tillbaka med sitt andra officiella album under eget namn. Efter stundtals navelskådande, stundtals briljanta *Personal Journals* höjer Sage Francis blicken en aning på *A Healthy Distrust*. Utan att sänka sig till slagordsnivå målar han på till exempel singeln *Slow Down Gandhi* en nyanserad bild av dagens politiska situation i Amerika. Sage drar sig alltså inte för allvarliga ämnen men han blir

underbart drivande *Higher* eller old school-funken i *No More Fun and Games* fattar man att The Game är här för att stanna.

Utöver att vara nyfiken på vad han kan göra med språket över superproducenternas inspirerade beats känns hans rap allt ifrån benhårt raspig till sårbar och genuin. Det låter fantastiskt bra, dessutom finns det innehåll utöver skryt och snuskiga tillmålen – killen har hela kitet helt enkelt. Årets säkraste tips är att 2005 är The Games år.

Gary Andersson

THE GAME "The Documentary" Aftermath/Universal

Comptons (och därmed västkustens) nye kung heter Chuck Taylor, aka The Game. Kanske inte överraskande om man som The Game är uppbackad av Dr Dre, 50 Cent, Faith Evans, Havoc, Busta, Hi-Tek, Nate Dogg, Eminem, Timbaland, Just Blaze, Mary J och Kanye West – men trots detta stjärnfyllda posse är faktiskt The Game klarast lysande på sin debutplatta. Och *The Documentary* är en rakt igenom knäckande platta med mycket street cred, humor och ett känslospektra många gangsters inte vågar (?) närma sig. Dessutom är produktionen livsfarligt tajt medan texterna både sneglar bakåt över hiphopens historia och samtidigt stakar ut framtiden för denne arvinge till 2-Pacs fallna mantel. Känns faktiskt inte fel att jämföra The Game med en sådan ikon. När man lyssnar på hans *Dreams*,

DOVES

SOME CITIES

Innehåller singeln "Black & White Town".
Nytt album ute 23:e februari.

Håkan Hellström

Ett kolikbarns bekännelser

Nytt album ute 9 februari
www.hakanhellstrom.com

Årets första nummer av Groove inleds med en speciell demospalt för metal, eftersom en hel del hård musik svävat i genom brevkastet på sistone. Först och främst dock en uppmaning till alla musiker med nitarmband där ute:

1) Satsa på många spelningar, inte på skivkontrakt med första, bästa bolag.

2) Fortsätt göra det ni älskar så får ni lön för mödan allt eftersom.

Då så!

Från Örebro kommer **T-maze**. Black Sabbath-stänket över ljudbild, riff och tempo är omöjligt att motstå. Skivan innehåller två låtar, varav *Black Rhino* är starkast. Musiken drar ut dig i en mörk skog med svarta, suckande skuggor. Överhuvudtaget är det skickligt framfört, om än inte så nyskapande.

Från Black Sabbath tar vi oss vidare till Slipknot-inspirerade toner. **Grindnecks** kör på full gas genom *Terror Rising*. Det är brutalt, vackert och underhållande. Ibland nästan för fort för att fingrarna ska hänga med på gitarrhalsen, men det fixar de till nästa gång.

Pluspoäng även för den grymt bra sången.

Rutinerade **Hatework** är skolade i samma stil. Bandet har funnits sedan 1997 och har precis återhämtat sig från dåliga tider. Kul, för Hatework är alldeles för bra för att slänga in handduken. Släppet *Come Down Cold* innehåller fyra spår med aggressiv musik som möts i vägskalet mellan Slipknot och hardcore. Bästa spår är utan tvekan *End All Hope*, en låt som fastnar smack vid första lyssningen.

The Citadel är en mix av engelsmän och svenskar som spelar medelåldershårdrock. Att killarna i The Citadel har Queensryche i sin skivsamling torde inte vara en alltför vild gissning. Musiken är skickligt framförd, tung och händelserik, men kommer inte att tilltala en bredare massa. Med tanke på den retroanda som Darkness och Crashdiet lever på borde dock även progressive metal få nytt liv.

Några ord om gitarristen **Kriztian Stenström** också. Hans instrumentala *Cohesive Incoherence* är en enda lång tungkyss med elguran, full av vilda solon. Alla instrument står Kriztian Stenström själv för. Bara för den inbitne gitarraficionado.

Men största svenska hoppet för framtiden denna gång är utan tvekan **Avatar** från Mölndal. Trots titeln *4 Reasons to Die* finns det gott hopp om liv. Musiken är en blandning av stora band som Cradle of Filth och At the Gates. Alla fyra låtarna håller högsta klass – både i riff och uppbygggnad. Med tanke på att bandets äldsta kille är 18 år är det nästan för bra för att vara sant. Avatar är som en spännande verklighetsflykt. Förutbestämda att ta över.

Torbjörn Hallgren

För kontakt:

T-maze: t_maze@hotmail.com

Grindnecks: www.grindnecks.com

Hatework: markel@hatework.net

The Citadel: devinpops@hotmail.com

Kriztian Stenström: KriztianAhome.se

Avatar: contact@avatar-online.net

aldrig tråkig, inte ens när han samarbetar med Will Oldham. På ett av plattans mer traditionella hiphopspår, *Gunz Yo* av Dangermouse, driver han med homofobiska machorappare som inte fattar fallossymboliken hos vapen.

Sage senaste platta släpptes under namnet Non-Prophets tillsammans med Joe Beats. *Hope* var en referenshagelsvärm som visade alla som tycker han är fejk att han har minst lika bra koll på hiphopens historia som The Game. På *A Healthy Distrust* väljer Sage däremot att referera till Tina Turner och Pantera hellre än Black Sheep och Das EFX. Och i stället för tributer till döda rappare hyllar han "The man in black" med countrylåten *Jah Didn't Kill Johnny*.

Med dubbla collegediplom, höga pretentioner och snärliga beats av bland andra Reanimator och Sixtoo skulle Sage Francis lätt kunna bli för svår för sitt eget bästa. Men tack vare pricksäker humor, fantasifulla ämnesval och klanderfritt levererande blir *A Healthy Distrust* rakt igenom njutbar.

Daniel Severinsson

JOHN FRUSCIANTE

"Curtains"

Record Collection/Warner

Produktivitets låga var fruktansvärt stark under fjolåret i John Frusciantes värld. Jag hann räkna till åtminstone fyra album – och han verkar inte slutat elda på med bränsle, eftersom hans första för år 2005 kommer redan nu. Lyckligtvis skadar inte vansinnestempot resultaten, för även när han är ojämn håller musiken en hög nivå, och *Curtains* är inget undantag.

Plattan är hans hittills mest akustiska historia, utan att därför bli liten i sitt uttryck. Det blir oavsett resultatet färgat av en stor portion personlighet. De succéartat vackra *Anne* och *Hope* är två exempel. Och *Curtains* ger ett mer solitt helhetsintryck än fjolårets alster, som trots att de var bra kunde spreta en aning (*Shadows Collide with People* hade lika många stora stunder som förvirrade). Frågan är bara hur länge han kan vaska stor musik ur sig, eller om inspirationen är totalt bottenlös? Begränsningar ser han bevisligen inga – och så länge resultaten är suveräna har i alla fall jag inga invändningar.

Niklas Simonsson

LAURENT GARNIER

"The Cloud Making Machine"

F Communication/Playground

A GUY CALLED GERALD

"To All Things What They Need"

!K7/Playground

Jag vet inte om det är åldern eller vad, men både Laurent Garnier och Gerald Simpson har valt att lägga fokus på introspektiv electronica snarare än dansbar techno. Utan tvekan är båda kompetenta musikkapare, men det är svårt att bli upphetsad över deras nya album. Jag väntar bli ingen ny *Voodoo Ray* eller *Flashback*, men det hade ju inte varit fel med någonting lika intensivt. Gerald har faktiskt med några spår som låter som nänting som hans gamla band 808 State kunde gjort i en oinspirerad stund. Visst glimrar det till ibland, Gerald's samarbete med Ursula Rucker, *Millenium Sanhedrin*, till exempel, men det är undantag snarare än regel. Och när Laurent börjar snacka om hur han är "controlling the house", då känns det mest pinsamt. Det är ju roligt att de försöker göra något nytt, men tyvärr har de tagit sig vatten över huvudet.

Henrik Strömberg

HONCHO

"Burning in Water, Drowning in Fire"

Longfellow Deed/Sound Pollution

Nedstämd och groovig ökenrock, med oerhört mycket bootcut. Det är lika smutsigt som svänget är stabilt, rakt igenom plattans alla nio spår. Och ytterligare ett bevis på att nork rock fortfarande är stabil.

Some Say, Messenger Messiah, Silly och *Through* – Honcho radat som sagt upp ett pärlband av suveräna låtar. Ett stort plus för att de inte försvinner iväg i ändlösa utsvävningar, som annars snarare är regel än undantag i stoner-kretsar. Klart tilltalande, som det mesta på *Burning in Water, Drowning in Fire*.

Niklas Simonsson

THE IMPOSSIBLE SHAPES

"Hours"

EARLY DAY MINERS

"All Harm Ends Here"

Secretly Canadian/Border

The Impossible Shapes vill förtvivlat gärna vara den amerikanska indierockens The Band. Dessvärre balanserar de farligt nära att bli dess The Grateful Dead. För emedan båda dessa klassiska sextiotalsgupper var tätt sammansvetsade och onekligen mycket dugliga musiker så var The Band även en samling begåvade låtsnickrare. The Grateful Dead, däremot, gick till rockhistorien snarare för sina gitarrsolon än sina refränger.

I samma fack hamnar The Impossible Shapes. Som inofficiellt husband åt Secretly Canadian – bland annat i nya Songs:Ohia-projektet Magnolia Electric Co – råder inga tvivel om deras skicklighet. Men i fråga om egna låtar är sångaren/låtskrivaren Chris Barth ett av etikettens svagaste kort. Uddöst malande folkrock även på femte och senaste *Hours* vittnar på nytt om det uppenbara. För, nej, någon Robbie Robertson är han inte än.

Liknande problem har Daniel Burton och Early Day Miners. Men för dem handlar det om ljud. För om The Impossible Shapes är bolagets husband så är Burton dess husproducent. Skillnaden är att Early Day Miners rör sig i rätt riktning. Atmosfärstyckena och postrocken från debuten *Placer Found* får alltmer struktur när kvintetten på fjärde plattan *All Harm Ends Here* grävt ner sig i ljuva melodier och – faktiskt – postgoth. Lite väl mycket av det ljuva, tyvärr. Det krävs mer kanter för att allt inte bara ska flyta ihop. Men de har i alla fall betydligt närmare till en fullträff än sina fyra stallkamrater i gemensamma hemstaden Bloomington, Indiana.

Dan Andersson

KRISTOFFER JONZON

"Stora saker"

Parade/Border

Kristoffer Jonzon, sångare, pianist och kompositör i Pendletones, fick en idé om att börja skriva på svenska. Bra tänkt! EP:n *Du är gud* fick fin kritik i våras och nu kommer fullängdaren *Stora saker*.

Det är charmigt naivt med stämsång, klockor och fina melodier på piano. Sjuttittalsdoftande ljudslingar, bilder av pedagogiska barnprogram flimrar förbi på näthinan och jag vill plötsligt mätta med pepparkaksformar, klippa juldekorationer eller bli himlastormande kär. Texterna är enkla om kluriga saker, lika ärligt raka som ett barns frågeställningar – inget pretentiöst ordvrängeri! *Svårt att vara man* är riktigt rar. *Känner ni som jag* och singeln *Ja* har likheter med Ted Gärdestad. *Cecilia* är en sorgligt vacker visa, känns lite som någon gammal dänga med Hootenanny Singers. *Vacker* är favoriten där alla bör känna igen sig i texten...

Tyvärr kan det bli lite för mycket av det goda,

snudd på tjugigt. Välj hellre att spela en låt då och då, som ett alternativ till lyckopiller.

Sandra Fogel

THE KILLS

"No Wow"

Domino/Playground

När The Kills skulle inleda arbetet med uppföljaren till den kritikerhyllade debuten *Keep On Your Mean Side* lämnade den engelsk-amerikanska duon London för hålan Benton Harbour i staten Michigan. En spökstad full med igenbommade fönster och övergivna hus. Här skrev Hotel och VV, eller Jamie Hince och Alison Mosshart som de egentligen heter, hela nya skivan *No Wow* under två och en halv veckors tid.

Ödsligheten i Benton Harbour inspirerade till elva låtar som tillsammans utgör en cool och värdig vidareutveckling av den rårockande förstaplattan. Huvudingredienserna känns igen. Det avskalade, det monotona och Alisons hypnotiska mässande finns förstås kvar. Samtidigt är receptet förändrat. Ljudet är inte lika uppenbart "tillbaka-till-rötterna"-bluesigt som på debuten, utan mer trevande och söndertrasat. Dessutom tränger en gammal trummaskin ut det traditionella trumsetet på flera av låtarna.

Vid ett par tillfällen går duons monotona maskin dock på tomgång. *Dead Road 7* känns oengagerad och *I Hate the Way You Love* har inte mycket mer att erbjuda än en ovanligt häftig låttitel. I övriga spår lyckas The Kills mycket bättre. Som i *At the Back of the Shell* där de snyggt blandar en sprakande gitarr med handklapp och fånglande sång. Eller i *Rodeo Town* som är cool, klassisk pop. Eller i fuzziiga singeln *The Good Ones*.

The Kills tycker i öppningsspåret att "there ain't no wow no more". Kanske är det så. Men, deras egna nya skiva gör i alla fall en del för att ändra på den saken.

Daniel Axelsson

KREATOR

"Enemy of God"

Steamhammer/Playground

Krig och hårdrock går hand i hand, det visar inte minst konstnären George Gattoes dokumentär *Soundtrack to War* från 2004. Europas största thrashband Kreator spinner vidare på traditionen på nya albumet.

Enemy of God är dessutom en fantastisk platta. När man trodde att Kreator hade gjort sitt kommer de tillbaka som en headbangande John Travolta i *Pulp Fiction*. Kreator har gjort sitt bästa album hittills, vilket innebär att *Extreme Aggression* från 1989 får bita i silvermedaljen.

Suicide Terrorist, snortajta *Dying Race* *Apocalypse* och hittin *Impossible Brutality* gör den här plattan värd en välgästning i närmsta skivbutik. Kreator spelar thrash metal som den en gång lät när den var som bäst. Det här är för rockers med bitch i sig.

Torbjörn Hallgren

KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK

"So Much for Staying Alive"

V2/BonnierAmigo

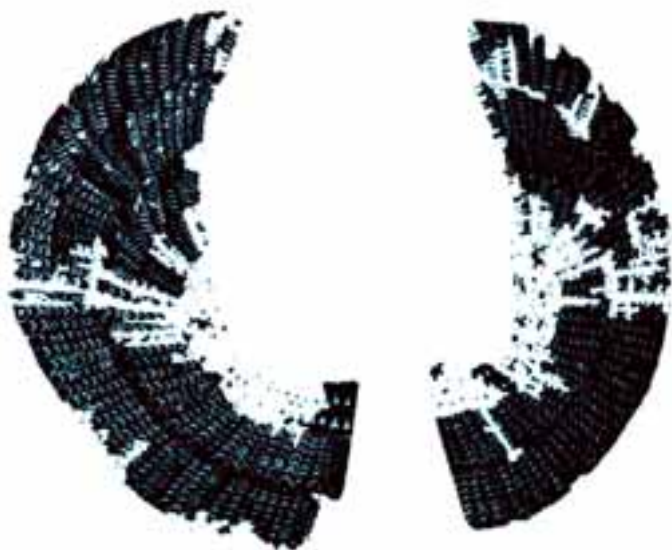
2001 släppte Kristofer Åström & Hidden Truck två plattor inom loppet av 68 dagar. Tanken var att bedriften skulle ha upprepats i fjol, men av oklara anledningar blev *So Much for Staying Alive* försenad och *Loupita* fick klara sig på egen hand (något som förvisso gick alldeles utmärkt, vilket en gramminominering vittnar om).

Men nu är det alltså dags för Åströms femte icke-Fireside-alster. *So Much for Staying Alive* visar tydligt den musikaliska bredd som Kristofer Åström & Hidden Truck besitter – medan *Loupita* utgjordes av Åström och en akustisk gitarr är

Intervju med
Johan Skugge
www.groove.se

ANGELS

time is ripe.

ALBUM UTE NU!

LADDA NER GRATIS FRÅN
WWW.TIMEISRIPE.COM

ELLER KÖP SKIVAN
PÅ BENGANS
WWW.BENGANS.SE

ella

pop-/rocklinje för kvinnor

ella är en 1-årig musikutbildning
med genusperspektiv och vänder sig till dig
som vill utvecklas inom pop-/rockgenren.

Vill du veta mer – kontakta
Gotlands folkhögskola
tfn 0498-20 36 50, 20 38 80

folkhogskolan@gotland.se
www.gotland.fhsk.se

Gotlands folkhögskola

Annonsera här!
Kontakta per@groove.se

IDEAL
FESTIVAL
2005

WHITEHOUSE UK
KHONNOR US
FENNESZ & KEITH
ROWE A/UK
RHYTHM & SOUND
45 SESSION D
CARSTEN NICOLAI D
MICROPHONES US
MOKIRA S
KAFFE MATTHEWS UK
and MORE

10 / 11 / 12 MARS på
NEFERTITI, REX &
ATALANTE i
GÖTEBORG

HELA PROGRAMMET:
www.idealrecordings.com
BILJETTER: www.nefertiti.se

NEFERTITI
IDEAL
RECORDINGS

ELECTRONIC BEAT CLUB

At the Swedish National Museum of Science and Technology

March 12
Naked Ape System
Saralunden Bondage Fairies

TEKNISKA
MUSEET

with **DJ Emmon & DJ Stumm + The Nordic Mod Contest 2005**
– an exciting Computer modulation exhibition battle + a designated

projection zone for raw & rare video-films by **The Residents**

12:e mars kl 19-03, Tekniska museet, Stockholm, öl- och vinrättigheter, 18 år, inträde 60 kr (studenter 30 kr)
10 min promenad från T-Karlaplan eller buss 69 från T-Centralen, till hållplats Museivägen (13 min)

www.lobotomrecords.com www.tekniskamuseet.se

BACKYARD BABIES "Jetlag – The Movie"

BMG
Sagan om Backyard Babies. Från Nässjö till New York på 15 år, ungefär. En fråga som väcks under tittandet är hur stor nytta bandet hade av att Dregens slog igenom med Hellacopters. För det var där hans ansikte blev välkänt.

Jetlag – The Movie är hur som helst en rolig och upplevelserik djupdykning. Ren historik i form av gamla klipp varvat med nya intervjuer om karriärens toppar och dalar. Dregens svengelska är minst sagt charmig, och det är även kul med bilder från 1990. Plus för det inslag från *Headbangers Ball* på MTV 1994, då bandet fortfarande inte släppt någon fulländare.

Klippningen är snygg, likaså det återhållsamma användandet av jobbigt skakiga MTV-filmningar – även avsnitten som bandet själva dokumenterar. Men längden på en timme är aningen knapp för att rymma allt. Det är som sagt ändå 15 år som ska avhandlas. Av ett band som besökt alla världsdelar. Som har en ryder längre än sluttermens-tentor. Och för att vara rockband är det alldeles för få skrönor och historier om det vilda rocklivet. Lite sådant smaskens vill man trots allt åt, och det lilla som avhandlas betas av på två andetag ungefär.

Filmen är ändå klart roande, och kan rekommenderas. För hur många äkta rockers finns det i Sverige egentligen?

Niklas Simonsson

MXPX "B-Movie" Side One Dummy/Sound Pollution

Att följa med ett band bakom strålkastarljusen är oftast intressant och givande. Så är också fallet i MXPX:s *B-Movie*. Det finns en hel del roliga inslag, som när gitarristen Tom Wisniewskis mamma sjunger med grabbarna backstage (ett riktigt gulligt familjeinslag som tar udden av de tuffa, tatuerade punkarna), eller när bandet får ett mail från en orolig förälder som menar att deras musik förstör dottern.

B-Movie är en resa i bandets liv som punkstjärnor. Bilder från konserter, backstage, hemma hos-reportage och cykelturer i Europa avlöser varandra i högt tempo. Minus på kontot är när sångaren Mike Herrera låtsas gråta framför spegeln, då blir det lite väl amatörmässigt för min mage. Eller småpojksupptågen i turnébussen där en stackars bandmedlem råkar somna med handen utanför draperiet och resten av sällskapet är snabbt framme och stoppar den sovandes fingrar i varmt vatten. Om han pissade på sig förtäljer inte historien.

Till DVD:n medföljer även den akustiska EP:n *A/C*. En ovanligt lugn sida som passar bättre än deras traditionella Blink 182-punk.

Andreas Eriksson

WYCLEF JEAN "All Star Jam at Carnegie Hall" Eagle Rock

Något mer politiskt korrekt än en trevlig ryggdunkargala på en klassisk lokal finns väl knappst. Med en blandning av okända ungdomar som är amerikanskt klämkäcka och målmedvetna i sina framträdanden samt en massa gamla artister och världsstjärnor som gör covers på sig själva vaggas Wyclef Jean mig till sömns. Framför en homogen Upper East Side-publik släpper Wyclef taget om sin artistiska vision. Men det är väl kul att vara allsångsledare ibland... Utöver Destiny's Childs två låtar är höjdpunkten på spektaklet när Mary J Blige kommer in och sliter sönder *911* med sin rassliga soulstämma. Världsklass!

Gary Andersson

det här snarare popmusik utan ett uns av akustiska strängar. Och även det låter bra.

Slingan på *Midnight Sun* är hypnotisk, medan pianoackompanjerade *Empty Hands* och *The Burn* smyger förbi men likväl lämnar spår. Mest anmärkningsvärd är kanske *Until Tomorrow*, som inleds med något slags *Sommaren i city*-inspirerad åttiotals slinga men tack vare Åströms textmässiga briljans ändå mynnar ut i nedstämdhet: "I don't feel like going out tonight/don't feel like getting high tonight/I feel like it don't matter when you're not in sight/It's been too long since I've had a night/with someone that just might/hold me in that way that I remember you/ So until tomorrow I will walk these streets alone."

Mattias Falk

LAMBERT "These Days" Expanding/Dotshop.se

Akira Inagawa började göra musik när han studerade skulptur vid en konstskola i London. Det kan man faktiskt höra. Inagawa mejslar försiktigt fram harmonier och strukturer ur de elektroniska kretsarna. Långsamt och med varsam hand frilägger han ytor som man som lyssnare får bekanta sig med innan det är dags att gå vidare till nästa steg. Det är tålmodigt arbete och det kanske kommer att tråka ut någon. Men inte mig. Jag fascineras istället av försiktigheten. Av det skimrande vackra som uppstår i Inagawas ljudvärld. Det påminner en del om vad Andreas Tilliander gjort under sitt Mokira-alias: en slags dimmigt vacker värld där ljud skaver mot varandra utan att orsaka fult gnissel.

These Days lär vara ett projekt baserat på låtar Inagawa gjort som dagboksskisser. Det kanske är det som gör att det även finns en ständig förändring i låtarna sinsemellan. Den ena dagen verkar inte vara den andra lik, vilket genererar variation och dynamik i den här fascinerande skivans låtar.

Mats Almegård

LCD SOUNDSYSTEM "LCD Soundsystem" Capitol

James Murphy har gjort sig ett namn som ena halvan av DFA. På egen hand kallar han sig LCD Soundsystem och gör musik som fans förmodligen kallar smart. Och visst, det finns några låtar som är riktigt bra på denna dubbel, där ena skivan är ett nytt album och den andra samlar singelspår. *On Repeat* är en sådan låt. Det lätt discodoftande kompet med små synt-svischar och digitalmattor får en annars monotont uppbyggd låt att lyfta bra. *Daft Punk is Playing at My House* är en annan låt som lever ett eget liv under discokulan. *Losing My Edge* har en schysst text som beskriver hur James tappar greppet om coolheten. Men det har han såklart inte gjort. Han är bara tillräckligt cool för att kunna skoja om att inte vara cool längre.

Men så värst smart är det inte. Efter en stund blir den übercoola attityden nämligen trist och förutsägbar. Det hade krävts mer av Murphy, eftersom den postpunkhybrid han serverar inte är så värst spännande och nytänkande. Lite funk, lite syntar och lite new wave. Färdigt. Var det inte precis vad !!! gjorde förra året? *LCD Soundsystem* har ett par bra låtar, men håller helt enkelt inte under längre stunder. Jag ser framåt och hoppas på Daft Punks album istället.

Mats Almegård

VANESSA LIFTIG "When Will is Silent" Eld Records

Visst är Vanessa Liftig en stjärna i vardande, det fattade man ju redan när hon gästade Embee på grymma *Not Tonight* från hans soloplatta

Tellings from Solitaria för en tid sedan. Men på sin egen skiva *When Will is Silent* är musiken nästan uteslutande en finstämd klangbotten till Vanessas skira och skinande röst. Detta är i längden frustrerande eftersom plattan känns begränsande snarare än utvidgande av en befintlig begåvning. Visst, hon ville väl göra en så här mysig björnfälls-platta och det är ju hennes val. Men jag kan inte undgå att spekulera hur spännande det kunnat låta. Nu blev *When Will is Silent* bara en habil akustisk övning med Stina Nordenstam-vibbar. Jag är övertygad om att Vanessa kan mycket mer än så.

Gary Andersson

LOGH "A Sunset Panorama" Bad Taste/BonnierAmigo

Det här är inget annat än en lång bön. En bön om förlåtelse. En bön om livet. En bön om döden. En bön om kärleken. En bön för mig och för dig. Så innerligt vackert att det i vissa stunder gör ont. Avskalat och naket in på bara skinnet. Storslaget och pompöst som att stå i kyrkan. Gitarrslingor som kryper efter väggarna och exploderar i himlen. Logh från Lund släpper sitt tredje fullängdsalbum och övertygar mer än någonsin. Mattias Fribergs röst går inte att motstå, *A Sunset Panorama* för tankarna till universums mitt och Guds existens. Hade den här skivan gjorts för 250 år sedan hade den fått namnet *Messias* och varit gjord av Händel.

Per Lundberg GB

LOW "The Great Destroyer" Rough Trade/Border

Detta var precis vad Low behövde. En ny produkt och en vilja att uttrycka sig på ett nytt sätt. Under de senaste tio åren har den amerikanska trion visserligen skapat många vemodiga pärlor men låtit melankolisk, eterisk och återhållsam på gränsen till tråkig och säsig. Men inte på den här skivan. Inledande *Monkey* är rent knäckande bra där Alan Sparhawk och Mimi Parkers rena stämsång möter vassa gitarrer och en brutal synt som dovt och distat hjälper till att förtäta den mystiska stämningen. Lätt en av årets bästa låtar. Andra höjdpunkter är poprökaren *Step*, den tungt mässande *Everybody's Song* och den sju minuter långa *Broadway (So Many People)*. Men plattan håller hög klass rakt igenom. Den höjda energinivån och det elektrifierade uttrycket skapar en helt annan nerv och det märks att trion haft kul i studion. Nu är det dock inte så att Low på något sätt förlorat sin identitet. Gruppen har bara blivit bättre.

Robert Lagerström

M83 "Before the Dawn Heals Us" Capitol

Solen klättrar sakta upp för horisonten på andra sidan av ett kargt landskap. En kvinna börjar tala och helt plötsligt är det som om ett enormt sken dränker vyn. Änglar sjunger och det karga landet fylls av grönska och liv.

Så börjar franska duon M83:s skiva. Det låter som om någon givit landsmännen i Air Rohypnol till lördagsgodis och sen låst in dem i en kyrka fullproppad med 100w lampor. Det är så bländande att det skulle funka som ljusterapi för deprimerade mullvadar.

Redan i andra låten drar de dock ner på tempot i versen. De lutar sig mot det minimala och låter enbart sång, bas och klaviatur pulsera lätt. Men sen kommer refrängen, och hela världen står i lågor igen. Dynamiskt. Minst sagt. M83 låter aldrig ljudbild bli för gosig och mjuk. Oroliga larmanden skär sakta igenom den fluffiga kudden av behaglighet, och dunen sprids

ut som i ett snöfall. Med andra ord blir det vackert även när de ersätter änglasången med ängesttjut.

En av de sista låtarna på skivan innehåller en sampling med en mor och hennes barn som blir jagade av någon läskig karaktär. Jag lyssnar i hörlurar på skrällen som accelererar i en fenomenal syntorgie. Jag upptäcker strax att jag ryser där jag vandrar på bakgator mellan Hötorget och Odenplan samtidigt som jag hör hur mor och dotter skräckslaget försöker starta sin bil efter att ha fått syn på sin stalker.

Jag stannar till, håller andan och väntar på kollisionen med den vackra paniken.

Mikael Barani

MERCURY REV "The Secret Migration" V2/BonnierAmigo

Det är ungefär som man befardade. Att Mercury Rev redan satt sitt avtryck i pophistorien genom den fortfarande mästerliga *Deserter's Songs*. Och att det fortsättningsvis bara kommer att vara genom den man definierar bandet. Förra plattan *All is Dream* var en blek, men ändå bra, uppföljare. Men nu, när inte längre arrangemangen lämnar den för Mercury Rev alltför nödvändiga ödmjukheten, när inte melodierna kan ge den där tidlösa känslan, så känns det mest... trist.

För även om man försökt behålla mycket av andan från de tidigare skivorna blir det lite för svulstigt, lite för mycket, lite för symfoniskt. Och där man försöker bygga vidare på den lite drömska skörheten som ändå i sin storvulnhet funnits där blir det så vanligt, så vanligt. Ett par helt okej låtar, ofta i det lite sextiotalsinspirerade skimmer som på de senaste plattorna ändå byggt upp allt, men alltför ofta driver allt iväg vind för våg. Visst kan man ana en liten återgång till det som var innan *Deserter's Songs*, det lite mer indiebetonade, och ibland märkliga, Mercury Rev. Men inte tillräckligt för att parallellerna ska vara relevanta. Utan lite som att bandet hamnat i ett mellanläge, undrande vart man ska ta vägen. Och det är synd när de en gång faktiskt visade var de var.

Magnus Sjöberg

MICAH P. HINSON AND THE GOSPEL OF PROGRESS "Micah P. Hinson and the Gospel of Progress" Sketchbook/Border

Micah Paul Hinsons liv är rena rama filmmanuset. Som tonåring flyttar han med sina fundamentalistiskt kristna föräldrar från Memphis till en stad i Texas. Blir störförälskad i en fotomodell som knarkar, blir snart fast i drogsvängen och åker dit. Hamnar i fängelse och förlorar allt – från bilen och flickvännen till hemmet, familjen och alla sina instrument. Som frisläppt 19-åring driver Hinson omkring men tar sig till sist i kragen och börjar jobba. Skriver också mängder av låtar och får hjälp av några polare att spela in dem. Nu är han 22 år och har precis kommit med sitt debutalbum.

Hur det låter? Vansinnigt bra. Micah P Hinson har inte bara en personlig och stark röst utan är också en mästerlig melodisnickare som skickligt arbetar med små nyanser. Om man nu ska jämföra med någonting så låter det hela som en slags korsning av The Black Heart Procession, Will Oldham, Leonard Cohen och Robert Wyatt. Att kalla debuten mogen är bara förnamnet.

Robert Lagerström

ROOTS MANUVA "Awfully Deep" Big Dada/Playground

Awfully Deep är inte lika dub eller experimentell som jag väntat mig, istället puttrar den på med murriga beats och besvärjande vokala insatser.

BASERAD PÅ SARA KADEFORS SUCCÉBOK

SANDOR /SLASH/ IDA

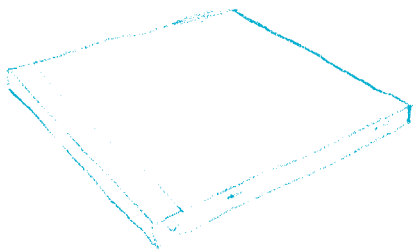
ALIETTE OPHEIM / ANDREJ LUNUSJKIN

NU PÅ BIO!

BREIDABLICK

www.sandorslashida.se

SANDRE METRONOME
DISTRIBUTION SVERIGE AB

Londonbon Rodney Smith har dock gjort ett starkt undergrundalbum. Det är lätt att snärjas av hans dunkla ljudbild. Speciellt denna mörka årstid passar dessa 14 spår som hand i handske. Tempot är neddraget, sången/rapen är mässande men en musikalisk nyfikenhet lämnar tydliga spår efter sig. För det är ingen dyster platta. Den är inspirerande. Och rolig att lyssna på. Vore roligt om folk utanför de brittiska öarna testar *Awfully Deep* också. Det är den definitiva värd.

Gary Andersson

JOSH ROUSE

"Nashville"

RykoDisc/Showtime

Jag har haft ett lite märkligt förhållande till Josh Rouse. Å ena sidan kan jag tycka att han gör alldeles utmärkt popmusik med utsökt avvägda kontakter till både rock och den halv-country-tradition man kan kalla singer/songwriter. Å andra sidan har jag aldrig känt att det kommit hela vägen fram, att det tagit tag i mig som lyssnare på det där sättet musik måste göra för att bli magisk, för att bli oundgänglig, för att hela. Samtidig beundran och axelryckning, liksom.

Men på något sätt känns *Nashville* som att de där tveksamheterna sopats bort, som att det äntligen blivit så renodlat och självklart att det inte längre går att hysa dubier. Ännu mer utstuderat tidlöst brittiskt i sitt poputtryck. Singeln *Winter in the Hamptons* är nästan Smithsk i sin mollbeklädda sorglöshet. Och mer. Och vacker, mjuk, taggig och skör. Och äntligen kan jag känna och förstå varför Josh Rouses namn ligger så vördnadsfullt i andras munnar. Och det känns bra.

Magnus Sjöberg

THE SACRED SAILORS

"We Gave it All to You"

Lonestar/Sound Pollution

Ta ett gäng 18-åriga killar från Göteborgstrakten och stäng in dem i en inspelningsstudio med en back folköl och ett par vinylskivor med själlfull sjuttitalsrock. Resultatet? Inte direkt nyskapande kanske, men vad gör det när allt på debutalbumet svänger värre än en flaggstång i en orkan. Blir imponerad av tonåringarnas förmåga att skriva låtar som tryggar framtiden för svensk rockmusik. Till våren är det dags för bandets första europaturné och det är bara att hoppas att kontinentens äskledare fungerar. Det är ett oväder som kommer att dra fram. Håll i hatten!

Andreas Eriksson

SEVEN ARK

"Noise of the New"

Neo Ouija/Dotshop.se

Neo Ouija förmekar sig inte, Seven Ark från Sydafrika passar perfekt in bland den andra electronican/mjuktechnon på bolaget. Musiken på *Noise of the New* har sina rötter i Autechres tidiga släpp, via folk som Phonem och Arovane. Det är "crunchy beats" och svepande melodier med melankoliska drag. Det känns inte innovativt på något sätt, men det är en musikalisk stil som är mycket attraktiv och Seven Ark gör den väldigt bra. Snygga rytmer med precis så mycket bett att det blir intressant.

Henrik Strömberg

THE STATE OF FLORAL BEINGS

"We Know You Love Us and That's Why We Do This"

Trewetha/Sound Pollution

En bärsärkargående R2D2, elak monstersist, jodlande falsettsstämmor, tonkonst från familjen Kling och Klang, motorsågsmassakern-psykedelia och diverse stundens ingivelse-effekter. Alla är de ingredienser i The State of Floral Beings kaka. Antingen är det en kaka bakad med kärlek till oss lyssnare, eller också är det en rebellisk kaka, en sådan som säger "hits är för kids". *We Know*

You Love Us and That's Why We Do This. Vi vet att ni älskar oss och därför ska vi stryka regelboken mothårs.

Bagarna i TSOFB kan närmast beskrivas som någon sorts anti-hitpredikanter. Att rabbla upp alla influenser skulle ta en evighet, så jag får fatta mig kort: TSOFB är Atari Teenage Riot i popformat. Bör sorteras under "Digital industri-pop" hos din lokala skivhandlare.

Inledande *Andy* är The Mopeds första platta hänsynslöst intryckt i ett 8bits-nintendo. *To Loot a Town* är Primal Scream i ljudkrig med Chemical Brothers. Det finns stunder du vill dansa, det finns stunder du vill kråkas. Det finns stunder du förvandlas till en hänförd fågelholk, det finns stunder du vill slå stereon i bitar. Som med alla spretiga plattor är det svårt att bestämma sig. Är det lysande eller useft? Exalterande eller urbota trist? Bra för magen eller dåligt för hjärtat?

Jag vet inte hur många fler ronder jag tål. Men vägen till knock-out är i alla fall grymt underhållande.

Christian Thunarf

STEREO TOTAL

"Do the Bambi"

Disko B/Border

Do the Bambi innebär ingen kursändring för fransk-tyska paret Françoise Cactus och Brezel Göring i Stereo Total. Deras djupa fascination för fransk chansonttradition, Brigitte Bardot, Serge Gainsbourg, Neue Deutsche Welle har inte vikt en tum. Musikaliskt blandar de sina förebilder med lagom stora portioner elektronik och indiepop.

Stereo Total har ett riktigt tjockt lager fennissa av coolhet över allt de gör. Problemet är att det inte finns någonting under det där feta lagret. Stereo Total är bara yta, yta, yta. Kanske var det spännande och lite revolutionerande när Serge Gainsbourg gjorde sina sexfixerade låtar en gång i tiden. Men idag? När kvällstidningarna frontar med sex varenda jävla söndag (och en hel del andra dagar också) och det finns fler avklädda än påklädda modebilder runt omkring, för att ta två exempel av många – att i det läget göra små "intervjulåtar" som *Ich bin nackt*, där Brezel frågar ut Françoise om hur det var första gången och om vad hon har på sig? Ja, just det, det är inget mindre än helt ointressant. Det är som att träffa två trettonåringar som just legat med varandra för första gången och som vill tala om för alla de känner hur coolt det är att göra DET. Har man redan gjort DET – då får man inte ut någonting alls av Stereo Total. Jag är förvånad över att någon kan få det faktiskt.

Mats Almegård

TIMBALAND & MAGOO

"Present"

Simply Music/Border

Det är lätt glömt men demonproducenten Timbaland och hans sidekick Magoo har släppt fyra album till dags dato. Som bekant kan ingen av dem rappa men de har alltid haft vett att bjuda in gäster som kan. *Present* samlar de 17 bästa spåren från deras plattor vilket blir ungefär lika spännande som det låter. Det är i alla fall ett plus att låtarna ligger i kronologisk ordning så att man kan höra hur Timbo har utvecklats som beatmakare. Om någon skulle få för sig att köpa albumet så ingår en DVD med videor till olika låtar som inte nödvändigtvis finns med på plattan.

Daniel Severinsson

TORBJÖRN GULZ TRIO

"Torbjörn Gulz Trio"

Moserobie

En trio som bland annat känns igen som rytmsektionen i Magnus Broo Quartet driven av en

pianist som har spelat med i stort sätt alla. Ja, i princip alla på Moserobie i alla fall och framför allt med Jonas Kullhammar själv. Spelat med många har även för basisten Mattias Welin och trumslagaren Jonas Holgersson så någon djupare presentation behöver knappast någon av dessa herrar. De som bryr sig vet redan.

Det är onödigt och dumt att på min lekman-nivå komma med några som helst större analyser. Det behövs inte heller. För både Gulz egna kompositioner och de standardlåtar de gör är behagligt lena, framförda i en skenbar perfekt nästan symmetrisk enkelhet. Gulz flygel dominerar förstas, han rör sig glatt mellan fjäderlätta toner och ett slipat lagomsväng. Finkänsligt och inbjuder klart till vuxna sysslor mer än extatiskt utlevelse, på gott och ont, utan att egentligen röra sig ut på några marginaler. Givetvis är både Welin och Holgersson exemplariska i sammanhanget. De förstår sig på den subtila nivå som Gulz rör sig i och utan att ta i eller gå till överdrifter lägger de upp röda inbjudande mattor för hans självsäkra små söndagsutflykter. Till-sammans gör de gör skimrande popmusik av Ornette Colemans *Peace* (en låt som i sitt original är så fantastisk!), de gör en magkänslig version av den minst sagt sönderspelade *Some Day My Prince Will Come* såsom den aldrig spelats förut. Det hela är vintervackert, lite ofarligt, men mestadels väldigt väldigt snyggt.

Fredrik Eriksson

VIVA L'AMERICAN DEATH RAY MUSIC

"A New Commotion, A Different Tension"

Trans Solar Records

Vad händer om man låser in tre ekorrar i en studio med trummor, bas, gitarr och mikrofon? Jo, de döper sig till Viva L'American Death Ray Music, börjar spela stökig rock från förr som dessutom är minimal och intetsägende.

Någonstans tröttnar studiokillen på sin till synes briljanta idé. På låt nummer tio slänger han nämligen in heroin-doppade nötter och ett par syntar in i studion. Detta visar sig vara ett smart drag.

Helt plötsligt gör de tre små, och nu väldigt låga, ekorrarna en elektronisk tryckare som kommer att spelas på Piff och Puffs bröllop. Nästa låt innehåller ett spartanskt beat och ett munspel, sen tar det slut.

Just när det började bli intressant.

Mikael Barani

WILLIAM ELLIOTT WHITMORE

"Ashes to Dust"

Southern/Border

Ödslig musik full av värme. Sparsmakat komp. Banjo, gitarr och tamburin. Ovanpå detta ligger William Elliott Whitmores röst. Säriv av billiga cigarrer, whiskey och damm. Han sjunger sånger om hur han gräver sin egen grav. Och att marken är torr och hård. Whitmore visar bilden av ett Amerika du sällan ser. Det här är en bra uppföljare till *Hymns for the Hopeless* som kom 2003.

Gillar du Tom Waits, Charley Patton och John Steinbeck så gillar du Whitmore.

Per Lundberg GB

DENISON WITMER

"The River Bends and Flows into the Sea"

Bad Taste/BonnieAmigo

Det är egentligen inget nytt att rapportera från singer/songwriter-fronten på den Philadelphia-födde Denison Witmers album *The River Bends and Flows into the Sea*. Men vad gör det när varje liten ton, varje litet ackord, varje liten stämma i hans röst är gudomligt vacker. Elva låtar som pressats fram direkt från hjärtat, direkt från själens djupaste hål och som har skapats enbart för att höja den trista vardagen ett par snäpp.

Andreas Eriksson

 CMM GROUP

CD duplicering

Trycksaker

Förpackningar

Grafisk design

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är på 10 eller 10000 cd-skivor.

Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
Box 1017, 164 21 Kista

CD 1 • 2005

Det nya året är här, och med det en hel massa underbar musik! Är det inte fantastiskt att då kunna se fram emot uppmot 80 minuter av pop, rock, electronica, heavy metal och dans på Groove-CD:n där jag misstänker att du åtminstone hittar två eller tre helt nya favoriter. Det hände i alla fall mig. Kom ihåg var du hörde dem först... Lycka till!

Gå in på www.groove.se och prenumerera så får du en ny CD med varje nummer av Groove, sammanlagt 10 stycken under 2005.

1 Angels

Time Is Ripe

Med en längtande och klagande röst i samma fåra som Thom Yorke och Chris Martin leder sångaren Erik Schreiber sitt Angels genom den smäsorgliga titellåten från förra årets egenproducerade fullängdare. Klassiska rockharmonier sköljer över lyssnaren, perfekt bilåkmusik när mörkret faller.

www.timeisripe.com

2 The Chemical Brothers

Galvanize

Tillsammans med världens coolaste rappare Q-Tip har denna dansanta och dynamiska duo skapat en suggestiv orientalisk dansgolvsvavorit som förstasingel. Inte så aggressiv eller in-your-face men väldigt njutbar och lekfull – "it's time to galvanize".

www.thechemicalbrothers.com

3 Radio LXMBRG

It's Cruel Up North

Skönaste Beppe-stämningen och vackraste och klistrigaste refrängen hittills står Radio LXMBRG för på pärlan *It's Cruel Up North*. Drömsk pop när den är som allra bäst från detta konstnärliga kollektiv. I videon ses bland andra Amanda Ooms. Oemotståndligt!

www.radiolxmborg.com

4 The Frames

Underglass

Pixiesinspirerad rock får mig på fall varje gång. Och attacken som The Frames laddar *Underglass* med är dessutom imponerande. Gitarrer-na hotar att hacka och skära sönder basgång-ens frenetiska porlande och diverse knastrande utbrott från förstärkarna och en galen violin gör sitt bästa för att sprida kaos i ljudbilden. Dessa irländare är självklart nya favoriter.

www.theframes.ie

5 Ane Brun

My Lover Will Go

Många av oss på Groove gillar Ane Brun, speciellt sedan hon 2003 besökte oss i vårt festival-tält i både Hultsfred och Arvika – spelningen i Arvika var dessutom speciell eftersom hon då inte ens spelade på festivalen utan endast i Groove-tältet! Nåväl, här på Groove-skivan deltar hon också. Med ännu en finstämd sång att ta till sitt hjärta.

www.anebrun.com

6 Simon Jensen Band

That Blues

Oskar Bergenheim, Per Fenger-Krog, Peter Nilsson och tvårflöjtisten Simon Jensen fusionerar progressiv rock och experimentjazz med bebop och blues. Och ur denna gryta sprids en fantastieggande doft av djungelrytmer och förföriska kryddor. Klurigt iscensatt med snarlika delar inspiration och perspiration. Precis som i *That Blues*. Smaka och njut!

www.simonjensen.com

7 The Beep Kid

Get Out of My Head

Thomas Jackson som är The Beep Kid har suttit hemma och gjort popmusik som är mäkta elektronisk och extremt charmig. Den varma hemma hos-känslan gör singeln *Get Out of My Head* från fullängdaren *Please Enter* till en välkommen ljusstråle i tillvaron. Enkelt, skönt med diLeva-associationer.

www.thebeepkid.com

8 Matadors

Down the Fair

Med rykande stonergitarrer drar malmöterna i trion Matadors igång sin boogieindränkta rock-'n'-roll på *Down the Fair*. Själva kallar de sin musik tangopunkrock. Bandet har funnits i drygt tre år nu när fullängdaren *The Muse of Señor Ray* landar och de hoppas få spela på Hultsfredsfestivalen i sommar. Hoppas vi ses där!

www.matadormusic.tk

9 Streetwaves

Death of Excitement

Streetwaves angstfyllda postpunk lämnar ingen oberörd. De fem låtarna på *This is the Midnight EP* som släpptes 2003 var första fingervisningen om att detta band med rötterna i norra Sverige älskar att spela episk rock med nerverna utanpå. Låtarna är "dystra till sin skepnad" och även lite kantiga, men resultatet av en lyssning blir ett nöjt grin och längtan efter mer.

www.streetwaves.net

10 Annika Stigmark

Vårflod i oktober

Från debutalbumet *När magikern anlät* hämtas denna spröda föräning om den annalkande våren. Annika Stigmarks varsamma sång över smekande komp är som frisk luft i en bilkö, som strilande vatten i ett kargt landskap. Efter ett uppehåll från musiken på tio år kan hon numera inte låta bli att skriva låtar, men tydligen kan man bli avskräckt av att gå på musikgymnasium...

www.annikastigmark.se

11 James Blunt

High

En poplåt med självhäftande refräng och skönt gung. James Blunt bygger med hjälp av akustisk gitarr och känsligt komp upp ett musikaliskt universum där allt ligger på rätt plats. Han gjorde definitivt rätt när han lämnade militären för att bli musiker på heltid!

www.jamesblunt.com

12 Vanessa Liftig

A Stone to Take Home

Besjälad och stolt står detta Göteborgs-fynd och framför denna chansen som om det var det mest naturliga i hela världen – och det är det också! Musikhögskolestudenten Vanessa verkar gilla att berätta historier. *A Stone to Take Home* har skön rörelse och drivande tempo. Utöver kommande *When Will I Be Silent* så kickstartade hon även Embees platta med sång på låten *Not Tonight*.

www.eldrecords.se

13 Doves

Black and White Town

Doves pianodrivna popstänkare *Black and White Town* verkar falla brittena på läppen, media i UK ger bandet mycket uppmärksamhet just nu. Och när man hör låten förstär man vad som är på gång – popmelodierna stänker och skvätter ner allt i sin väg. Inget nydanande men ack så effektivt. Och snyggt.

www.doves.net

14 Leif Karate

Kids Alright

Knepig, blipp-bloppigt, DIY-avspänt och alldeles genomsläppligt. Så skulle man kunna sammanfatta *Kids Alright*. Det är bara att luta sig tillbaka. Leif Karate består av sju pojkar med slackerattityd. På hemsidan säljer de dessutom jättefina tygpåsar.

www.leifkarate.com

15 Daniel Karbelius

Lyssna nu noga

Denna Mölndals/Kungälv-poik tar sig med en självbetitlad EP ut på en egotrippad soloutflykt från bandet Slakt, men fortfarande är punkinställningen intakt. Med politiskt explicita texter visar han var skåpet ska stå, utan att därför förlora glimten i ögat.

www.buzzboxrecords.com

16 Crucified Barbara

Losing the Game

Dessa brudar tar i *Losing the Game* den glam-miga rocken rejält i kragen och skakar liv i liket. I studion i Karlskrona spelades tunga debutplattan *In Distortion We Trust* in och spelningar börjar nu trilla in för kvartetten, som på sin hemsida även listar sina sponsorer (exempelvis en tillverkare av tvejgitarrer!).

www.crucifiedbarbara.com

17 Shooting John

Bright Day

Urban country kallar bandet själva det de gör. Över deras släpiga driv smyger Peder Gravlunds bedjande stämma och när Helena Arlock-Wahlberg fyller på med vän körsång lyfter *Bright Day* flera snäpp. En vacker fiolslinga gör sitt till också. Den 20 januari spelar de på Mejeriet i Lund.

www.marilynrecords.se

18 Sambassadeur

Between the Lines

Viskande vacker popmusik. 2.37 minuter popkaramell med extra socker. Funkar bra om man blundar. Enkla visor åt folket! Blir ändå spännande i sin söthet. Melodier som man inte kan sluta nynna är dock ett otyg, och sån är *Between the Lines*.

www.sambassadeur.com

19 Susie Päivärinta

What Goes Around

Ena halvan av Päivärinta-logotypen tar ut ny kurs, och lite oväntat låter det moget och genomarbetat. *What Goes Around* är en bräcklig liten poetisk visa med popsensibilitet och

ryggrad som borde smyga sig in på radiorotation (om den inte redan gjort det).

www.corruptionrecords.com

20 Elin Sigvardsson

Song for Anna

Unga stjärnskottet och Mönsterås-dottern Elin Sigvardsson är tillbaka med nya och efterlängta-plattan *Smithereens*, producerad av henne själv. Och det hörs att hon är bekväm i sin roll som artist, det låter självklart och hittigt utan att bli ljummet. Och även om hon spelar akustisk gitarr och skriver alla låtar själv så påminner hon inte alltför mycket om idolen, Bob Dylan.

www.elinsigvardsson.com

21 Dipper

David Banner

Skånska bandet Dipper leds av sångaren Joachim Leksell som på *David Banner* mer fokuserar på in- och utlevelse än på att artikulera sina texter. Resultatet blir grymt underhållande. Känns som bandet haft rejält kul när de slamrade ihop denna låten... Slafsig porta-rock har aldrig låtit så spännande.

home.tiscali.se/dipper

Text och musik: 1 Erik Schreiber/Linus Lindahl/Tobias Stiernstedt/Robert Lundgren/Carl Boysen 2 Tom Rowlands/Ed Simmons/Kamal Fareed *Universal/MCA Music/U* 3 Alex Svenson-Metés/Johan Rönnkvist 4 Hansard/Colin Mac Con Iomaire/Joe Doyle/Robert Bochnik *Toby Darling Music Limited (UK)* 5 Ane Brun *Ane Brun Publ.* 6 Simon K. Jensen, Peter Nilsson, Per Fenger-Krog, Oskar Bergenheim 7 Thomas Jackson *Bonnier Amigo Music Group* 8 Andreas Bergström/Jonas Jönsson/Johan Anderberg 9 Jonny Bergström 10 Annika Stigmark *Vildhallon/Rubus Records* 11 James Blunt *EMI Publishing* 12 Vanessa Liftig *Fire at Work Factory* 13 Jez Williams/Jimi Goodwin/Andy Williams *EMI Music* 14 Daniel Woxlin/Mikael Häggkvist/Petter Söderin/Markus Persson/Rasmus Berglund/Per Andersson/Mattias Johansson *Publishment* 15 Daniel Karbelius 16 Mia Karlsson/Ida Stenbacka/Klara Rönnqvist Fors/Jannike Lindström *Warner Chapell Scandinavia* 17 Tobias Ydestrand/Peder Gravlund 18 Joachim, Läckberg/Anna, Persson 19 Susie Päivärinta/Nestor Geli *Publishment* 20 Elin Sigvardsson *Chalkstripe Songs AB* 21 Joachim Leksell/Patrik Malmros/Hari Kolari/Magnus Karlsson *Bob hunds förlag*

50 CENT

ST. VALENTINE'S DAY

MASSACRE

THE NEW ALBUM

THE MASSACRE BEGINS MARCH

DVD

DIVERSE ARTISTER

"Eye for an Eye – The New Breed of Hardcore & Metal"
Century Media/Border

En DVD som enbart innehåller videor av en mängd olika band inom hardcore- och metalscenen i USA kräver intressanta och givande videor för att beskådningsen ska kunna bli någorlunda human. Så är inte fallet på *Eye for an Eye* – *The New Breed of Hardcore & Metal*. Varje video är den andra lik och jag är snart spyfärdig på bristen av bra historier som driver någon form av handling vidare. Alla videor är konserter, i vissa fall riktiga med publik och i andra fall mer registrerade i studioloalor. Och så är fallet i de flesta rockvideor. Några av grupperna lyckas faktiskt pressa in en form av sidohistoria i videorna men de faller tyvärr bort i bakgrunden.

Sen är det så kallade extramaterialet ett skämt, eller mer en reklam för olika produkter som kan konsumeras.

Andreas Eriksson

PENNYWISE

"Home Movies"

Epitaph/BonnieAmigo

Det verkade som en bra idé. Att göra en DVD-utgåva av skatepunkarna Pennywises gamla videofilm *Home Movies* från 1995. Särskilt som den varit slutsåld och svåråtkomlig i många år. Men, när eftertexterna rullar i rutan kan man snopet konstatera att idén inte var något vidare. Det här är nämligen en rätt fattig historia. Hela DVD:n är bara 40 minuter lång, vilket känns minst sagt futtigt, och inget som helst bonusmaterial är tillagt. Som titeln skvallrar om är det skakig handkamera som gäller, och varken bild eller ljud är särskilt mycket att hurra för.

Vad får då tittaren rent innehållsmässigt? Jo, några liveframträdanden, intervjuuttag och turnébilder. Och så en del busande förstås. Sovande bandmedlemmar sprutas ner med raklödder. Eller varför inte lägga en skitig strumpa över någon inslurad stackares ansikte? Bufflige gitarristen Fletcher bjuder dessutom vid ett flertal tillfällen på sitt mest uppskattade partytrick: att dra en tunn kedja in genom näsan och ut genom munnen. Därefter kräks han. Det kanske ska vara roligt. Jag vet inte.

Behållningen med *Home Movies* får ändå sägas vara liveupptagningarna. Men inte så mycket för musiken. Deras snabba skatepunk saknar nyanser, och lät betydligt bättre 1992 än vad den gör idag. Dessutom är de faktiskt ganska stela på scen. Nå, det är publiken som är lite kul att titta på. Allt som oftast är den helt jävla wild, och det blir en kavalckad av slamdance, stagedives och sceninvasioner. Jag har vanligtvis väldigt lätt för att bli skatepunknostalgisk, och de här scenerna får mig nästan på det humöret. Något som filmen som helhet inte lyckas med.

Daniel Axelsson

ERIK BÄFVING & MAGNUS GERTTEN

"Gå loss"

Auto Images/Playground

Denna tv-visade dokumentär om skånerapparna i Advance Patrol i kölvattnet av medlemmen Chafis självmord berör, deras uppgång och fall (?). Man kan känna deras förtvivlan blandas med glädjen av att fått skivkontrakt, och scenerna med bolagsfolket är riktigt intressanta. Vi följer även Chafis änka Carla som mitt i allt detta bär på deras andra barn, men inte förrän i slutet av filmen visar hon sina känslor över sin situation öppet. Ända fram till detta tillfälle har filmens inblandade varit förvånansvärt samlade, men när Carla till slut släpper ut sin ilska över Chafis svek bränner

filmen äntligen till. Då blir *Gå loss* riktigt bra. När den porträtterar lidande så hudlöst får man en klump i halsen. Då vill jag se filmen igen.

Gary Andersson

ALBUM

3 DOORS DOWN

"Seventeen Days"

Universal

Jag har inga exakta siffror, men det är ingen vild gissning att *Here Without You* var en av fjolårets överlägset mest spelade låtar. Den fick ju till och med vara galjonsfigur för en samlingsplatta med samma namn, där många Universal-artister kom med ballad-bidrag. Så nya plattan *Seventeen Days* kommer ju i ett strategiskt oklanderligt läge för 3 Doors Down. Vilket de utnyttjar – någon annan anledning kan inte finnas till att de inkluderar *Here Without You* även på denna platta. Om än i akustisk version.

Någon större skillnad gör det dock inte, eftersom bandet är sin tradiga skvalrock trogen uti minsta takt och ton. Hits för NRJ-törstande lyssnare finns det gott om (*Be Somebody*, *Let Me Go*), men det är inte ofta en kvalitetsens förlängda arm.

Något *Seventeen Days* bevisar med all tänkbar kraft...

Niklas Simonsson

AMBULANCE LTD

"Ambulance Ltd"

TVT/Playground

Det finns band som det är jättesvårt att skriva något om. Ambulance LTD från New York är ett utmärkt exempel. De spelar lite småanonym indie och deras låtar är okej med en del schyssta melodier. Men ändå är det något som gör att det där inte går fram. Det är alltid lika svårt att sätta fingret på vad det är som fattas.

Förstalåten *Yoga Means Union* är instrumentalt småsävande. Lite Spacemen 3, fast på konsert arrangerad av IOGT-NTO. Det vill säga stramare och mer uttänkt. *Anecdote* klingar akustisk sextio-talspop. Låten är fullpepprad av begåvade mollharmonier och ett slött skönt trumkomp. *Primitive* (*The Way I Treat You*) är musikaliskt en urvattnad B-sida signerad något förlegat grungegång. Men över det ligger sångarens popstämma. *Heavy Lifting* är helt okej. Till och med ganska bra. Det finns inget direkt som stör, men heller inget som får en att vilja lyssna på mer.

Johan Joelsson

JASON ANDERSON

"The Wreath"

K/Border

Jason Anderson inspirerades till en musikkarriär på en Elliott Smith-konsert 1996 och bildade indiepopbandet Wolf Colonel. Solodebuten *New England* kom 2004, men dessvärre när varken den eller uppföljaren *The Wreath* samma höjder som förebilden. Det handlar helt enkelt om singer/songwriter-musik i en ganska tråkig förpackning.

Någonstans längtar man dock efter nästa skiva, för det finns ett par spår som är värda en genomlysning. Framför allt öppningsspåret *O, Jac!* sticker ut med sin känslolofyllda refräng, där Anderson och gästvokalistin Rachael Jensen skriker ut "I'm not giving up/well are you?".

Om samtliga spår på Jason Andersons tredje album när samma nivå blir det en hyllning nästa gång. Gör om, gör rätt!

Mattias Falk

THE ARCADE FIRE

"Funeral"

Rough Trade/Border

Kanadensiska The Arcade Fire hälsar lyssnaren välkommen att komma in till deras ljuduniversum av dramatik och panik. Och

man känner sig sjukt välkommen vid lyssning på debutplattan *Funeral*. The Arcade Fire har bullat upp och bjuder på uppfinningsrikedom och hög fuck-you-attityd gentemot mallar och trams. Med stråkar, klockspel och desperata gitarrer skapar kanadickerna sagolik popkonst. Skrik och pip vävs samman med strama låtstrukturer och sylvassa popmelodier.

David Bowie ligger och lurar någonstans i periferin. Men hans närvaro blir aldrig för påtaglig. Tyvärr tappar låtarna i slutet av skivan lite av den glöd och intensitet som är The Arcade Fires adelsmärke.

Johan Joelsson

ARTANKER CONVOY

"Mature Fantasy"

The Social Registry

Låtarna på *Mature Fantasy* är skrivna till dansföreställningen *Submerge* som framfördes på The Mercosur Theater Festival i Cordoba, Argentina. Och trots att det nästan enbart handlar om instrumentala låtar är deras sväng så oemotståndligt att de fungerar lika bra på skiva. Sextetten från Brooklyn har på sin andra EP skapat musik som passar lika bra till förfesten som till efterfesten. Och det lär ha höjt dansföreställningen till oanade höjder.

Andreas Eriksson

BACKYARD BABIES

"Live Live in Paris"

Sony/BMG

Denna liveplatta från den franska huvuds-taden innehåller allt du väntar dig av Backyard Babies; attityd, sveltiga riff och ett jävla ös! Det handlar självklart om öl- och adrenalininstinn rock'n'roll att headbanga till – och förmodligen gick ingen hem besviken från La Maroquinerie natten mot den 7 maj 2004. Rock'n'roll!!!!

Gary Andersson

LOU BARLOW

"Emoh"

Domino/Playground

Jag skulle så gärna hata eller älska *Emoh*, Lou Barlows första riktiga soloskiva. Bara något av de ytterligheterna. Det skulle kännas så skönt att glömma nittioåtta och slänga bort indierocken för evigt i ett hörn med gamla taskiga minnen och smutsiga kläder. Eller så kapitulera inför en stor låtskrivare, äntligen, stoltsera med att i femton år insett hans genialitet. Inget av detta kommer att hända. Kanske en dragnig åt det försträmda, men det är en humörsak.

Visst är *Emoh* långt bort ifrån det jag lärde mig älska med Sebadoh, Sentrifidoh och Folk Implosion. Långt ifrån bandbrus och väljudande gnissel och distade basar och in i en värld befolkad av män med skägg, tillyxad romantik och lite folkrock i största allmänhet. Inte så att den jublande bubblar över mig med mysockor och verandor i behagligt mellanvästernljus men inte heller en tillräcklig gubbvändning för att jag skall beordra först rollator och sedan dödshjälp. Istället bara en samling lagom loja visor, prydliga, småkluriga texter väldigt vänliga i all sin enkelhet. Den där brännande kantigheten, desperationen, sorgenheten, över huvudtaget det som gjorde *Bubbel and Scrape*, *Bakesale* och *Harmacy* till någonting mer än en genrerövning är bortslipat till en välmenande massa, stänk av svärmod men indränkt i hemtrevlighet. Höjden av mys är *The Bal-lad of Daykitten*, men den är kanske ironisk. Och egentligen är det bara bortkastad tid att sitta och försöka analysera sig till hat eller kärlek till en skiva som säkert inte betyder ett dugg egentligen. Jag glömmar bort Lou och hans bekymmer. Tycker bara att saker och ting har sin tid och plats. Jag hämtar hem väldigt lite på *Emoh*. I en förtjusande tillvaro med bubblande syntar och ringlande lägereldsgitarrer känns den inte

lika socialt missanpassade romantiken inte särskilt tilltalande, bara lätt unken och småtråkig.

Fredrik Eriksson

BLUE MAGIC
"Magic Fantasy"
 Last Buzz/Border

Säger det igen och igen om det behövs. Skandinav ska INTE spela blues. Blue Magic kommer från Danmark. Och ger sig på bluesen från bakgatorna runt Beale Street i Memphis. Aldrig upphetsande. Aldrig riktigt upprörande. Bara ointressant.

En fråga. Bara för att man kan spela munspel måste man då spela hela tiden?

Per Lundberg GB

CEx
"Starship Galactica"

Temporary Residence/Border

Frågan är om man vågar borda den farkost som styrs av Rjyan Kidwell. Att hamna i ett rymdskepp där en fullkomlig galning och vrickad skämtare sitter bakom spakarna kan ju vara allt annat än tryggt. Men det är faktiskt läge att kliva ombord. Den musikaliska rymd Cex tar passagerarna till är både omväxlande och bra. Rymdskeppet bär upp av kraftiga electronica-motorer som har lärt en del av IDM-vågen. Sen förgylls dess passagerarutrymmen av glitchigt knaster och sprak. Vid kaffeautomaterna plinkar en akustisk gitarr och får en för en stund att tänka på Four Tet. Men så var det humorn. Den känns ibland lite väl sexfixerad och hurtigt studentikos, men som tur är väljer kaptenen Cex att inte basunera ut sin röst alltför ofta. Och då funkar det. Så spänn fast bältena och häng med på en tur ut i rymden.

Mats Almegård

CURTIS CHIP
"Eating Paste"

Ad Noiseam/import

Robag Wruhmes fantastiska album *Wuzzelbud "KK"* från förra året inleddes av en datagenererad röst som sa: "Welcome to 8-bit style". Och Curtis Chip skulle definitivt kunnat inleda på samma sätt. För det är nämligen 8-bitars electro med lekfulla rytmer, upptrasade samplingar, gnisslande harmonier och en otroligt digital känsla som återfinns på *Eating Paste*. Av de femton låtarna på skivan har sex redan givits ut som tolv på Zed Records. Ad Noiseam ger ut dem och en rad remixar på samma spår. Det är en skön blandning som hela tiden behåller glimten i ögat och håller experimentlustan vid liv. Dessutom medverkar svenska hårdingen Tarmvred och hans mix på *That's Not it At All* får mig att längta efter ett nytt album med honom.

Mats Almegård

SEAN COSTELLO
"Sean Costello"

Artemis/Showtime

Ta en stor dos Memphisblues och en gnutta Staxsoul och du får Sean Costello. Sean tolkar Al Green och Bob Dylan! Trots sin unga ålder så sjunger Sean med förvånans värt vuxen röst. I längden blir hans tredje album väldigt tunt och förutsägbart.

Per Lundberg GB

THE CHRIS STAMEY EXPERIENCE
"A Question of Temperature"
 Yep Roc/Border

Genom åren har The dB's gamla frontfigur Chris Stamey varit involverad i oräkneliga projekt. Han har spelat med Alex Chilton och The Golden Palominos och producerat låtar för bland andra Helium, Tift Merritt och Alejandro Escovedo. Sedan dess har han slagit sig ihop med Yo La Tengo och spelat in ett album med egna låtar och några covers. Klassiker som The Yardbirds *Shape of Things*, Televisions *Venus* och Creams *Politician* avverkas lite väl troget originalen men spåren som bär Stameys signa-

tur är fin popmusik. För övrigt är albumet i stort sett identiskt med plattan *V.O.T.E.* som gavs ut före det amerikanska presidentvalet i höstas. Men då hette gruppen inte The Chris Stamey Experience utan bar det mer explicita namnet Chris Stamey with Yo La Tengo.

Robert Lagerström

THE DEARS

"No Cities Left"

Bella Union/BonnierAmigo

Det är inte första gången någon skriver att Murray Lightburn i Montrealkollektivet The Dears låter som Morrissey och garanterat inte heller den sista. Likheten är ett filter man måste ta sig igenom om man ska kunna ta till sig The Dears pretentiösa domedagspop. Första låten *We Can Have it* har i och för sig ett mer Interpol-liknande driv och frustration – trots trumpet och mer organisk känsla – så man kan lura sig. Men rätt snart dyker brösttonerna upp och det är bara att kapitulera eller stänga av. Nästan Pink Floyd-flörtande *Who Are You, Defenders of the Universe* går faktiskt att smälta om man är lagd åt det hållet. Men sedan blir Mozvibbarna åtminstone mig övermäktiga. Till exempel låter *Lost in the Plot* verkligen som att östra Los Angeles nye hjälte tagit klivet in i The Dears studio på riktigt.

Och problemen slutar inte där. Även om The Dears är bra, riktigt bra till och med, och blandar in så många instrument i sin tydligt anglofilistiska musik som de bara kan ibland, så tycker man sig känna igen alldeles för många element från andra artister för att det ska vara riktigt lyssningsvärt.

Vissa musikälskare fullkomligt dyrkar band som bär sina idolors porträtt som knappar över hjärtat. De kommer med största sannolikhet att placera The Dears på favorithyllan bredvid Blur, Suede, Auteurs, Bowie och Moz. Vi som tillhör en annan kategori gör bäst i att ignorera *No Cities Left* helt.

Kalle Malmstedt

DEATH IN VEGAS

"Milk it"

Concrete/Sony

Lagom till deras senaste skiva kom ut i höstas så bytte Death in Vegas skivbolag. Givetvis vill det gamla skivbolaget mjölka ut så många kronor ur bandet som möjligt, så här kommer en Best-of-samling. *Milk it* visar snyggt upp Death in Vegas speciella mix av rock och dansmusik, och är en bra sammanfattning av de tre Concrete-albumen. Första CD:n innehåller albumspår (det är faktiskt inte bara singlar som är med), medan CD2 består av en mängd remixar och någon enstaka raritet. Personligen spelar jag mest remix-CD:n – fast jag hoppar över Polyphonic Spree-mixen av *Scorpio Rising* med Liam Gallagher, den passar inte alls in – då Death in Vegas låtar funkar riktigt bra i lite mer technofierad kläddräkt. Snygga versioner av *Hands Around My Throat*, *Dirge* och *Twist and Crawl*. Och så den underbara Dave Clarke-remixen av *Rocco*, som bara den berättigar ett inköp.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Ferrispark Records Sounds Vol. 1"

Ferrispark/import

Tolv tolvummare under tre år är vad Ferrispark gett oss. Nu kompileras dessa på en CD så att de som blivit trollbundna av den djupa Detroitshousen på dansgolvet också kan få lyssna hemma. Vi får musik av (bland andra) Keith Kemp, Scott Ferguson och Silvio Manuel. Och visst, det kanske funkar i hemmastereon också. Men det är ändå musik som kommer bäst till sin rätt ute på ett dansgolv. Den djupa monotonin i låtarna kräver en rejäl baslåda och har

man inte det kanske man ska skaffa tolvor-na och ge sig ut i natten.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"San Francisco Sessions: JT Donaldson & Lance Desardi"

Om Records

"Ministry Of Sound. The Annual 2005. Scandinavian Edition"

Ministry Of Sound/Universal

Två dubbel-CD-samlingar att skaka rumpa till. JT Donaldson & Lance Desardi tar det funksugna housefolket i handen och leder det genom basgångar djupare än Kar Wai Wongs filmer och piskande rytmer vildare än de sista vargarna i Sverige. Med undantag för Röyksopp i remixad version, Naked Music och Solid Groove är det inga överretableerade namn som återfinns i deras oklanderliga mix. Djup, skön och dansant house för den redan invigde alltså.

Annat är det så klart med den mix som DallasSuperstars presenterar på Ministry of Sounds årliga partybomb. Här finns visserligen mindre kända namn representerade, men det är även en hel del listfavoriter såsom Eric Prydz, Junior Jack och Scissor Sisters som trängs bland de fyrtio spår. Men de flesta kommer i nya eller alternativa versioner till de man hört på radion. Och när Mylos *Drop the Pressure* pumpar igång med sina filtereffekter är det en ren njutning. Inget nytt, men ändå så bra.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Reggae Rarities Box Set"

Trojan/Border

Trojan har massor av inbitna fans. På etikettens nätförum ansåg många att den femtonde boxutgåvan skulle bestå av svåråtkomliga låtar som de själva skulle få välja. Och så fick det bli. Omkring 150 spår kom upp på förslag och efter mycket möda och stort besvär valdes 50 stycken ut för att hamna här.

Den första skivan rymmer material från den senare hälften av sextioalet som inte sällan andas skön doo wop i charmig baktakt. Lyssna bara på Johnny Melodys *Govern Your Mouth*, Austin Faithfuls *Ain't That Peculiar* och Carlton Alphonsos *I Have Changed*. Platta nummer två tar vid 1969 och sträcker sig några år fram i tiden med fina låtar som *Last Lick* med Tommy McCook & The Supersonics, *Feel a Little Better* av Lloyd Parks & The Techniques och *Going in Circles* med Bobby Davis & The Sensations. Slutligen kretsar den tredje skivan kring låtar som var populära i England under sjuttioalet. Den är årligt talat så där och bjuder på en hel del tidstypisk kitsch – som Teddy Browns version av countryklassikern *Rose Garden*, Winston Francis smäktande *A Little Today, A Little Tomorrow* och Gene Rondos *Ramblin' Man*. Och det dolda bonusspåret med Kaiser Bill kunde omvärlden också ha klara sig utan. Men i övrigt innehåller den här boxen ganska mycket godis.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Varano Music"

Klub Gaffa/Playground

Danska duon Puddu Varano gick skilda vägar för ungefär ett år sedan. Morten Varano kör sedan dess vidare på egen hand, vilket dock inte innebär att han behöver känna sig ensam. På den här samlingen har han dragit in en hel hop med människor för diverse samarbeten. Diane Charlemagne som hörts ihop med Moby, Wunmi som jobbat för Masters At Work och Trüby Trio och svenske rapparen Chords är några av dem som ser till att Varano får sällskap i studion. Musikaliskt skiljer sig de olika projekten åt en del, men grunden är funksoulig dansmusik. Carla Alexandars *Volume* och

Los Chicharrons *Love Magic* är segdragna, men i övrigt är det dansant och smätrevligt hela tiden. Bäst är det i Dynamoes *Clowns and Prophets, Bitches and Backers* och Money Your Loves *For Kristoffer*. Där bevisar Varano att det inte bara är pölse som går hem i Danmark, utan en och annan funkbургare också.

Mats Almegård

DOVES

"Some Cities"
Heavenly/Capitol

Om drömsk och brittisk popmusik är din påse bör du ge Doves din uppmärksamhet. *Some Cities* är bilåkarmusik som harmonierar med ett landskap i skymning. Stråkar, rika refränger samt nyfikenhet på reverb och andra medel till att skapa rymd i ljud-bilden finns i överflöd. Och det är vackert som en sommarvarm oljemålning. Man förnimer ljuskällor i bildens utkant. Plattan är omfammande och trygg i all sin naivitet. Färden genom de elva spåren känns mjuk och kuddig, som att sticka in ansiktet i sockervadd. Och även om låtarna inte skiljer sig så mycket från varandra är helheten ändå inte fattig på idéer eller nyanser. Resan är definitivt målet.

Gary Andersson

EDGUY

"Hall of Flames"
AFM/Sound Pollution

När skivbolag märker att deras gamla artister gör succé hänger de snabbt på. I det här fallet är det tyska AFM som vill tjäna en hacka på Edguys popularitet.

Hall of Flames, från 2004, innehåller två skivor. Den första en Best Of, den andra en bonusdisk med bland annat tidigare outgivna låtar. Edguy från Tyskland spelade under sin AFM-tid långtråkig, europeisk, melodlös power metal. För den som inte upptäckte bandet förrän efter skivbolagsbytet är det här ändå bra musikhistoria. En del av låtarna ingick i senaste turnéuppsättningen, så som *Tears of a Mandrake*, *Out of Control* och *Vain Glory Opera* med sitt sorgliga syntljud.

Torbjörn Hallgren

ELECTRIC COMPANY
"Creative Playthings"

Tigerbeat 6/Dotshop.se

På sin blog berättar Brad Laner om när han var hemma med sin tjugo veckor gamla son Julian. På TV visades Sex Pistols *Anarchy in the UK* och lille Julian vände sig direkt mot TV:n och följde intresserat vad som hände under hela låten. "Yes I'm proud" avslutar Brad Laner sitt lilla inlägg. Och visst, klart att killen ska vara stolt. *Creative Playthings* är en hyllning till sonen och gjordes när Brad väntade med spänning. Men här finns inga mysiga barnkammarhits eller urvattnade hits för kids-låtar. Och det behövs ju förvisso inte, eftersom sonen verkar gå igång på helt andra grejor.

Dock känns skivan som ett grävtåg åttio-talsnostalgi. Electric Companys elektronica bär nämligen många spår av sisådär tjugo år gammal elektronik och indie. *Early Teeth* (någon som anar en stolt blivande fader?) ekar av New Order, *Is There Another Door to Door?* av Killing Joke och *Recalcitrant Remote Comptroller* av Buggles kombinerat med Devo. Allt med glimten i ögat och rätt fingrar på rätt kontroll. Hoppas att Brad Laner får fler barn så att inspirationen till skivor som denna infinner sig igen.

Mats Almegård

EPO-555

"Dexter Fox"

Crunchy Frog/BonnierAmigo

Köpenhamnsband, ett av de största i de inhemska indie-kretsarna. Som bjuder på en underhållande resa mellan genrer. Smärffande ibland, på ett sätt som borde

göra bolagskollegerna The Raveonettes småavis. Elektroniskt ibland, dock utan att tappa poptrådarna, som verkar vara utgångspunkten. *Dexter Fox* är ett album av ett band med självförtröende, som vågar ta ut svängar och verkar kunna leka fram när linjerna blir för raka och smalspåriga. Ambitiöst och engagerande...

Inte speciellt förvånande i och för sig, med tanke på Crunchy Frogs artiststall. Förutom Raveonettes återfinns där även bland annat The Tremolo Beer Gut. Värt att upptäcka.

Niklas Simonsson

EXTOL

"Blueprint"

Century Media/Border

Norrmännen i Extol lyckas på samma sätt som svenska Soilwork kombinera hårda och knivskarpa gitarriff med en blandning av traditionell metalsång och mer emotionell rockstämma. Och de lyckas nästan lika bra som sina svenska kollegor. Problemet på *Blueprint* är att det blir för klistrigt i de känsliga sångpartierna. På något sätt blir kontrasterna för stora.

Andreas Eriksson

FINESSE & RUNWAY

"Finesse & Runway"

DINO FELIPE

"I'm You"

Schematic/Border

När Dino Felipe var sex år gammal brukade han spela in fågelkvitter och spela upp det för fåglarna på hög volym. Var det en varm dag blev de tokiga. Lite samma känsla är det över Felipes soloalbum och det han gjort under namnet Finesse & Runway tillsammans med Melba Payes. En varm dag kan det här få vem som helst att bli tokig – jag är säker. Fast jag har inte testat. Det är januari och båda skivorna känns lagom långfinger i luften och damp-elektronik. Där Finesse & Runway satsar mer på melodier och låtbyggen gör Felipe själv knepig elektronica som är skyldig Sheffield en hel del. På olika sätt är dessa båda skivor en spark i magen och ett läskigt ironiskt leende. Och en hel del kärlek bakom ytan.

Mats Almegård

FOZZY

"All That Remains"

Steamhammer/Playground

Ni som slaviskt följer wrestlingen från amerikanske WWE på ZTV känner förmodligen till Chris Jericho. Att han är sångare i Fozzy kanske dock inte var lika bekant. Men visst, kunde The Rock slå sig in i finsmakarelliten (näja) i Hollywood så kan väl andra lyckas utanför ringrepen.

Men folk som ger sig in i andra branscher lyckas med minst sagt olika resultat. Mats Wilander, Frank Andersson och David Hasselhoff är några ur listan där resultatet minst sagt varit varierande. Men Fozzy gör lyckligtvis inte dem sällskap. *All That Remains* ger prov på bra hårdrock där gitarrerna ibland nästan når nu metal-tyngd (*The Test*). Klassisk hårdrock, utan alltför uppenbara tillbakablickar.

Även om den inte skakar om rocken in i dess grundpelare är *All That Remains* definitivt något för den som thirstar efter bra hård metal.

Niklas Simonsson

THE FRAMES

"Burn the Maps"

Anti/BonnierAmigo

I låt nummer åtta händer det äntligen.

Irländska The Frames vaknar upp ur sin sävlighet och larmar loss i *Underglass*. En dänga som påminner en del om gamla fina Hüsker Dü.

Annars verkar The Frames, som tydligen brukar sälja platina i hemlandet, på sitt femte studioalbum *Burn the Maps* främst

vara intresserade av att göra präktig och pretentiös indie-rock. Som oftast är lugn och spröd, men som då och då mynnar ut i sammanbitna crescendon. Tyvärr känns båda känslolägena såväl kristna som trista. Gåsp.

Daniel Axelsson

FRENCH KICKS

"The Trial of the Century"

Eat Sleep/Border

Nick Stumpfs röst låter förkyld, och det passar så bra ihop med den mjuka instrumenteringen French Kicks håller sig med. Bandet ligger på gränsen till vad jag tål när det kommer till yta. Ändå kan jag inte låta bli att gilla deras smöriga och lätt pumpande åka-bil-i-regnet-musik korsat med The Strokes. Det är lite coolt, lite mysigt, sorgligt samt lagom glattigt.

Det är just det där lättsamma som jag gillar. Det bekymmerslösa över de smekande syntmattorna och sångstämmorna som är lika behagliga som vattenporlande en sommardag.

The Trial of the Century är alldeles perfekt att ha som schmooze-musik till dämpad belysning och två glas rödvin. Eller när du ligger i sängen på söndagen efter två flaskor rödvin.

Mikael Barani

GENERAL PATTON VS. THE X-ECUTIONERS

"General Patton vs The X-Ecutoners"

Ipecac/Border

När det gäller musikaliska experiment och projekt är Mike Patton (Faith No More, Mr Bungle) lika månghövdad som en produktiv hydra-familj. Och på pappret ser detta samarbete mycket intressant ut. Resultatet blir tyvärr inte därefter, inte på långa vägar...

Det spretar för mycket om plattan, den borde ha bantats ner rejält från sina 23 spår. Hälften hade varit tillräckligt, eftersom det är för mycket skits, filmcitat-samplingar och korta transportsträckor. De verkar ha inriktat sig på att göra en cool helhet – mycket samplingar från filmer, scratch och liknande – istället för att göra starka låtar. Mer tunga beats och mer Patton-sång hade definitivt varit att föredra.

Verkligen synd, för med näsan inriktad mot det väsentliga kunde det ha blivit riktigt intressant och inte, som nu, stannat vid ett hastverk.

Niklas Simonsson

GUANO APES

"Best of Guano Apes"

BMG

Ungefär samtidigt som MTV började säcka ihop upptäckte jag den tyska musikkanalen Viva 2. Där spelades de bra banden. De som spelade tuff och bra musik. Eftersom kanalen var tysk dök det upp en massa inhemska band. Många av banden var inte särskilt bra, men än idag har jag en oväntat kunskap om tysk rockmusik.

Ett av dessa tyska band som spelades flitigt var Guano Apes. De dök upp när keps-metallen hade tagit fart och med sångerskan Sandra Nasic i spetsen påminde de om ett tråkigt Tura Satana.

Nu har tyskarna samlat ihop sina hits, som antagligen inte är särskilt hittiga här hos oss i Sverige. Det enda undantaget torde vara snowboard-låten *Lords of the Boards* som jag hört nämnas av några av mina snö-älskande vänner. Balladen *Rain* är i och för sig fin, och jag gillar det paranoia riffet i *Don't You Turn Your Back On Me*.

I övrigt är detta en könlös skiva.

Mikael Barani

HANSON

"Underneath"

3CG/BonnierAmigo

Den fräschör brödratrion Hanson ägde när de var unga (!?) har helt försvunnit och

bandet har åldrats/mognat rekordsnabbt – på *Underneath* låter de som Bryan Adams! Bredbent poprock utan charm inriktad på den amerikanska, mindre nogräknade, massan som förmodligen nickar i takt till "rockiga" och "catchy" spår som *Hey* och *Xx*. Visst låter jag extremt elitistisk nu, det inser jag, men detta är otroligt stelnad och genomtrist musik för folk som inte bryr sig om vad de lyssnar på. Och som ljudkuliss funkhar *Underneath* lysande. Men jag blir ändå irriterad varje gång jag sätter på plattan. Det misstaget gör jag inte om.

Gary Andersson

IMPALED

"Death After Life"

Century Media/Border

Sjuk humor, en läkarmottagning för de döda och ett tempo som känns skadligt för hälsan. Impaled från Oakland blandar och ger från sin värld av lik och förruttnelse men gör det med glimten i ögat. Det är det som höjer *Death After Life* till något mer än en massiv, kompakt mur.

Andreas Eriksson

JUMP4JOY

"The Greatest Boogie & Swing Collection" Last Buzz/Border

På jazzpuben Stampen i Stockholm huserar en orkester som lyckats uppfinna en tidsmaskin. Den heter Jump4Joy, och tar dig med ända till femtioalet. Närmare bestämt på en tripp till New Orleans, ner till swingpjattarna på någon rökig källarklubb, hem till Fats Domino och tillbaka igen.

Ger man sig in på sådan hal is gäller det att vässa kontrabasen och sim-salabima med trumstockarna för att få det rätta svänget. Det där vansinniga Baloo-öset som får vem som helst att skaka rumpa.

Och Jump4Joy svänger, även om musiken gör sig störst rättvisa på en kokhet scen. De får inte mig att hoppa av glädje, men de ska verkligen ha en eloge för att de håller liv i femtioalets kulturarv på ett så barnsligt, lekfullt sätt.

Jag vänder hellre skivor med Fats och Jerry Lee Lewis och hävdar att det mest spännande med Jump4Joy är att de har en egen gospelkör. Vad den heter? Joy Division, så klart!

Christian Thunar

KINGS OF TOMORROW

"Trouble"

Defected/Border

SLOPE

"Komputa Groove"

Sonarkollektiv/Border

Sandy Rivera följer upp sitt succéalbum *Finally* med *Trouble*. Han har velat spela in ett album helt utan samplingar, för att visa att modern dansmusik inte behöver förlita sig helt och hållet på teknik. Goda intentioner och det är inget att säga om dem.

Trouble är faktiskt inte så mycket att säga om alls. *London Fog* är djup skön house och några spår till håller relativt hög klass. Men totalt innehåller albumet alldeles för seg och oengagerad smethouse.

Detsamma gäller tyvärr Slopes andra album *Komputa Groove*. Mer digitalt än Kings of Tomorrow. Men lika trist och städad house som inte sticker ut åt något håll. Duons π Funk är i och för sig matematiskt exakt funk och en rolig blinkning åt G-Funken. Men lite humor räddar inte en trist skiva.

Mats Almegård

ANDREY KIRITCHENKO

"Interplays, in Between"

Ad Noiseam/import

När nu äntligen Jusztjenko svurit presidenten kanske det kan bli lite lugn och ro i Ukraina. Och varför inte använda sig av ukrainaren Andrey Kiritchenkos musik som en rogivande faktor i uppbyggnaden av stabila strukturer? Nu är det här långt ifrån

någon explicit politisk skiva, men faktum är att den skulle fungera uppbyggligt på många. Och det är väl något politiker kunde gå loss på.

Kirichenkos musik har något lugnande över sig. Det må vara blandningen av akustiska instrument och elektronik, eller blandningen av clicks och glitch-ljud i kombination med fältinspelningar och spröda stråkar. I nio spår letar han sig försiktigt fram till ett uttryck som är kraftfullt och samtidigt väldigt bräckligt. En skiva som utmanar och helar på samma gång. Jag tror på dess helande kraft, inte bara för Ukraina, utan även för alla som vill ha en dos ny inspirerande musik.

Mats Almegård

JOHN LEGEND

"Get Lifted"

Columbia/Sony

Kanye West-protegen John Legend har redan fallit många på läppen – och i avsaknad av ny musik från D'Angelo är detta förstäligt. *Get Lifted* är en supernice platta med ett överflöd av sköna soulharmonier som smittar av sig som ett välklingande skrat. Johns klassiska sångröst funkhar också utmärkt rakt igenom, men jag saknar de där riktigt självklara låtarna som får tiden att stanna. Snyftiga *Stay with You* är nära att nå fram. Och självklart gospelfylla *It Don't Have to Change* och avslutande funkiga *Live it Up*. Dessutom når flera andra upp till MVG utan att jag bryr mig så mycket. För plattan riskerar ibland att tappa tempo och bara plana ut. D'Angelo hade aldrig släppt taget om lyssnaren så...

Gary Andersson

ERIK LEVANDER

"Tonad"

www.neongallery.nu

Erik Levander är en ung svensk som flyttat till Köpenhamn för att plugga till arkitekt. Han har lite tid över för att göra elektronisk musik också, vilket man ska vara glad för. En och annan Oval-influens lyser igenom, liksom en hel del blinkningar åt Fennesz, men det Erik presterar står bra på egna ben. Han har ett förflutet som postrockare och det kan man ana i hans smått episka kaskader av elektronik. Det är väl även det som får tankarna att vandra åt Fennesz håll. Extra tydligt blir likheten i *Strimlar alla spår*, där det låter som om dronesluden just strimlar ner den finstilla elektroniken i små små beståndsdelar. Samtidigt som de tillsammans bildar en ljudvägg, stark och aggressiv för att välta byggnader.

För att fortsätta jämförelsen: där Fennesz kändes lite väl opersonlig och distanserad på *Venice* från förra året, lyckas Erik Levander. Han ingjuter nämligen liv, kött och blod, i sina elektroniska klangskisser. *Drömmen om köpmaskinernas gemenskap* är ett tydligt exempel på ett stycke som andas, vrider sig och lugnar likt en modern vaggvisa, utan att för den skull tappa den nödvändiga distansen.

Mats Almegård

MIDNIGHT MOVIES

"Midnight Movies"

Emperornorton/Showtime

Ibland blir det väldigt tjugitigt med sångerskor som omnämnas ha en så "personlig" och "speciell" röst. Men ibland stämmer det, vilket är fallet med Midnight Movies sångerska Gena Oliver. Hon är skönt befriad från wailande och liknande utsvävningar. När hon sjunger strålar det personlig touch och obunden variation. En bra komplement till musiken, som också rör sig över okomersiella marker (om uttrycket tillåts). Den lysande *Oh Twilight* är en skimrande blandning av klassisk filmmusik mald genom ett psykedeliskt filter. Soundet är tjockt och sparsmakat om vartannat, och sannerligen

tilltalande. Låtarna sätter sig fort samtidigt som de förhoppningsvis kommer att räcka länge. Och eftersom detta är bandets debut finns förhoppningar om storslagen musik framöver också...

Niklas Simonsson

THE MINUS 5

"At the Organ"

Yep Roc/Border

The Minus 5 är en slags supergrupp med bland andra Scott McCaughey och Peter Buck. Den sistnämnde är medlem i R.E.M. När bandet för ett par år sedan spelade in skivan *Down with Wilco* blev det killarna i just Wilco blev en handfull låtar över. De och två till utgör det här minialbumet som bjuder på trevlig seextiotalinspirerad pop. Ingenting att skriva hem om.

Robert Lagerström

TEEDRA MOSES

"Complex Simplicity"

TVT/Playground

Har man hört det förut så har man hört det förut. Och denna radio-r'n'b är av det könslösare slaget, *Complex Simplicity* får mig knappt att höja på ögonbrynet.

Allt följer ju planen, Teedra sjunger och kvider Beyoncé-aktigt över perfekta cock-tailbeats – och jag försöker kväva mina gäspningar. Denna debutplatta är alldeles för klinisk, oengagerad och planerad för att locka mig. Den har ingen riktig karaktär. Vilket innebär att jag inte återkommer. Det finns ju så mycket annan modern soulmusik som griper tag.

Gary Andersson

MOTORMARK

"Chrome Tape"

Digital Hardcore/Sound Pollution

Jane Motoro och Marko PoloRoid utgör duon Motormark och är en elektronisk variant av The Kills med ytterligare tyngd på trummaskinen. *Chrome Tape* stängar, stönar och tjuter sig fram och trots att de beträder electroclash-land några gånger för mycket är det något med drivet och attityden som känns fräsch.

Andreas Eriksson

MPG

"Martie Peters Group"

MTM/Showtime

Efter tio år i Push hoppade Martie Peters av och bestämde sig för att göra en soloplatå. Idag är den här. Melodiös hård rock med ett kryddmått sleaze i sig. Danske Martie Peters bär dessutom Michael Bolton-frilla, för att stryka under vilken sorts rock han ägnar sig åt. Hans lätt bronkita sångröst har ofta liknats vid Mike Tramp i White Lion, och inte helt överraskande turnerade de två tillsammans i Danmark förra året.

De bästa låtarna är inledande *The Beast Inside* och partydången *Riot on the 5th Floor*. Men det blir aldrig särskilt bra och skivan lär samla mycket damm. För den som vill köpa musik som verkligen är party och sleaze rekommenderas Bang Tango *Ready to Go* från 2004. MPG blir aldrig så bra att det är värt 170 spänn.

Torbjörn Hallgren

MR JONES MACHINE

"New Wave"

Progress Productions/Border

Förr influerades Jouni Ollila av hårdsyntare som D.A.F. och Nitzer Ebb. Det var under hans tid i Pouppe Fabrick. Idag är det andra gamla syntare som står som musikalisk förebild för vad Jouni och brorsan Jarmo gör tillsammans med Magnus Lindström. Nu är det ju ingen direkt hemlighet, redan i albumtiteln är kartan ritad och vi vet att vi befinner oss i new wave-land.

Till skillnad från många andra svenska new wave/syntpopsband verkar dock inte den största influensen komma från Depeche Mode. Det är skönt, för sångare som vill

låta Dave Gahan har det inte rådit någon direkt brist på i svenska syntpopshistorien. I stället blickar Mr Jones Machine mot Ultravox, Gary Numan och Visage. Och de gör det ganska eget, vilket också är skönt. Visst, *My Time* påminner lite väl mycket om *Rage in Eden* och *Shadow of a Doubt* om *Visions in Blue* med Ultravox. Men det är ändå en helt okej syntpopskiva.

Mats Almegård

MY SIXTH SHADOW

"Love-Fading Innocence"

Watch Me Fall/Masterpiece

Som ett HIM i lightformat, utan vare sig tyngd, kraft eller utstrålning. För mycket uppfiffad pop som grundstomme. Nästan alla spår på *Love-Fading Innocence* verkar ha haft just HIM:s *Poison Girl* som mall. Dessutom är sångarens röst alldeles för ynglig och vek. My Sixth Shadow får egentligen bara till det en gång – *As You Hurt Me* har både driv och aggressivitet. En beslutsamhet, som i övrigt är saknad. Då räcker det aldrig speciellt långt.

Om detta är gothens framtid är jag fylld av oro...

Niklas Simonsson

NIGHTRAGE

"Descent Into Chaos"

Century Media/Border

Med snygga riff och en härlig variation återvänder Göteborgsbandet Nightrage med sitt andra album, uppföljaren till *Sweet Vengeance*. Och det sparas inte på krafterna när sångaren Tomas Lindberg attackerar mikrofonen, när gitarristerna Marios Iliopoulos och Gus G driver fram låtarna (även om det stundtals blir lite för mycket åttioitalshårdrock över strängarna) och trummisen Fotis Benardo och basisten Henric Carlsson skapar en tung death metal-grund som är säker att stå på långt in i framtiden.

Andreas Eriksson

JOHN NORUM

"Optimus"

Mascot/Border

Det senaste halvåret har varit händelserikt för John Norum. Och intensivt bevisligen. I höstas släpptes *Start from the Dark* – återföreningsplattan med Europe. Men bara för det har solokarriären inte lagts på gitarrhyllan. Flera av låtarna på *Optimus* skrevs simultant med materialet för Europe-plattan (John hade tydligen besvär med på vilken skiva vissa låtar skulle hamna).

Han sjunger själv på plattan, och det låter inte alls pjåkigt. Inledande *Chase Down the Moon* är riktigt tung – dessutom är det skönt att slippa de värsta utsvävningarna i solona, som annars är en vanlig åkomma när gitarristen är i fokus. Soundet är mer tungt sjuttioital än glammigt åttioital. Livet verkar leka för John, för så här bra har han inte låtit sedan den snart 20 år gamla solodebuten *Total Control*.

Niklas Simonsson

OJLM

"The Light Album"

SMALL JACKETS

"Play at High Level"

Go Down Records

Jag kan inte säga att jag har bra koll på den italienska musikscenen. Förutom Gian-na Nannini och garagebandet Rollercoaster, vad finns det? Ingen aning. De "italian crooners" som finns i min skivhylla räknas ju inte eftersom de alla föddes i USA. Hur som helst, skivbolaget Go Down Records har svensk distribution och där ligger OJLM och Small Jackets. Det förstnämnda ser på omslaget ut som Interpol i svarta kostymer, röd skjorta och svart slips. Men de är i biografen betitlade psychrockers. *The Light Album* är en enda lång ljudmatta av skrammel där de nio spåren växer ihop till oidentifierbara låtar. Det blir fruktansvärt tråk-

kigt. Var är melodierna som sätter sig i huvudet? Var är refrängerna som man senare nynnar i duschen? Inte på *The Light Album* i alla fall.

Raka motsatsen till OJLM är Small Jackets som verkar haft en school of rock-lektion med Jack Black. Flera spår på plattan känns som en slags tribut till klassiska rockband. Jag får känslan av att ha hört låtarna tidigare, som om de vore covers, vilket de inte är. Men de sätter sig med en gång, så pass att efter en genomlysning känns det som om jag lyssnat på Small Jackets sedan barnsben. Eller också har de gjort så snygga, subtila rip offs på andra låtar att jag inte kan säga varifrån de är snodda. Det låter oerhört negativt kanske, men det är snarare tvärtom. Det bästa är nog att den ene sångaren lyckas låta som Scott Weiland å la Stone Temple Pilots (han sjöng bättre i det bandet) eller Layne Staley från Alice In Chains. Både Weiland och Staley sjunger ju på ett bokstavligt sammanbitet sätt. Det, tillsammans med klassiska gitarrieff och bra refränger gör Small Jackets skiva värdig en plats i bilste-reon om livet vore en roadmovie. Jag tror Jack Black gav dem bra avgångsbetyg.

Annica Henriksson

OPEN HAND

"You and Me"

Trustkill/BonnierAmigo

Post-grunge är enormt stort i Nordamerika. Kolla på ett band som Matchbox 20. Gigantiska där. Inga alls här. Vet ej vad det kan bero på. Kanske bara så enkelt att det bor så många fler där borta och att det tar längre tid för en genre att bli "ute". Open Hand är ett relativt nytt band. Debutplattan kom 2003. Visst låter det kompetent men som de flesta band i den här genren så lider man av stora Tool-komplex. Låtbbyggnad, produktion och sättet att sjunga. Och Open Hand kommer aldrig i närheten.

Per Lundberg GB

OSCAR DANIELSSON & EMMA NORDENSTAM

"Särskorpor"

Vesper/BonnierAmigo

Maria Bloms filmdebut har gått ganska skapligt får man säga. *Masjävlar* belönades nyligen med Guldbaggen för Bästa Film – samt att hon själv kammade hem Bästa Manus för samma film. Inte illa, och en aning hårdraget kanske *Särskorpor* kan kanske rida lite på denna framgångsvåg. Det är musiken till hennes pjäs som spelas på Stockholms Stadsteater där musiken skrivits och framförs av Oscar Daniels-son och Emma Nordenstam.

Flertalet låtar påminner lite om Bo Kaspers Orkester i deras mer sparsmakade ögonblick. Små betraktelser av vår vardag, med inte mer komp än nödvändigt. Att få vara två och *En ganska lyckad kväll* är exempel på det. Och även om musiken så att säga är ryckt ur sitt sammanhang håller den bra som ett rent album – som mer än väl förtjänar lite nyfikna blickar av *Masjävlar*-fans...

Niklas Simonsson

PAIN

"Dancing with the Dead"

Stockholm Records

Borlänge. Krogmiljö. Arbetsnarkomanen Peter Tägtgren har efter avslutat maratonpass i studion precis sänkt två rom & cola. Varpå han handlost faller till golvet, utan puls.

Han var dock snart på benen igen, till synes helt utan men. Och även om levernet inte förändrats av hjärtstillståndet syns spåren på nya plattan. Tre av spåren har titlar med ordet dead – i titelspåret talar väl raden "I already died once before" sitt tydliga språk. På samma sätt har hans projekt Pain genomgått en liten process och

utveckling. Små förändringar, där spåren av techno- och eurodisc-flirtarna minskats, medan grunden i metal blivit tydligare. Känslan för direktitet och hitbetoning har dock inte försakats. Inte heller den tjocka ljudbilden i produktionen – men så är han ju en studiopedant av stora mått. Inte för-gäves, visar det sig.

För sin genre har de tidigare plattorna rönt stor framgång. *Dancing with the Dead* lär inte göra sämre ifrån sig, eller alienera tidigare fans. En vinn-vinn situation helt enkelt...

Niklas Simonsson

LE PEUPLE DE L'HERBE

"Cube"

PIAS/Playground

Tredje skivan för örtfolket från Frankrike. Mest kända är de väl tidigare för att ha medverkat på soundtracket till kalkonfilmen *Baise Moi*. Idag består bandet av DJ Pee, DJ Stani, samplingsgalningen Psychostick och trumpetaren N'Zeng. Det hörs att de kommer från lite olika håll rent musikaliskt: de båda DJ:erna med sina rötter i hiphopen, Psychostick i rocken och N'Zeng i jazzen. *Cube* har alla förutsättningar att slå stort. Det är ett snyggt producerat album med tajta låtbyggen som fullkomligen kokar av energi och tyngd. Det finns en kraft i soundet som sopar banan med mycket annat. Dessutom bjuds vi fin human beatboxing och rap av JC 001 i tre låtar och rap av Puppetsmastaz i en.

Visserligen krokarnar de lite av sin egen energi och de sista spåren är tråkiga samplingstransportsträckor till slutet. Men med inledande jazzhiphopen i *Main Title Theme from Le Cube* och *Mission* (med JC 001), partystänkaren *Adventures* bigbeatiga rockattityd och absolut bästa spåret *E Paso* tillsammans med Puppetsmastaz när det långt.

Mats Almegård

PHANTOM BUFFALO

"Shishimumu"

Rough Trade/Border

Det är inte lätt att få grepp om poporkestern från Portland. Hela tiden dyker det upp toner som härstammar från mer kända namn men det är nästan omöjligt att sätta fingret på exakt vilka. Och det är en komplimang. Sångaren Jonathan Balzano-Brookes och hans medresenärer åker genom de senaste 40 åren av popmusik och plockar upp små fragment på vägen. Resultatet är medryckande på ett sätt som inte släpper sitt grepp om dig.

Andreas Eriksson

THE PRESIDENTS OF THE UNITED STATES OF AMERICA

"Love Everybody"

Helan

Enligt devisen "Var försiktig med vad du önskar dig – det kan gå i uppfyllelse" splittades The Presidents of the United States of America när brottarhiten *Peaches* rote-rade som flitigast på musikkkanalerna. Allting blev helt enkelt lite övervåldigande, enligt gitarristen Dave Dederer.

Men efter sju års vila är humorrockarna utvilade och tillbaka med *Love Everybody*. Resultatet är rätt likt föregångarna; högt tempo och absurda texter, med singeln *Some Postman* (som alltså handlar om brevbräare...) som främsta exempel. En habil, halvskojig förfest-platta men inte mycket mer.

Mattias Falk

ARCHER PREWITT

"Wilderness"

Thrill Jockey/Border

Det här skulle lika gärna kunna vara The Posies, fast om man tar bort power-delen från deras powerpop och lägger till singer/songwriter. Archer Prewitts sångröst låter faktiskt till och med aningen lik Ken

Stringfellows.

Det är en intressant balans han skapar. Först gillar jag inte riktigt hur han leker med allvarliga sorgstunder och upptempo-popolmoment. Men jag tar ett steg tillbaka och helt plötsligt förstår jag arkitekturen i melodierna.

Genom att låta det vackert lugna svalka ner hjärtat ligger känslorna helt blottade. Just när jag tror att jag ska få nådstöten dyker en muntrare, men fortfarande inte munter, popdel upp och skjuter in en strimma hopp i det melankoliska. Det som skulle kunna vara en turbulent resa blir istället en färd över varierat kuperade landskap.

Mikael Barani

MASHA QRELLA "Unsolved Remained" Morr Music/Border

Unsolved Remained är Masha Qrellas andra soloplatå. Kvinnan är en tysk indiekon som lirar i ett gäng av Berlins undergroundkorstrar. Hon har även turnerat med Sonic Youth och Calexico. Och skivan känns som en elektrisk mur. Bakom muren hörs ibland akustiska instrument och en len röst filtrerad.

Variationen mellan det lättlyssnade och det navelskådersvåra känns väl avvägd – Masha Qrella är inte typen som skriker sig in i ens öra. Man får helt enkelt lystra och rikta koncentrationen åt hennes håll. Och det gör man. Hennes musik har ett intressant tonfall. De intrikata melodislingorna vet vart de ska ta sig. Men de färdas utan kompass, vilket gör deras vägar både sneda, spännande och irrationella.

Men någonting fattas. Det där kittet som måste till för att knyta samman lyssnarens alla nervtrådar till en fin rosett. Men ibland kommer Qrella hela vägen fram, som i *Sister, Welcome*. Även i de andra låtarna på skivan finns det passager som känns 100 procent. Men det är tyvärr inte genomgående.

Johan Joelsson

RADIOINACTIVE AND ANTI MC "Free Kamal" CIRCUS VS ANDRE AFRAM ASMAR "Gawd Bless the Faceless Cowards" Mush/Dotshop.se

Någon som minns gamla powerballaden *More than Words* med Extreme? Ingen vidare låt och inget vidare band. Men titeln ramlar in i skallen på mig när jag sitter och lyssnar på dessa båda hiphopalbum från Mush. Låt mig börja med att konstatera att orden är det inget fel på hos dessa båda indie-hiphop-akter. De gör politiskt relevanta och lekfulla texter om vår värld. Framförallt den värld amerikanerna lever i. I Circus vs Andre Afram Asmars fall handlar det mycket om Bush och Saddam Hussein, men även om ali och serietidningsetetik (Homer Simpson-samlingen är väl på sin plats). Radioinactive and Anti MC är kritiska mot systemet. Så långt är allt bra. Mycket bra till och med eftersom hiphop med texter som verkligen betyder något alltid är värt att återvända till.

Men så var det den där Extreme-låten. Mer än ord. Det är så. Det krävs mer än ord. Just där går båda albumen bort sig. För det svänger inte. Rapen är monotont förutsägbar och musiken känns stel och tafatt. Det verkar som om de fokuserat så mycket på vad de vill säga att de har glömt bort att jobba på beats och musik. Och i det läget är det bara en sak att göra: skriv en bok, en debattartikel eller en pamflett. Glömm man musiken bör man nämligen inte göra skivor. Eller så gör man det i alla fall, men då blir det skivor som dessa. Skivor utan sväng.

Mats Almegård

KIMMIE RHODES "Windblown" Sunbird/Border

En ung kvinna har isolerat sig någonstans i Texas ökenlandskap. Hon försöker fly. Göra sig kvitt uppväxten i en liten småstad, rena sig och glömma de dåliga val hon gjort i livet. Stämningen är karg och vindpinad och det är med svepande penseldrag som Kimmie Rhodes målar fram sitt drama.

Musiken är lika skör och ödslig som vanligt men den här gången finns bubblande texmex i botten vilket ger en extra nyans. Bandet är hur tajt som helst och Kimmie sjunger med sin personliga men sårbart veka röst, en stämma som dock kräver tillvänjning. Skivan är för övrigt lite av ett familjeprojekt med maken Joe Gracey på gitarr och sonen Gabe Rhodes som både musiker och producent. Och det är ingen slump att den är indelad i två akter. Musiken fungerar nämligen också som sound-track till en nyuppsatt scenföreställning.

Robert Lagerström

ROGER MIRET AND THE DISASTERS "1984" Hell Cat/BonnierAmigo

Att han bara orkar, hardcore-räven Roger Miret. Alldeles nyligen släppte hans klassiska hardcoregäng Agnostic Front sin nya skiva *Another Voice*. På det följer en rad turnéer som tar de tuffa New York-borna över hela USA och Europa. Mitt i allt detta släpps alltså också ett nytt album med frontmannens streetpunkiga sidosyssla Roger Miret And The Disasters. Bråda dagar med andra ord.

Nutida streetpunkplattor brukar inte direkt rubba på några konventioner, och på 1984 följer Roger Miret och hans katastrofer standardmallen till punkt och pricka. Det snålas således inte med vare sig slirigt trallvänliga gitarrslingor eller bastanta fotbollskörer. Kvartetten sjunger om "hoorigans" och det hårda livet på gatan och kommer också med ett, till synes, ganska tomt hot om att "riot, riot, riot".

Ja ja, nu är det här ingen dålig skiva. Tvärtom är merparten av låtarna medryckande. Roger Miret sjunger så gott han kan, och vi slipper oftast hans karaktäristiskt grötiga gruffsrik som ju passar bättre i mer hårdföra Agnostic Front. Som en halvtimmes trygg punkrockunderhållning fungerar alltså Roger Miret And The Disasters helt okej. Provocerar eller utmanar gör de dock inte.

Daniel Axelsson

SHY "Sunset and Vine" MTM/Showtime

Shy spelar lätt och lagom rock. De tillhör samma klick som Bon Jovi en gång gjorde med sin första platta, det vill säga kommersiell, melodisk rock, så kallad AOR (Album-Oriented Rock). Den stora mjölkkossan inom den här genren är Magnum.

Sunset and Vine är Shys tionde släpp sedan 1983, och åttiotalet är just något som ligger över varje låt som smält fett över popcorn. Att bandet har levt sida vid sida med Slayer och Metallica genom åren utan att kasta in handsken är ofattbart. Och lika beundransvärt.

AOR är som snuskliteratur för damer. Inget man skryter om när man snackar kultur. Ändå finns det folk som gillar det här skräpet, och till dem är det bara att gratulera. Andra lyssnare, som föredrar Slipknot, Mastodon och Hammerfall, ska undvika Shy som anorektikern skyr smör på mackan. Särskilt eftersom sångaren ger huvudvärk efter två, tre låtar.

Torbjörn Hallgren

STEREO TOTAL "Do the Bambi" Disco B/Border

Att de inte tröttnar på sig själva. Va? Att de orkar hålla på och göra leksaksmusik med gladporrinslag, om och om igen. *Do the Bambi* är 19 söndertrasade slafsiga dagispopdängor som osar Berlinskt nittio-tal, och starkt färgade strumpbyxor. Det går mig lite på nerverna men samtidigt är det ju ändå Stereo Total. Vad begär jag? Klart att de inte flyttar från sina kramdjur och sexleksaker i Berlin och ger sig av på finna sig självkurser eller går ner sig i något trask och odlar skägg. De är arty på lättsammast tänkbara sätt, kitschpop och brioestetik. Samtidigt är de så förbannat tråkiga, förutsägbara och ännu en gång ska man kanske kunna le med hartänder att alla dessa collegedängor, lika vansinniga som en utlevande konsthögskolefest – krystat var ordet sa Bull. För visst lyckas de bitvis göra det skojigt ännu en gång någon gång ibland, men det blir allt glesare mellan lyckoträffarna nu för tiden.

Jag kan i princip tycka det är befriande att det finns fullvuxna människor som kan med att bejaka sin mest naiva sida med allvarliga undertoner när känslan att spela apa allt mer börjar överskugga. Jag har ingen som helst lust att de ska växa upp, börja göra riktig musik, lapsteel och tighta körer eller något sådant. Det skulle bara bli konstigt. Det är bara det att Stereo Total tycks ha lämnat mycket av det finflinta bakom sig för att istället bli som klumpiga barn med bokstavsdiagnos. Klart att även *Do the Bambi* har sina stunder. *Hunger* är till exempel en skrämig liten skriksak med hysteriskt sönderklippta och pitchade körer. Rätt kul. Och visst, en fem-sex stycken till kan också inbjudas till ett visst hopp för vårt par i den balla staden. Mycket känns ändå trashigt bara för trashighetens skull och det blir bara ett genrespel för låtsatsrabiata konstdesigners. Berlins storhetsdagar är för alltid förbi och Stereo Totals *Do the Bambi* känns som ett eko från en svunnen tid, lätt desperat och utan någon som helst angelägenhetsgrad.

Fredrik Eriksson

THE STUFF "Pick it Up, Pig Boy" Ill Wind/Playground

The Stuff från Stockholm har ett skönt ganska eget sound. Jag skulle slå knutar på tungan om jag skulle försöka bunta in dem i någon genre eller än värre hitta på ett namn till ett nytt fack. Däremot kan jag säga att jag tänkte på Shyns version av Cameos *Word Up* om någon minns den. Jag tänker då på den burkiga pratsängen och den styltiga rytmen. Vidare skulle jag kunna dra paralleller till Teddybears genrehoppande rock.

The Stuff är fyra rättor. Ja de kallar sig En rätta, En annan rätta och så vidare. På omslaget har de jeansklädda grabbarna rätt huvuden. Hmmm, inga kommentarer. Om det inte redan funnits flera bunta in dem som hetat något med rats så hade det väl varit det självklara namnet.

The Stuff låter som ett band som skulle kunna vara husband på klubben Fritz Corner i Stockholm. Lagom skruvade. Jag gillar att de är så originella man nu kan vara nuförtiden. Men Teddybears gör inget för mig. Inte heller The Stuff. Men jag kan inte förneka att jag nynnar på deras *Pl-pl-please* emellanåt.

Annica Henriksson

HUBERT SUMLIN "About them Shoes" Artemis/Showtime

Blueslegenden Hubert Sumlin är gammal i gården. Det vet man därför att tidningen Rolling Stone listar honom som en av de

100 bästa gitarristerna genom tiderna och att Keith Richards och en farbror som heter Eric Clapton hjälper till med två låtar på *About them Shoes*. Trots detta så finns det inget EKG-utslag i Hubert Sumlins trötta Chicagoblues. En viktig sak dessa äldre män inte känner till är när man ska lägga av med hedern i behåll. Där är Hubert nästan i klass med B.B. King. Fast bara nästan.

Per Lundberg GB

S.U.M.O. "Rebounces" Heya Hifi

Combo och Alf Tumble har tagit fram golv-moppen och städat upp i låtar av A Bossa Elétrica, Rainer Trüby, Blaze och Rasmus Faber. För att nämna några. *Rebounces* kallar S.U.M.O. sitt remixande och det är nog viktigt att skilja på begreppen lite. För det handlar mer om att strukturera om och spela låtar på nytt än att göra små finjusteringar som remixen ju kan vara. Den som kan S.U.M.O. bör inte bli besviken. Det är lika sprakande, färgstarkt och karnevalistiskt som vanligt. Och den som ännu inte gjort bekantskap med stockholmshouseduon bör nog göra det så snart som möjligt. I alla fall om man är sugen på något som lättar vintermörkret och får leendet att automatbriserar i ansiktet. S.U.M.O:s musik, liksom deras rebounces, har den effekten.

Mats Almegård

FREDRIK SWAHN "Om vi släpper allt en dag" Satellite/Border

Bolli-bompa, bolli-bompompa... Låt mig för er presentera den sjungande programledaren Fredrik Swahn!

Vem?

Fredrik har varit programledare i Bolli-bompa en gång i tiden. Men allt på merit-listan är inte lika roligt. Han ligger bakom notböckerna *Sånger i livets skeden* och har haft huvudrollen i musikalerna *Rent* och *West Side Story*.

Så låt er inte luras av hans färdigheter som underhållande programledare. *Om vi släpper allt en dag* är så mycket uppknäppt vitskjorta, chinos och Pripps Blå att avståndet till Bolli-bompa inte kunde vara längre.

Ifrån och Från en far skulle kunna konkurrera med Elton Johns trötta ballader i någon modern Disneyproduktion. Men de skulle förmodligen röstas ut vid första genomlysningen och stämplas med "varning: dussinprodukt".

Titelspåret är en omtolkning till svenska från *Things Can Only Get Better* av den gamle syntpoparen Howard Jones. Ett överraskande coverval. Mindre förvånande är att just den låten håller högst klass.

Den röda tråden genom albumet är Fredriks tankar kring livet som småbarns-far och ung vuxen. Inbjudna gäster som Jojje Wadenius och Sara Isaksson gör bra ifrån sig. Det är kompetent och snyggt, men ack så tråkigt och förutsägbart.

Man kanske själv måste vara förälder för att förstå. Då ska jag ge *Om vi släpper allt en dag* till mamma.

Christian Thunar

EMILIANA TORRINI "Fisherman's Woman" Rough Trade/Border

Det var ett tag sedan debuten nu. *Love in the Times of Science* kom för snart sex år sedan, och var full av magisk pop i electronicainspirerad ljudbild. Inte helt opåverkat av det isländska kynne man antar skapar den här elektroniskt präglade ödsligheten – den här vacklande stigen mellan det banala och det geniala. Som en mer konkret Björk. Men det var då. *Fisherman's Woman* har ett helt annat uttryck. På gott och ont. För

här är det mest Emiliana och en gitarr. Och givetvis starka låtar, lika starka som på förra plattan. Men det som känns så synd är att det så lätt kommer bort, att det krävs så mycket för att verkligen hitta fram med det uttrycket. För hon är ju inte direkt ensam om det. Och några direkta hitlåtar finns väl inte heller. Utan det är helheten, den starka helheten, där varje liten låt, ton, partikel bidrar till att hålla kvar en som lyssnare, som är poängen här.

Visst, man känner igen uttrycket, och nästan till och med melodierna. Det blir inte tråkigt, men det krävs också att man ger det en chans och verkligen försöker lyssna. Då kan det bli en stor upplevelse. Se det avskalade för vad det är, och inte sakna bekländnad av det.

Magnus Sjöberg

UNTIL THE END "The Blind Leading the Lost" Alveran/Border

Kvintetten från södra Florida skjuter kulspurtlesalvor av primitiv hardcore på bandets fjärde skiva *The Blind Leading the Lost* med tunga, melodiösa riff och mörkt frustrerande sång. En förvånansvärd hög variation gör att helheten fungerar alldeles utmärkt.

Andreas Eriksson

THE WARRIORS "War is Hell" Alveran/Border

En ganska traditionell hardcore utan varken toppar eller dalar. *War is Hell* är amerikanarnas debut och jag är rädd för att den snart glöms bort. Det krävs lite mer spännande detaljer för låtarnas fortsatta liv.

Andreas Eriksson

THE WEDDING PRESENT "Take Fountain" Stickman/Border

Snacka om gubbindie. Första låten, *On Ramp*, är ett under av pompös popdynga med ett outhärdligt långt intro som sedan mynnar ut i en segdragen historia med lätta high-hat-lyft, kanske ett försök att fånga samtiden.

Fast vad kunde jag tänka mig. The Wedding Present idag? Redan när jag såg dem i Hultsfred för sådär hundra år sedan kändes deras överstyrda jangelpop som en fossil från en era jag var för ung för att egentligen förstå. Anorakpop och C86, gud vet allt. Nu i efterhand har jag förstått att The Wedding Present var ett underbart band i mitten och slutet av åttiotalet med Davids lite i sammanhanget för skrovliga röst som en melodifinnare mitt i all frenesi och ringande gitarrmattor. Sedan gjorde de tolv singlar på ett år, en i månaden, ungefär fyra av dem är några riktiga pärlor. Någon B-sida är förtjusande, sedan försvann de i en rök av yngre kollegor som var snyggare och dränkte vackra poplåtar i oväsen. De blev marginaliserade och glömdes bort. Att de nu återkommer är för mig en gåta.

Efter första chocken återgår de till en mer ordinär lagom stel indie-rock som i vissa fall tangerar något som kunde vara vackert men som nu känns som gubbsvett i en gammal parkas. Dessutom mer än rättvist undermåligt producerat. Visst, jag är kanske onödigt hård men jag ser ingen anledning att se positivt på *Take Fountain* på så veka grundvalar som ett vackert förflutet. Istället är alltihop lätt patetiskt och faktiskt lite sorgligt.

Fredrik Eriksson

WHITE HOLE "Pink Album" Kyo Records

När *Pink Album* öppnar med *He's in Jail* tror jag för någon sekund att det är Michael Jacksons *Billie Jean* och ler åt låttiteln. Men det är nog ett sammanträffande som blir en rolig anekdot i mitt huvud.

White Hole kommenterar nog inte Jackos liv. De är fullt upptagna med att processa fram electronica med hiphoprytm.

De två herrarna bakom White Hole är Nicholas Bussmann och Hanno Leichtmann och tillsammans har de gjort en skiva som liknar en berg-och-dalbana-tur. Ibland är det topp och allt känns helrätt – *Charter-flugs* sugande hiphopbeats och de krispigt vackra syntljuden får mig att spetsa öronen rejält. Men som i alla färder med berg-och-dalbana finns det ju också ett annat läge, dalgången. Eller svackan. *Ingru* med sitt malande saxofonbröl av Boris Hauf är verkligen en sådan. Riktigt jobbigt faktiskt. Och så fortsätter det: upp och ner.

Mats Almegård

WILMER X "13 våningar upp!" BonnierAmigo

Jag borde inte alls gilla det Wilmer X gör. Men om man varit med så länge som Nisse & kompani så är det svårt att värja sig. *13 våningar upp* är mycket ojämn. Här finns riktiga bottenapp som inte ens är värda att nämna vid namn. Men när Nisse är bra så är han riktigt bra. Tillsammans med Chips Kiesbye har Wilmer X gjort en platta med låtar som verkligen svänger. De har tagit ett ordentligt kliv tillbaka, inget konstigt med det. Det anmärkningsvärda är att de bara tagit med dig det mest väsentliga. Inga gamla ryggsäckar. Inga teknikers under. Bara ren och skär spelglädje. Det kommer man långt med om man vill komma framåt igen.

Per Lundberg GB

ZOLAR X "Timeless"

Alternative Tentacles/Sound Pollution
Ett omöjligt namn för det första. Jello Biafras favoritband. Klädda som Ziggy Stardust. Låtar som ett hopkok av Sparks och The Darkness. Episk prog. Jävligt kul i små doser. Är Ola Salo underrättad om att någon snott hans scenkläder?

Per Lundberg GB